

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Cathy Maxwell

Sisters Planet

Geç Kalınış
Aşk

BİR KADINI ASLA KIZDIRMAYIN. ÖZELLİKLE DE DÜĞÜN GECESİNDE.

Soylu bir aileden gelen Mallory Edwards hiç tanımadığı biriyle ailesinin iyiliği için evlenmek zorunda kalır ama yakışıklı genç adam onu gerdek gecesinde terk eder. Aradan yıllar geçer ve kocasının borçları yüzünden hapse girme tehlikesiyle karşı karşıya kalan Mallory, John Barron denen hainin peşine düşüp onu bulur. John, Londra'nın nezh ortamlarını birbirine katan bu ateşli kadından çok hoşlanmışır. Mallory'nin, gerçekten de babasının zoruyla evlendiği o taşra hanımefendisi olduğuna inanamasa da güzel kadın hayatına tekrar girmişken John bu sefer kalıcı olmasını ister.

İkisinin de hayatlarını mahveden suçlunun peşine düştüklerinde genç adam sadece servet peşinde değildir ancak Mallory'nin kalbini kazanmak için ateşli öpücükler ve tatlı sözcüklerden fazlası gerekir. John, genç kadının aşk ve tutkusunu hak eden, ilgili ve sevgi dolu kocaya dönüşmek zorunda kalacaktır...

"Maxwell insan ruhundan anlayan ve hikâyeleri okurun yüreğine dokunan bir yazar."

Romantic Times

Pegasus Yayınları: 1395

Bestseller Roman: 606

Geç Kalmış Aşk

Cathy Maxwell

Özgün Adı: Falling In Love Again

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: İlker Sönmez

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Temmuz 2016

ISBN: 978-605-343-907-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Catherine Maxwell, 1997

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchihan Kesim Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla Axelrod Agency'den alınmıştır.

Bu kitap ilk kez HarperCollins Publishers tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cathy Maxwell

Geç Kalmış Aşk

İngilizceden çeviren:

Gizem Onat

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kız kardeşim Cindy Wollen'a sevgilerimle...

Ayrıca Trudy Bateman, Kay Bendall ve Maude Kerby'ye
tüm minnettarlığımıla...

Başından beri yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

TEŞEKKÜR

İngiliz kırsal yaşamıyla ilgili sorularımı sabırla yanıtlayan Alex Tillen ve Virginia, Staunton'daki Amerikan Yerleşimci Kültürü Müzesi personeline teşekkür ederim.

Ayrıca yardımlarından dolayı Chelsea Maxwell, Chris Peirson, Mary Burton, Pamela Gagné ve Donna Whitfield'a ve her zamanki bilgece danışmanlığından dolayı Damaris Rowand'a minnetlerimi sunarım. 1996 yılında yapılan Leydi Burrow'un Londra Turu'ndaki yol arkadaşlarımı da atlamak istemiyorum. *Hanımlar, kırsalda geçirilen çok güzel bir gündü!*

Her bölümün başında yer alan dizeler İngiliz halk şarkılarından alınmıştır.

BİRİNCİ BÖLÜM

*“Afiyette olsun,” dedi
Damada;
“Afiyette olsun,” dedi
Gelinini sevene.*

“Yeşil Düğün”

*Craige Şatosu
Doğu Anglia, İngiltere
1806*

“**B**enimle evlenmek istemedi,” dedi Mallory Edwards Barron kısık, sıkımtılı bir sesle. “Belliydi, farkmdaydım.”

Oturduğu tuvalet masasının önündeki taburede nefeslenerek aynadan pervasızca –hayır, umutla– ona karşı çıkmasını beklediği annesine, Leydi Craige’e baktı. Mallory, hızla kırıştırmadan önce, annesinin gözlerinde bir anlığına da olsa korkularının yansımasını gördü. Leydi Craige, Mallory’nin saçlarını taradığı fırçayı indirdi ve kızının omzuna sarıldı. “John Barron elbette ki seninle evlenmek istedi.”

Temizlik yapan iki hizmetçinin varlığı onları fısıltıyla konuşmaya itmişti. Koridora bakan kapı açıldı ve tekrar kapandı. içeri düğün misafirlerinin kahkahaları ve konuşma sesleri geldi.

“Dün gece kütüphanede babasıyla tartıştığını duydum. Anladığıma göre John buraya gelene kadar evleneceğinden haberdar değilmiş. Bu mümkün olabilir mi? İnsan, oğluna düğünden bir gece öncesine kadar anlaşmalı bir evlilik yapacağım söylemez mi?”

“Mallory, hayal gücünün sağduyunun önüne geçmesine izin veriyorsun! John’ın evleneceğini *ne zaman* öğrenmiş olduğunun ne önemi var? Önemli olan evimiz, Craige Şatosu ve bu evliliğin seni onun sahibesi yapacak olması. Öncelikle John Barron’la evliliğini tamamına erdirmelisin.”

Bu fikir Mallory’nin midesinin kasılmasına sebep oldu. “Bu akşam düğün yemeğinde benimle sadece birkaç kelime konuştu.”

Annesi omuzlarını usulca sıkarak yalnız olmadıklarını hatırlattı. Bu akşam Mallory’nin özel hizmetçisi olarak tutulan genç köylü kızı Sally geri dönmüş, neredeyse odayı kaplayan, Elizabeth dönemi tarzındaki oymalı, sayvanlı yatağın çarşaflarını değiştirmekle meşguldü.

Mallory’nin ebeveynleri ilk kez bu yatakta birlikte olmuşlardı, onların ebeveynleri ve onlardan bir önceki nesil de. *Şimdi de Mallory’nin neredeyse hiç tanımadığı bir adamla burada yatarak ona Craige Şatosu’nun hanımı olma hakkını kazandıracak geleneği yerine getirmesi bekleniyordu.*

Fatih William’m bu şatoyu en güvenilir dostu ve sırdaşı Mallard’a verdiği günden bugüne her Craige gelini zifaf gecesini bu odada geçirmişti. Yarın sabah bölge Pederi, Mallory’nin annesi ve babasının unvanını devir almış olan yeni kayınpederi Sör Richard Barron bu odaya gelip çarşaftaki kanı kontrol edeceklerdi, böylelikle Mallory’nin evlendiğinde bakire olduğu kanıtlanacaktı. İşte o andan itibaren o ve kocası John Barron Tanrı ve insan katında gerçekten evli sayılacaklardı.

Daha sonra çarşaf bu odanın penceresinden dışarı asılacak
 Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>
 ve şatonun çevre halkına verilen şölen başlayacaktı.

Mallory'nin tuvalet masasının üzerindeki kristal kadehe uzanan eli titredi. Aynadaki yansımasına bakmaktan kaçındı. Zarif geceliğinin bekâreti simgeleyen beyazlığı yüzünün rengini tümüyle soldürmüştü ve gözlerinin altındaki mor halkaları vurguluyordu. Babasını uzun bir hastalık döneminin ardından kaybetmesinin üzerinden henüz bir ay geçmişti. Hayatını altüst eden bir ay. "Geceliğim siyah olmalıydı," diye fısıldadı.

"Sally, bizi yalnız bırak," dedi Leydi Craige hizmetçiye. "Kızımla ben ilgileneceğim."

Hizmetçi, önlerinde reverans yapıp kapıya doğru ilerlemeye başlamadan önce, "Peki, efendim," diye mırıldandı. Duraksadı. "Bayan Mallory, haddimi aşmak istemem ama annem ve ben size evliliğinizde mutluluklar dileriz, ayrıca bilmenizi isterim ki köydeki herkes sizin şatonun hanımı olduğunuzu bilerek çok daha rahat uyuyacaklar."

Mallory kendini gülümsemeye zorladı. "Teşekkür ederim Sally."

Sally kapının kulpunu çevirdi. "Böylesine sağlıklı ve yakışıklı bir adamla evlendiğiniz için hepimiz çok mutluyuz Bayan Mallory." Yanakları kızaran hizmetçi odadan çıktı.

"Düğün oldukça başarılı geçmiş gibi görünüyor," dedi Mallory usulca. Düğün, ailenin yasına hürmeten küçük tutulmuştu ama yemek salonundan gelen seslerden anlaşıldığı üzere misafirler hayatlarından son derece memnundu.

Leydi Craige cevap vermedi. Mallory'nin yamna oturarak kadehi elinden aldı. Tuvalet masasına bıraktıktan sonra Mallory'nin ellerini okşadı.

"Parmakların buz gibi." Leydi Craige elleriyle kızının ellerini sardı. "Sana korkulacak bir şey olmadığını söylediğimde bana inanmalısın."

"Bir an önce bitmesini isterdim. Keşke onunla evlenmemiş olsaydım. Böyle bir zamanda değil. Babamın ölümünün hemen ardından."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Leydi Craige'in ifadesi yumuşadı. Biraz geri çekilerek Mallory'nin bir tutam saçım yüzünden aldı ve kulağının arkasına yerleştirdi. "Bütün gelinler gergindir. Evlilik büyük bir adım. İster inan ister inanma ama babanla geçireceğim ilk geceden çok korkmuştum."

"Craige Şatosu neden miras olarak bana kalamıyor? Doğum itibarıyla hakkım olan bir şeyi elimde tutabilmek için babamdan kalan unvanın geçtiği bu uzak kuzenin oğluyla evlenmek zorunda olmam hiç adil değil." Mallory ellerini annesinin ellerinin arasından çekerek ayağa kalktı. Bakışları yatağa kaydı, gül kokulu çarşafklar bir beklentiyle oraya serilmişlerdi. Bir anda oda ısınarak üzerine gelmeye başladı, kararlı adımlarla pencereye giderek yağmur kokan bahar havasının içeri dolması için camı açtı.

Ortalıkta gecenin karanlığını bozacak yıldızlar ya da ay yoktu. Bir an için tüm dünyanın mumla aydınlanan bu odayı yok saydığına inandı. Yüzünü annesine dönerek pervasız bir dürüstlük sergiledi. "Ben bu şatoyu yönetmek için doğdum. John Barron bu konuda ya da yaşamlarını Craige ailesine bağlamış olan insanlar hakkında ne bilebilir ki? Sally'nin, kötürüm annesinin tek dayanağı olduğunu biliyor mu? Bir kile tahılın dönüm başına getirisini hesaplayabilir mi? Ya da neden sırayla farklı ekinler ekilmesi gerektiğini anlayabilir mi?"

"John'ın kendi çalışmaları dışında bir şeyden haberdar olduğundan şüpheliyim," diye cevapladı Leydi Craige. "Bu konuları ona öğretmek senin sorumluluğunda. Bu evlilikle babanın en çok istediği şeyi gerçekleştireceğimizi de unutma sakın. Şato günün birinde senin çocuklarına miras kalacak."

Mallory yatağa baktı. "Anne, daha on yedi bile olmadım."

"Bir ay sonra olacaksın." Kadın ayağa kalktı. "Sevgili yavrum, sen tek umudumuzsun. Craige Şatosu'nu seni bu küçük yaşında evlendirmeden elimde tutabilecek olsaydım bunu yapardım. Her ne olursa olsun bu evlilik muhteşem bir birleşme. Barron ailesi inanılmaz bir servise sahip ve kalmaya devam ediyor. John bunu da görecektir."

cak. Şu anda bile anne tarafından oldukça yüklü bir gelire sahip. Mallory, çok zengin bir kadın olacaksın.”

“Ama hayallerim vardı. Louise gibi Londra’da bir balo dönemi geçireceğimi düşünmüştüm,” dedi. Haziran ayının ortasında Londra’ya gitmesi planlanan en yakın arkadaşı Louise Haddon’dan bahsediyordu. *Danslara katılmayı istiyordum, birilerinin bana kur yapmasını,* diye ekledi içinden. *Âşık olma fırsatını elde etmeyi...*

“Binlerce balo dönemi geçersen de böylesine muhteşem bir eş bulamazdın. Ayrıca hayallerini gerçekleştirebilirsin hem de evli bir kadın olmanın verdiği özgürlükle. Elbette ki yasamız yüzünden Londra’ya hemen gidemezsin ama Lord Barron bir yıl sonra seni saraya tanıtacağını sözünü verdi.”

Mallory, bu sabah John’ın parmağına taktığı safir ve elmaslarla süslü yüzüğe baktı. Safirler koyu mavi gözlerini yansıtıyordu.

Dün öğleden sonra John’la ilk tanıştığında hayallerindeki mükemmel erkekle tanıştığını hissetmişti. Leydi Craige ve Mallory, Lord Craige onları beş kuruşsuz bırakarak öldüğü için gerçekleştirmek zorunda kaldığı evlilik ve yeni Craige Vikontu’nun bu konudaki telaşı Mallory’yi şüpheye itmişti. Müstakbel kocası muhtemelen çirkin, şişman, aptal ya da sakattı! Ama tam tersine uzun boylu, koyu renk saçlı, kendisinden sadece üç yaş büyük, aşk romanlarındaki kadar yakışıklı bir adamla karşılaşmıştı.

Leydi Craige zihnini okumuş gibi konuştu: “Hem John çok yakışıklı.”

Mallory bakışlarını yüzükten kaldırdı. “Aslında benden çok daha çekici biri.”

“Mallory! Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Sen genç, güzel bir kadınsın.”

“Aman anne.” Mallory aynaya giderek görüntüsünü eleştirdi.

“Çenem çok sivri, dudaklarım çok dolgun ve gözlerim de çok küçük.”

“Çok sevimli gözlerin var.”

“Güldüğümde birer çizgi halini alıyorlar. Saçlarım da berbat.” Mallory parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Şekil almıyor, ayrıca anlamsız ve sıkıcı bir kahverengi.”

“Bu doğru değil. Saçların, en güzel yerin...”

“Ha şunu bileydin!”

Leydi Craige alaycı tavrını görmezden geldi. “Sıkıcı filan değil. Oldukça gür ve içinde bolca sarı serpmeler var.”

“Anne, saçlarım sarı değil.”

“Babanın kız kardeşi Jennifer’ın kopyası gibisin. Hoş bir kadındı. Onun güzelliğini, zarafetini ve huylarını almışsın.”

“Güzeller güzeli değilim anne... Hem çillerim var.”

Leydi Craige kolunu Mallory’nin omzuna sardı. “Evet, sen çillerin ve her şeyinle güzeller güzelsin. Hâlâ büyüyorsun ve gelişiyorsun hayatım. Birkaç yıl daha sabret. Baba tarafının kadınları hep geç geliştiler ve sen de aynısını yaşayacaksın.” Başını öne eğdi ve ahlaları buluştu. “Bunun zor bir evlilik olduğunu biliyorum. Birbirinizi tanıyacak vaktiniz olsaydı çok daha güzel olurdu ama Mallory, hayat bazen istediğimiz gibi olmuyor.”

“Keşke o bu kadar şey... olmasaydı.” Utanarak sustu.

“Yakışıklı mı?” Leydi Craige cümleyi onun adına tamamladı. “Mallory, John Barron çok yakışıklı bir adam olabilir ama onun da kusurları var. Bunu sakın unutma. Görünüşünün gözünü korkutmasına izin verme.” Düşünceli bir tavırla ilave etmeden önce duraksadı. “Ses tonunu sevdim. Çok karakteristik, değil mi?”

Evet, diye onayladı Mallory içinden. Çok genç olmasına rağmen oturmuş bir erkek sesine sahipti: Hışırtilı ve tok. Mümkün olamayacağını düşündüğü bir şekilde içine dokunmuştu. Bu sabah Peder Sweeney’nin karşısında durup adamın yeminini tekrarlayışını dinlerken, babasının ölümünden bu yana kendini ilk kez yalnız hissetmemişti.

Bakışları bir anlığına yatağa gitti ve içinde küçük bir beklenti olduğunu hissetti. Yine de bu evlilik konusunda hiç de doğru olmayan bir şeyler vardı.

“Bu kusurlar neymiş anne? Neden benimle evleniyor? Ne de olsa günün birinde Craige Şatosu ona kalacak. Seçtiği herhangi bir kadınla evlenebilirdi ama babası ikimizin evlenmesi konusunda ısrarcı oldu.”

Leydi Craige’in dudakları çizgi halini aldı. İtiraf etmeden önce dantel başlığının mavi ve altın renkli kurdeleleriyle oynadı. “Şey, aslında bir dedikodu var.”

Mallory kuşkuvarında yanılmadığım anlayınca hayal kırıklığına uğradı. “Nedir?”

Ana yatak odasını çok büyük bir oturma ve giyinme odasına bağlayan kapı vurularak iki kadının da yerinden sıçramasına sebep oldu.

John! Onun hemen ardından partiden ayrılmış ve yan odada zifaf geceleri için hazırlanmış olmalıydı.

Henüz hazırlanmış olamazdı. Hayır, lütfen olmasın, henüz değil! Mallory’nin kalbi panikle çarpmaya başladığı sırada Leydi Craige sükunetle kapiya giderek kapiyı araladı. “Buyurun?”

Mallory kocasının özel uşaklığını yapan adamı görür gibi oldu. “Efendim, gelininin hazır olup olmadığını öğrenmek istiyor.”

Mallory bacaklarının titremeye başladığını hissetti. Yatağın kenarına oturdu ve hemen ardından hızla ayağa fırladı. Yatak şu an olmak istediği son yerdi. Pencereye gitti ve geceyi seyretmeye başladı.

Arka planda annesinin sakın sesini duydu. “Gelin birkaç dakika daha rica ediyor.”

Birkaç dakika! Mallory bir yıl istiyordu.

Annesi eline kadehi tutuşturana kadar Mallory onun yanına gelmiş olduğunu fark etmedi. “Bir yudum al. Korkulmuşu

bastırır.” Mallory’nin saçlarını okşadı. “Zifaf yatağı tiksiniyecek bir şey değıldir.”

Mallory, sert kırmızı şarabı yudumlarken aynı fikirde olduğundan emin değildi. Daha iki gece önce Leydi Craige onu karşısına oturtmuş ve eşlik görevlerini anlatmıştı. Bir kadınla erkeğin arasında neler olduğuna dair verilen bu bilgi, hayatını hayvanlara bakıp onları doğurarak geçirmiş olan Mallory için bile şaşırtıcıydı. Oldukça korunaklı ve kapalı bir yaşamı olmuştu, insanların hayvanlardan çok da farklı olmadığı düşüncesi ise onu ürkütmüştü. Bunun nasıl yapılacağından hâlâ emin değildi ama çok utanmış ve annesini daha fazla sorgulayamamıştı.

Şimdi de sorgulamayacaktı. Kaçınılmazı geciktirmek için şu an elinde olana sarıldı. “John Barron hakkındaki bu dedikodu neymiş?”

Leydi Craige başını iki yana salladı. “Kaderinden kaçamazsın yavrum.”

“Birkaç dakika daha erteleyebilirim,” diye cevapladı Mallory. Duraksadı, bir anda hassaslaşmıştı. “Ayrıca onu tanımamak zaten zor. Onunla yeni tanıştığım düşünülünce sorular sormam yanlış mı?”

Leydi Craige, Mallory’yi yeniden tuvalet masasının önündeki uzun tabureye götürerek aynanın karşısına oturttu ve saçlarını taramaya başladı. “O bir piç,” dedi.

Mallory şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, doğru duyduğundan emin değildi.

Leydi Craige başını sallayarak sorulmamış soruyu cevapladı ve kısık sesle devam etti: “Yasak bir ilişkiden doğan gayrimeşru bir bebek. Leydi olan annesi... Bu bir spekülasyon da olabilir ama babası seyisbaşymış.”

Annesi bıkkın bir nefes verdi. “İnsanın yaş aldıkça öğrendiği bir şey var Mallory: Hayat nadiren karmaşasızdır. Sör Richard’ı tanıdığım kadarıyla söyleyebileceğim şey gururu onu John’ı kendi oğlu olarak kabullenmeye itti, kimse de Sör Richard’ın yüzüne karşı John’ın bir piç olduğunu söyleyemedi. O çok güçlü bir adam. Söylentiye göre çocuğun doğumunun ardından Sör Richard karısıyla bir daha hiç görüşmemiş.”

“O kadar kızdıysa neden John’ı çocuğu olarak kabul etti?”

“Çünkü her erkek bir varisinin olmasını ister.” Leydi Craige’in sesindeki efkâr Mallory’ye küçük yaşta ölen erkek kardeşini hatırlattı. Mallory bebek odasındaki süt kokusu ve beşiğin etrafında toplanan yetişkinlerin usulca yaptıkları konuşmalar dışında bir şey hatırlamıyordu.

Annesinin eline uzandı. Bir an için iki kadın birbirlerinde huzuru buldular. Hemen ardından Leydi Craige konuştu: “Sör Richard’la karısı birkaç yıldır evliydi ve çocukları olmamıştı. John rahme düştüğünde Sör Richard ülke dışındaydı, karısı da İngiltere’deydi. Sosyete de parmak hesabı yapmaktan anlayan herkes bunu bilir. Sör Richard’ın, seninle yaptığı evlilik sayesinde John’ın sosyete de bir dereceye kadar kabul görmesi umudunu beslediğini düşünüyorum. Ayrıca soyumuz kusursuzdur. Ve elbette ki John günün birinde Craige Vikontu olacak.”

Mallory o kadar da saf değildi. “Elbette ki John’a kapılarını açmayacak birtakım bağnazlar olacak.”

“Korkarım sana da.”

Annesinin bu yorumu Mallory’yi afallattı.

Leydi Craige hemen bu sözlerini yumuşatmaya çalıştı. “Ama bu kişiler *yüksek sosyete de* herkese burun kıvrıran birkaç kişiden ibaret olacaktır. Hem Almack’a giriş kuponu kazanmak kimin umurunda ki? Mallory, kocan çok varlıklı bir adam ve evimizi de

“Evlilik anlaşması üzerinde konuşurken bunu bana neden söylemedin?” diye sordu Mallory.

“Fark eder miydi?”

Mallory ağır hareketlerle başını iki yana salladı. Mali durumları, John’ın şüpheli soyunun evliliklerinin önüne geçemeyeceği kadar vahim durumdaydı. Sör Richard Hindistan’da valilik yapmak üzere yakın zamanda buradan ayrılacağı ve bu evliliğin gecikmesini istemediği için gereken yas dönemini bile geçirememişti.

Şaraptan bir yudum daha aldı. Omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azalmıştı. Mumlarla aydınlanan oda hafif bir parıltıya büründü.

Leydi Craige yanına oturdu. “John’daki iyilikleri bul böylelikle evliliğin başarıya ulaşır.”

“Onu çok az tanıyorum.”

“Onun All Souls College’da okuduğunu öğrendiğinde etkilendiğin değil mi?”

Mallory bunu inkâr edemedi.

Leydi Craige konuşmasına devam etmeden önce tuvalet masasının üzerindeki şarap sürahisine uzanarak Mallory’nin kadehine biraz daha şarap koydu. “Sör Richard, John konusunda oldukça hırslı. Kökeni hakkındaki tüm rivayetlere rağmen babasının bağlantıları, Craige unvanı ve kendi zekâsıyla John’ın ne kadar çok şey elde edeceğinden bahsetmeme gerek bile yok. Sör Richard, John’ın kilisede kariyer yapmaya çok uygun olduğuna inanıyor. Ve itiraf et Mallory, adama bakmak insanın gözünü şenlendiriyor.”

Mallory gülümsediğini fark etti. “Evet,” diye itiraf etti kısık bir sesle.

“Onu az da olsa sevmeyi öğrenemez misin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rante.org>

Mallory’nin yanaklarında bir sıcaklık kapladı.

“Gördün mü bak?” dedi annesi zafer kazanmış bir ifadeyle. “Onu çekici bulduğunu düşünmüştüm. Bana güzel torunlar vereceksiniz ve ben de onları Craige Şatosu’nda büyüteceğim.”

Mallory bu sözlerin üzerine kadehindeki başına dikti.

“Yavaş ol,” diye uyardı annesi onu. “Sert içkilere alışık değilsin. Ayrıca yapmam gereken bir itiraf var.”

Mallory kadehini indirdi. “Bütün bu konuştuklarımıza ilaveten mi?” İki elini de kullanmasına rağmen kadehini tutmakta zorlandığını hissetti. Nesi vardı? “Nedir?”

“Şarabına uyku ilacı koydum.”

“Ne?” diye haykırdı Mallory.

Leydi Craige kadehi elinden alarak içinde kalanı döktü. “Üzülmeden korktum.”

“Bu şaka mı?”

Leydi Craige başını iki yana sallayarak Mallory’nin omuzlarını ovdu. “Gördün mü bak? Yine gerildin.”

Mallory annesinin ellerinden kurtularak ayağa kalktı. “Bana neden ilaç verdin?”

Leydi Craige de ayağa kalktı, kaşları endişeyle birleşti. “Üzüleceğini biliyordum ve senin iyiliğin için yaptım. Geçen gece zifaf gecesinin beklentileri konusunu konuşurken ne kadar rahatsız olduğunu gördüm ve ben... Bunun işleri kolaylaştıracağını düşündüm. Annem de bana aynısını yapmıştı.”

Mallory ellerini yanaklarına götürdü. Şu an ne kadar sıcak olduklarını fark ediyordu ve bunun utançla bir ilgisi yoktu. Aslında hafifçe uyumuşlardı.

Yan odaya açılan kapı vuruldu. Mallory önce kapıya ardından da annesine baktı, içini bir dehşet kapladı. “Nasıl yaparsın?”

“Sadece gevşemeni sağlamaya çalışıyordum. Şarabı başına dikmeni beklemiyordum.” Leydi Craige öne doğru bir adım attı ama Mallory elini kaldırarak onu durdurdu.

yarın her şeyin gözüne çok daha iyi görüneceğini söylediğinde bana inan.” Kadın bu sözlerin ardından iki odayı birleştiren kapıya giderek bir kez vurdu. Anlaşılan, bu her şeyin yolunda olduğunu belirten bir işaretti. Hemen ardından koridora açılan kapıya giderek odadan ayrıldı.

Mallory yalnız kaldı.

Şatonun dış duvarlarına bahar yağmuru vurmaya başlayarak tüm diğer sesleri bastırdı. Düğün gününde yağmur.

Büyük yatağın yanında yanan mumun titrek ışığı odanın karanlığını bozmadan esrarengiz bir parıltı yaydı. Bu solgun ışık alyansının düzgün, eski altın yüzeyine ve üzerindeki parıltılı taşlara ulaştı.

Bitişik odaya açılan ağır meşe kapıdan gelen diğerlerinden farklı sert bir vuruş Mallory’yi yerinden sıçrattı.

Kocası.

Mallory bir anlık paniğe kapıldı. Yatakta doğruldu, kaçıp saklanmak istedi.

Ama yapamadı. Görev, onur, gereklilik... Hepsini anlıyordu. Aile adını lekelemeyecekti.

Usulca yeniden yatağa gömüldü, geceliği kabardı. İşte şimdi ilaahlı şaraba minnettardı. Gerçeğin sert köşeleri törpülenmişti.

Ellerini dua edermiş gibi kenetledikten sonra seslendi. “Girin.”

Adam çevirirken kapının kolu sıkıştı. Mallory nefesini tuttu.

Hızlı bir çekişin ardında mandal kalktı, metalin ahşaba sürtünme sesi odaya doldu. Menteşeler gıcırdadı.

Yatağın yanındaki mumun ışığı odanın diğer tarafına ulaşmıyordu ama Mallory adamın orada olduğunu biliyordu, evlendiği o uzun boylu, sessiz adamın. Onun varlığını hissetti.

Eski halının üzerinde ilerleyen adımları sessizdi. Karanlık-tan kurtulup ışık huzmesinin içine girdiği anda yarı korku yarı merakla Mallory’nin nefesi kesildi.

John'ın hatları klasik anlamdaki mükemmelliğe uymuyordu. Salonlardaki sosyetik soylularda rastlanmayan bir sağlamlığa ve bağımsızlığa sahipti ve inanılmaz derecede çekiciydi. Koyu renkli, ipeksi, gür saçları kimseninkine benzemiyordu ve kendine özgü bir tarza sahipti. Düz saçlarını arkaya atarak kullanıyordu, diğerlerinden farklı yöne dönen çocuksu bir tutam tek kusuruydu ve lüle halinde tek gözünün üzerine düşüyordu. Ağzı geniş hatta oldukça dolgun dudaklara sahipti, kobalt gözleri mumun alevini yansıtıyordu.

Mallory geniş omuzları, uzun boyu ve kaslı bedeniyle, bu adamı cüppeyle tahayyül edemiyordu. Teolog rolü ona göre çok evcildi. Gençliğine rağmen baskın bir mizacı vardı.

Elini tereddütle kaldırıp göğsünün üzerinde duran örgüsüne dokundu. Saçlarını açık bırakmalıydı. Bu odada, onunla birlikteyken örgü, kendini çocuk gibi ve aptal hissetmesine sebep olmuştu.

Adam düğün yemeğinde giydiği siyah ceketi ve gümüş yeleğini çıkarmıştı. Beyaz keten gömleği siyah pantolonunun dışındaydı. Ayakkabısızdı.

Çoraplı ayakları samimiyet göstergesiydi.

Mallory'yi ciddiyetle süzdükten sonra hışırtilı kısık sesiyle sordu: "Aramızda ne yaşanacağını biliyor musun?"

Yüzü alevlenirken fısıldadı: "Bana söylendi. Benden istediğin her şeyi yapacağım."

Adamın omuzları üzerlerine yük binmiş gibi hafifçe düştü, Mallory onun düğün kahvaltısında ya da akşam yemeğinde hiçbir şey içmediğini ve çok az yemek yediğini hatırladı. Kendi de aynı durumdaydı.

Adam acı bir farkındalıkla omuzlarını dikleştirdi. "Çok gençsin."

"Önümüzdeki ay on yedi olacağım. Ayrıca sen de çok büyük sayılmazsın."

Adam cevap vermedi, temkinli bakışlarla onu izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mallory sessizliğin içinde huzursuzlukla kıpırdandı. "Lütfen, bu görevin yerine getirilmesini istiyorum." Olsun ve bitsin.

Adam yataktan bir adım uzaklaştı. "Mallory, bunu şimdi yapmak zorunda değiliz. Birbirimizi daha iyi tanıyana kadar bekleyebiliriz."

Adı, adamın dudaklarının arasından hiç alışılmadık, tuhaf bir şekilde çıkıyordu, müzik gibiydi. O sırada adamın sözlerinin anlamını fark etti.

Onu istemiyordu.

Onu itici bulmuştu. Bundan emindi, adamın zihninden geçenleri açıkça okuyabiliyordu. Şarap ve gerginlik onu etkilemişti, ondan beklenen hâkimiyet ve sükûneti çalmışlardı. Yaşlar gözlerini yakmaya başladı.

Adamın gür kaşları panikle birleşti. "Lütfen." Bu kelime kulağa çok çaresiz geliyordu.

"Beni istemiyorsun."

"Beklersek daha iyi olacağını söylüyorum. Sen biraz daha büyüye kadar."

"Hayır!" Bu kelime odada yankılandı. "Yarın, annem, baban ve Peder Sweeney bu odaya geldiklerinde evliliğimizin tüm gerekleri yerine getirilmiş olmalı. Gelenek bu."

"Ama daha yeni tanıştık."

"Ben senin karınım." İlaçlı şarabın etkisiyle son kelimeyi söylerken dili dolandı. Garip bir rehavet her yanını sardı, rüyadaydı sanki. Daha birkaç dakika önce yaşadığı paniği artık hissetmiyordu. "Bunu yapmalıyız."

Adam güldü, acı bir sest ve ardından babasının her zamankinden daha da büyük bir pislik olduğuna dair bir şeyler mırıldandı.

Mallory umursamadı. "Eğer bu görev tamamlanmazsa yarınla yüzleşemem. Bu bir onur meselesi," diye ekledi kısık, sakın bir sesle.

Bir anlığına adamın ona karşı çıkacağını düşündü ve sınırlendi. Savaşçı kralların kanı damarlarını zorlamaya başladı. Görevinden kaçmayacaktı. Bilinçli, cüretkâr bir tavırla yatakta doğruldu, beyaz patiska geceliğini başının üzerinden geçirerek çıkardı ve kenara fırlattı.

Ortaman havası gerilimle çıtırdadı. Bu yüzsüz eyleminden duyduğu utancı bir yana bırakarak kendini adama bakmaya zorladı.

Adam ona baktı, ifadesi anlaşılmazdı. Donuk kırmızı bir leke adamın yüzünü kaplamaya başladı. Mallory adamın kalbinin göğsünü dövdüğünü duyabiliyordu. Yoksa kendi kalp atışları mıydı?

Mallory azametli bir tavra büründü. "Bunu yapmalıyız. Şimdi, bu gece."

Adam başıyla onaylayarak onu rahatlattı. Mallory dizlerinin üzerinde yükselerek çıplaklığını örtmek için yatak örtüsüne uzandı. Gül kokulu, serin ipek dokunun içine kaydı.

John gömleğinin ucunu tutarak kaldırdı ve başının üzerinden çıkardı. Mallory hayranlıkla izledi. Muhteşemdi; güçlü, kıvrak, kaslı bedeni sıcacık bir enerji saçıyordu. Çocuktan çok adama, bilginden çok askere benziyordu.

Gömleğini katlayarak yatağın ucuna bıraktı. Bakışları Mallory'ninkilerle buluştu. Dudakları kasıldı, ilgisini münasebetsizlik olarak değerlendirmiş gibi bir hali vardı. "Mum yamk mı kalsın yoksa söndüreyim mi?"

Mallory'nin boğazında bir yumru oluştu. "Sönük olsa daha iyi olur sanki."

Yatağın yanındaki komodine ilerledi ve mumu söndürdü, şöminedeki ateşin yaydığı yumuşak ışıltının haricinde tüm oda karanlığa gömüldü. Sıcak balmumu kokusu pencereden gelen ıslak hava kokusuyla karıştı. Şöminedeki kütüklerden biri çıtırdadı.

Mallory adamın hareketlerinin sesini karanlıkta dinlemeye başlarken, gözünü adamın ortasına aşağıya doğru çevirdi.

katlanışı ve ahşap iskemlenin üzerine konuşı. Yanına girmek için çarşafı kaldırdı. Döşek, ağırlığıyla çöktü.

Birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine değmeden yan yana yattılar, ardından adamın bacakları onunkilere sürtündü, sert dokusu aralarındaki farkı vurguluyordu. Adam geri çekildi, kısa temasları onu da Mallory kadar ürkütmüş gibi bir hali vardı. Mallory kendini korumak için çarşafı bedenine sardı ve esnedi.

Hâlâ yan yana yatıyorlardı. Mallory'nin gözleri ağırlaştı. Uyuya kalmaktan korkarak, "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

John sarılacakmış gibi ona uzandı. Mallory gerildi.

Adamın kısık sesi kulağına doldu. "Biraz gevşeyebilir misin?"

"Hayır." Sesi küçücük çıkmıştı.

Adam inleyerek yeniden yatağa uzandı, aralarındaki boşluk Manş Denizi'nden daha genişmiş gibi göründü.

Mallory sakinleşmek için bir nefes aldı. Günün birinde Craige Şatosu'nun Hanımı unvanını almak istiyorsa bunu şimdi bu adamla yapmak zorundaydı. "Şimdi deneyebilirsiniz." Adam sesinden ne kadar korktuğunu anlamış mıydı? "Gevşeyeceğim."

John elini Mallory'nin omzuna koydu. Parmakları tenini ısıttı. Elini usulca örtünün altına sokarak memesinin üzerine koydu. Mallory irkildi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Özür dileme." Adam kızgındı.

Mallory cevap vermedi. Sıcak yaşlar göz kapaklarına battı, gergin ya da isteksiz görünmeden cevap verme imkânı yoktu.

Ve sonra, adam onu öptü.

Sabah mihrabın önünde babasının içten ısrarıyla iffetli bir şekilde yanağından gagalayışı sayılmazsa bu ilk öpüşmesiydi.

Kapalı ağzının üzerindeki dudaklarının yumuşaklığı Mallory'yi şaşırttı. Kolları aşağı inerek onu kendine çekti. Çıplaklıklarının artık bir önemi yok gibiydi. Tıraş olmuştu. Mallory yanağını onun yumuşak, güçlü çenesine sürttü. Tıraş köpüğünün hafif kokusu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

göl kokularıyla karıştı ve bir anda her şey gözüne çok doğal geldi. Mallory usul usul gevşedi ve bedenini adamınkine yasladı. Burada sıcaklığı ve güvende olduğunu hissetti. Çıplaklığı artık bir utanç kaynağı değildi, adam geri çekildi.

Mallory kaşlarını çattı, adamın onu yeniden öpmesini istiyordu, John uzanıp gözündeki yaşı silince dehşete kapıldı. "Mallory..."

"Şimdi, lütfen." Yaşadığı son birkaç dakikanın gerginliği titremesine sebep oldu. Adam bir an önce harekete geçmezse kendini iyice rezil edecekti.

Adam bir şeyler mırıldandı, kelimeler yumuşak ve şefkat doluydu ama Mallory ilgilenmedi. Annesinin tembihini yerine getirerek sırtüstü yattı ve kocasının onu kadını yapabilmesi için gereken pozisyonu alarak bacaklarını iki yana açtı.

John dirseğinin üzerinde yükseldi. Tereddüt eder bir hali vardı, kadının üzerine çöken karanlık bir gölgeydi. Mallory tavana baktı, bedeni döşeğe gömüldü. Artık annesi ona uyku ilacı verdiği için memnundu. Yapmakta olduğu şeyin ne kadar alçaltıcı olduğunu unutmak istedi. Kendini bir kocaya bu şekilde vermek üzere yetiştirilmemişti, asla.

Adam vücudunun üzerine yerleşebilmek için biraz daha yükseldi, bir diziyle bacaklarını biraz daha araladı. Ağırlığı rahatsız etmedi.

Ve evet, bir şey daha hissetti. Erkekliğini. Babasının damızlık safkan aygırı gibi hazırды. Görev yerine getirilecek, adet yerini bulacaktı.

Mallory parmaklarını yumuşak kuştüyü döşeğe geçirdi, gözlerini yumdu ve ağlamayacağına dair kendine söz verdi. Canı ne kadar acırsa acısın ağlayamazdı. Uzuvarları ağırlaştı, hareketleri yavaşladı, yumuşak müteşekkiri bir iç çekişle bilinmeze daldı.

John onu bir kez daha öpme girişiminde bulundu ve yeni karısının uykuya daldığını fark etti. Bedenini yana kaydırarak ne yapacağını bilmez bir şekilde dirseğinin üzerinde yükseldi.

"Mallory," diye fısıldadı genç adam. "Mallory?"

Kız anlaşılabilir bir şeyler mırıldandıktan sonra yavru bir kedi gibi yanına kıvrıldı, teni sıcak ve pürüzsüzdü.

John elini hafifçe kızın oldukça dışı, kıvrımlı kalçasına dokundurdu. Bu odaya girmeden önce niyeti, kızla bu gece evliliğin gereklerini yerine getirmemek üzere konuşmaktı ama kız arsızlıkla kabarık geceliğini üzerinden çıkardığı anda aklındaki her şey uçup gitmişti. Şu an bile sertliğini koruyordu.

Ama yeni karısı derin bir uykuya dalmıştı.

Yatakta yuvarlandı ve ayağa kalktı, bir sonraki hareketinin ne olacağını o da bilmiyordu. Gecenin serinliği hafifçe ürpertti. Pantolonunu giydi ve şömineye doğru ilerledi. Oradaki ince mumu şömineden yaktı ve bunu tuvalet masasının üzerinde duran mumu yakmak için kullandı.

Işık hafifçe karısının uyuduğu yatağı aydınlattı. Yüce Tanrım, çok genç ve masum görünüyordu.

Hain bedeni şu anda bile bu zayıf, uzun bacaklı güzelliğe ve onun doğal zarafetine tepki veriyordu.

John babasına olan tüm öfkesine rağmen evlenmesi emredilen bu genç kadına hayranlık duymadan edemiyordu. Sayısız ayrıntıya sahip olan düğün törenini ve misafirleri soğukkanlı genç bir kraliçe edasıyla yönetmişti. Annesi ortalarda dolanıp durmuştu ama tam olarak hiçbir şey yapmamıştı. Hayır, tüm planlamaları Mallory'nin yaptığından emindi. Aslında kız burada, kollarının arasında ağlayana kadar hezeyanlı tek bir tavır bile sergilememişti.

O gözyaşları John'ın yüreğine dokunmuştu.

John'ın hayatında statüsüyle ilgili birtakım yanılsamalar vardı. İnatçı annesinin düşüncesiz bir davranışının ürünüydü. Annesi bu kusurunun bedelini kocası tarafından İngiltere'nin bir ucuna sürülerek ödemişti. John annesini bir elin parmaklarından

daha az sayıda gördüğünü hatırlıyor, bu ziyaretlerin her gününü sevgiyle anıyordu.

Bir piç olduğunun farkındaydı. Bu gerçeği okuldaki diğer çocuklar onunla acımasızca alay ettikleri ilk gün anlamıştı. Babası aksiymiş gibi davranabilirdi ama John bu rolü oynamaktan yorulmuştu.

Yataktaki kadına göz attı. Biliyor muydu? O yüzden mi ağlamıştı?

John bitkinlikle uzun tabureye oturdu. Bakışları şarap sürahişi ile boş kadehe takıldı. Kadehi doldurarak büyük bir yudum aldığı anda şarabı kadehin içine tükürdü.

Şüphe uyandıracak derecede tatlıydı. Parmağını sürahiye soktu ve ucu ıslanana kadar sürahiyi eğdikten sonra parmağın burnuna götürdü.

Şarabın doğal meyveli kokusunun dışında tarifi imkânsız bir koku vardı. Şaraba ilaç katıldığını anlayacak kadar bilgiliydi.

John düşünceli gözlerle tuvalet masasını araştırırken bakışları yarım dolu kadehe takıldı. Karısı bunu mu içmişti?

Hızla Mallory'ye baktı. Bıraktığı yerden kıpırdamamıştı. Nefesi derin ve düzenliydi, şartlar göz önüne alınınca fazla derindi.

Kıza ilaç verilmişti!

Ya da ilacı kendi isteğiyle içmişti.

Ya da bu, babasının entrikalarından biriydi. John'm hayatında kendi başına buyruk yaşayabileceği bir yer olmayacak mıydı?

Şiddetli bir bıkkınlık çığlığıyla sürahiyi şöminenin taş rafına fırlattı. Kristal bin parçaya ayrıldı ve çarptığı yerde koyu bir leke kaldı. Tatlı, genç karısı ilacın sebep olduğu derin uykusuna devam etti.

John saçlarını geriye itti. Babası ona evlenmek zorunda olduğunu söylerken bu barbarca gelenekten de bahsetmişti. Bu olay elbette ki düğünden bir gece önce olmuştu. John in o ana kadar

neden okuldan çağrılıp Craige Şatosu denen yerde babasıyla buluşması gerektiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Daha da kötüsü babası yarın sabah John'ın öğretmenlerine ve çalışmalarına dönerek kendini bilimsel haklar ve dogma çalışmalarına adanmasını bekliyordu. Babası yıllar önce Barron ailesinin İngiltere'deki gücünü Kilise'yi yanına alarak artırma zamanının geldiğine kanaat getirmişti. Bu rolü oğlunun üstlenmesine karar vermişti; John'm konu hakkındaki duygularının bir önemi yoktu, tıpkı tanımadığı biriyle evlenmeyi istememesinin önemi olmadığı gibi.

Bakışları uyumakta olan gelinine kaydı. Ona ilaç verilmesinde babasının parmağı var mıydı? Adam gerçekten de bu kadar ileri gitmiş miydi?

John'm soğukkanlı ve alçakça bir şehvetle bu çocuk geline bilinçsizken sahip olacağına mı inanmıştı?

John ona saatler gibi gelen bir süreyle taş kesilmiş gibi öylece oturdu. Geçmiş olayları ve yaşananları zihninden geçirip durdu. Hayatını babasının, onun annesinin ihanetinin sembolü değil de gerçek oğlu olduğunu ispatlama ihtiyacını karşılamaya çalışmakla geçirmişti. John'm tüm hayatı, bu kutsal evlilik töreni bile sahteydi, her şey doğumundaki sırrı saklamak içindi.

Dualarının cevabına şafak sökmeden birkaç saat önce ulaştı. Karısı Craige Şatosu'nun hanımı olmak istiyordu. Burada doğmuştu, burada kalıp şatonun hamımı olmak için kendini bu aşksız evliliğe satmıştı. John soğuk duvarlara ve tarihi mobilyalara baktı ve bunlarla mutlu olmasını diledi.

Bu arada babası oğlunun sosyete tarafından kabul görmesini, skandal yaratacak fısıltılardan arınmış yasal bir varis olarak tanınmasını istemişti.

Hiçbir zaman yakılaşmamışlardı ama John, adamın bir oğula ihtiyaç duyma sebeplerini anlayabiliyordu. Ülke meseleleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sör Richard'ı hep İngiltere'den uzak tutmuştu, John da hayatını geleceğine *hazır olmak* adına devlet okullarında başarılar kazanmakla geçirmişti.

John bu adama tam olarak ne borçluydu? Bu soru dün akşamki tartışmalarından bu yana beynini kemirip duruyordu.

John tuvalet masasının çekmecesinde küçük bir bıçak buldu. Bu gümüş oymalı bir kadın bıçağıydı ama eğik, keskin bir uca sahipti.

Başparmağının ucunu kesti ve büyülenmiş gözlerle orada beliren kan damlasını izledi. Sessizce yatağa gitti.

Mary, cehennemdeki iblislerin bile bozamayacağı bir uykundaydı. John'ın hayatı boyunca yaşadığı yalnızlık içinde çağladı. Usulca uyuyan kıza yaklaştı ve kanını çarşafalara sürdü.

Dakikalar sonra kimseye görünmeden odadan çıktı.

John Barron, şafağın erken saatlerinde, şatonun eski duvarlarının yanına düşmüş olan bir kütüğün üzerinde durarak zifaf gecesini geçirdiği odanın penceresine baktı. Bir gece önce bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yeni ve temiz bir dünya yaratmıştı. Hayatında ilk kez içinde bir umut hissetti.

Şu anda Craige ailesinde yıllardır sürdürülen gelenek yerine getirilerek gelin çarşafı taş kulenin penceresine asılıp tüm köylünün huzuruna sunuluyordu. Bu mesafeden kimse çarşafın üzerindeki lekeyi göremezdi ama herkes orada olduğunu, mistakbel Lord Craige'in görevini yerine getirdiğini anlayacaktı. Karısına sahip olmuştu.

John aniden ağaçların arasında koşmaya başladı, hızlı, daha hızlı. Ciğerleri havayla doldu. Çiftçilerin arazilerinden geçerken ayakları yeni karıştırılmış ıslak toprak parçalarının etrafa sıçramasına sebep oldu. Soğuk hava içine dolup canını yakmaya başlayana, tek bir nefes daha alamayacak hale gelene kadar

koştı. Dev bir meşe ağacının altına yığılana kadar koştu. Dakikalar boyunca kalbinin delice atışlarından ve dengesiz, hışırtılı soluğundan başka bir ses duymadı.

Dünya dönüyordu ve sonra her şey yavaş yavaş dengelendi. Bir sincap daldan dala atladı, pençeleriyle ağaç kabuklarını tırmalayarak yuvasını yapıyordu. Meşe ağacının kalın gövdesinin ve güçlü kollarının ardındaki hava masmaviydi. Bir üveyik öttü, ağlamaklı sesi huzur bozucu ve sorgulayıcıydı.

John ayağa kalktı ve Craige Şatosu'na baktı, gri taş kulesi ağaçların üzerinden hâlâ görünüyordu. Masum genç kızı düşünererek bir anlık bir tereddüt yaşadı, bal rengi gözleri öylesine korku doluydu ki kendini bir canavar gibi hissetmişti. Daha da kötüsü kızın göğsünün elinin altında yarattığı hissi, boğazında atan kalbini ve teninin pürüzsüz sıcaklığını hatırladı.

John bu anıyı zihninden attı. Kız bu şatoya aitti. Burada güvende ve koruma altında olacaktı. O, sonuçta Leydi Craige'di. İnsanlar onu öyle görüyorlardı ve öyle de kalacaktı. John'm anesinden her yıl gelen on bin sterlinle çocukların çok sevdiği o Alman masallarındaki gibi sonsuza kadar mutlu yaşayabilirdi.

John'ın başka planları vardı. Şatoya arkasını döndü, ormanda bir patika bularak kıyıya doğru ilerlemeye başladı. O bir din adamı, koca ya da sevgili değildi.

Asker olmak istiyordu, İngiltere'yi zafere götüren ve tüm düşmanlarını alaşağı eden Aziz George gibi bir savaşçı-aziz olmak istiyordu. Tanrı'nın yardımıyla bu hayalini gerçekleştirecekti.

John Barron, iki önemli köklü ailenin bağının kurulduğu ve babasının avcuna devasa bir mülkü teslim ettiği düğünün ardından kendi kaderini yazmak üzere oradan kaçtı.

İKİNCİ BÖLÜM

*Önce beni öptü,
Ardından bırakıp gitti.
Bana hep Hayır dedi.
Ah hayır John! Hayır John! Hayır!*

“Ah Hayır, John!”

Londra

Yedi yıl sonra

Baş belası bir asil olmaya kararlıydı. Yeni Craige Vikontu John Barron şapkasını çıkardı ve son metresi Leydi Sarah Ramsgate’in kâhyası Titus’a verdi. Sarah’nın misafir odası onun akşam davetlerinde yaşanan şeytani eğlencelerden hoşlanan, sosyetenin ölçsüz, rahatına düşkün üyeleriyle doluydu. Alkol kokusu ve puro dumanı ortamı sarmıştı. Evin kapı ve pencereleri yaz gecesine açıktı, kahkahalar ve sohbet sesleri sokakta sırayla bekleyen araba ve atlara kadar ulaşıyordu.

Bir aktrisin kızı olan Sarah itibarını oldukça yaşlı ve çok zengin olan bir lordla evlenerek kazanmıştı, adam karısının düşüncesiz tavırlarını görmezden geliyor ve vaktinin çoğunu kursalda

geçiriyordu. Bunu yapması iyi bir şeydi. John, Lord Ramsgate'in müzisyenler çalmaya başladığı anda yemek masasının üzerinde dans etmeye başlayan üç oyuncuyu görmekten hoşlanacağını hiç sanmıyordu. Genç, şeker bir tanesi çoktan soyunmuştu, diğer ikisi de hayranlıkla çılgınlık atan erkek ve kadın misafirlerin baskısıyla soyunmaya başlamışlardı.

Naip Prens ya da arkadaşlarının ona hitap ettiği adıyla Prinny ana salonda oturmuş, Carleton House'un sefahat düşkün üyeleriyle, Brummell, Alvanley ve borçlarını John'ın ödeyeceğini düşünen Alvanley adındaki yapılı kumarbaz bir lord, birlikte kahkahalar atıyordu. Adamlar aralarından hangisinin mermer bilyeyi yuvarlayarak şöminenin rafının hemen kenarında duran pahalı vazoyu vuracağına dair iddiaya giriyorlardı. Küçük çocuklar gibi coşkuyla bu görevi üstlendiler ve Alvanley'nin bilyesi vazoyu kırınca hepsi birden kahkahalara boğuldular. Başka bir vazo bulunup aynı yere yerleştirilirken yeni şaraplar da söylendi. Applegate, John'ı gördü ve ağzından çıkan her kelimenin ardından hıçkırmak suretiyle onu yanlarına çağırırdı.

John duymamış gibi yaptı. Kafesteki bir hayvanın yerinde duramaz enerjisiyle şaşaalı kalabalığın arasında ilerledi, uzun boyuyla insanda saygı hissi yaratıyordu.

Şehirdeki bir geceye uygun giyinmemişti; üzerinde dişi geyik derisi pantolon ve mükemmel bir kumaştan dikilmiş lacivert ceketten oluşan binici giysileri ile tek mahmuzlu, cilalı çizimleri vardı. Gününü Tattersall müzayede evinde geçirmiş, ihtiyaç duymadığı ve istemediği birkaç yeni at satın almıştı. Çok sevdiği faal askerlik hayatından "emekli" olmuştu, günlerinin iğrenç monotonluğunu bozmak için bir şeyler yapmalı, para harcamalıydı.

"John!" Kalabalığın arasından ona seslenen Sarah'nın boğuk sesini duydu.

Olağanüstü sarışın güzelliğiyle insanların ortasında duruyordu. Bu ölçsüz, rahatına düşkün grubun kraliçeliği rolünü

üstlenmişti ve bu rolü çok seviyordu. Ağır hareketlerle ona doğru ilerledi, yürüyüşü baştan çıkarıcıydı. Elbisesinin muslin kumaşının saydamlığı hayal gücüne gerek bırakmamıştı. Saçları, elleri ve boynunda safirler parlıyordu, ustaca kullanılan kozmetik ürünlerle genç görüntüsünü muhafaza ediyordu.

Bunca kurnazlık yine de sahiplenici tutumunu saklayamıyordu. John'ın bu ilişkiyi başlatma sebebi kadının kişiliğine ve zamanına hükmetmeye kalkışmayacağını düşünmesiydi ama bunun tam aksiyle karşılaşmıştı. Kadının delilik raddesine varan kıskançlığı çok sıkıcıydı. Bu gece buraya ilişkilerine son verme niyetiyle gelmişti.

Tartışmalarını yarma kadar ertelemek zorundaydı zira onu reddedişinin ardından kadının o meşhur sinir krizlerinden birini geçirmesini bekliyordu. Çıkabilecek herhangi bir tatsızlığı bertaraf etmek adına krallara fidye olabilecek değerinde bir elmas gerdanlık, kadife bir kutuda ceketinin cebinde duruyordu.

Kendini gülümsemeye zorladı, tebessümü Sarah'nın arkasından ona doğru gelen adamı tanıyınca sahteliğini kaybetti.

Binbaşı Victor Peterson en eski arkadaşlarından biriydi. Teğmenliklerinde Hindistan'da birlikte görev yapmışlardı ve ardından yine birlikte Portekiz'e gönderilmişlerdi. Sarışın ve zarif bir yakışıklılığı olan Victor, Kraliyet Topçularının mavi-kırmızı üniformasını giymişti; John'ın eve gönderilmeden önce komuta ettiği birliğin üniformasıydı bu. John, Sarah'ı görmezden gelerek içtenlikle arkadaşının elini sıktı. "Londra'ya ne zaman geldin?"

"Bu akşamüzeri. Erken vakitte evine uğradım ama orada değildin. Sonra kulüpte Applegate'e rastladım ve o, burada olacağını söyledi." Peterson'ın gözleri bir anlığına Sarah'nın elbisesinin, yakası oldukça cüretkâr olan korsajında dolaştı. "Semi

Sarah bir kahkaha attı, sesi boğuk ve genizden geliyordu, John'ın koluna girmeye yeltendi ama John kaçmayı başardı. "Gel," dedi Peterson'a, "konuşabileceğimiz bir yere gidelim."

Sarah yollarına çıktı. "Ve beni bırakacak mısınız?" Alt dudığını sarkıttı, sesinde gizli bir uyarı vardı. "Daha yeni geldin John. Gidemezsin, şimdi olmaz." Bakışlarını Peterson'a kaldırdı. "John'ım evcilleştirilmesi zor bir insan. Maalesef hâlâ cephede olmayı yumuşak yataklarda yatıp merhum babasının parasını harcamaya tercih ediyor."

Peterson, Sarah'nın elini dudaklarına götürürken, "Sizin yatağınız yerine onları mı tercih ediyor?" diye cesurca mırıldandı.

Sarah yeni fethinin zafer sarhoşluğunu yaşarken John gözlerini devirdi. "Düşünebiliyor musunuz?" diye sordu Sarah, Peterson'ın üniformasının göğsünü süsleyen altın püsküllere usulca dokunarak.

"Hayır, Leydim," diye içtenlikle cevapladı Peterson. "Fransız kurşunlarını size tercih eden bir adam aptaldır. Yine de John'm en önemli savaş kahramanlarından biri olduğunu unutmamalı-sınız. Pek çok kez hayatımı kurtardığını itiraf etmem gerekir."

"Ya, ya, ya," dedi kadın. "Herkes babasının ölümünün ardından Prinny'nin ona evine dönme emri vermiş olmasından mutlu olmadığını biliyor. Onu mutlu etmek için elimden geleni yapıyorum ama görüyorsunuz, değil mi? *Benim* gece davetlerime bile geç geliyor."

Peterson John'ın bu gaddarlığıyla eğlendi. Sarah ona daha da yaklaştı, Peterson'a gösterdiği ilginin John'ı kıskandırıp kıskandırmadığını anlamak için başını hafifçe çevirerek ona baktı.

John başını iki yana salladı. Peterson'ı hiçbir şekilde kıskanmazdı. Adamı bir kardeş gibi seviyordu, Sarah'yı ve pahalı zevklerini de. Benim mutluymuşum ona vermişti.

Sarah zihnini okumuş gibi bir adım geriledi. Tebessümü soldu. “Binbaşı Peterson, onu rahatlayıp servetini harcaması için ikna edeceğinizi umuyorum. Korkarım benim bu konudaki etkim çok az.”

Görünüşe bakılırsa Sarah, John’m düşündüğünden çok daha ferasetliydi. Belki de bu ilişkinin sonlanması o kadar da zor olmazdı.

“Ona Kara Prens dediğimizi biliyor musunuz?” diye sordu kadın Peterson’a.

“Hayır, hiç duymadım,” dedi Peterson. “Cephede birbirimize çok daha renkli isimler veririz. Böylesine romantik bir lakabı kazanmak için ne yaptın John?”

Sarah cevapladı. “Babasından çok farklı olduğu için kazandı. Richard Barron, kralların sırdaşıydı, emsalsiz gücüyle tam bir siyasetçiydi. John’ımız ise saray soytarılarını eğlendirmeyi tercih ediyor.” Başıyla çok şişman olan ve daracık giysilerin içine sıkışan Prinny’yi gösterdi. O sırada bir vazo daha yere düştü. Adamlar kadehlerini başlarına dikip bitirdikten sonra gürültülü kahkahalar attılar.

“Siyasete ilgi duyduğunu bilmiyordum Sarah,” dedi John usulca.

“Seni ilgilendiren her şeyle ilgilenirim Craige, Lordum.” Kadın başını kaldırıp Peterson’a baktı. “Unvan altı aydır John’da. Bu zaman zarfında sosyetenin aslanı ve birinci dereceden çapkını olma şansını kazandı. Kadınların ona eldiven, küpe... gibi özel eşyalarını yolladıklarını biliyor muydunuz?” Duraksadıktan sonra düşünceli bir sesle devam etti. “Daha mahrem şeyler de gönderiyor olabilirler.”

“Bunu neden yapıyorlar?” diye sordu Peterson.

“Lord Craige’in dikkatini çekmek için,” diye cevapladı kadın sükûnetle. “Dişilerin hayallerini süslüyor. Onu günümüz şairlerinden daha iyi bir şairleştirenler bile var.” John’a yaklaştı, asırı

parfümünün ağır kokusu John'ın burun deliklerine doldu. Kadın sadece ikisinin duyabileceği bir sesle devam etti. "Haksız değiller." Kadının eldivensiz eli John'm kolunda dolandı, kumaşın altından kaslarını hissetti.

Peterson güldü. "Bu hep böyleydi Leydi Ramsgate. İspanya'da diğer subaylar, John'ı ve yakışıklı suratını, kadınların ilgisini çekmek için utanmazca kullandığını söylerlerdi. Karım, tanıştığımızda John'dan önce bana bakan ilk kadındı, bu yüzden hemen diz çökerek ona evlilik teklif ettim."

"Ah, demek evlisiniz Binbaşı Peterson?"

Peterson'ın gözlerindeki tebessüm soldu. "Öyleydim. Karım öldü."

John arkadaşının hüznünü paylaştı. Liana Peterson tek kadın dostuydu, güvendiği ilk kadındı. Aslında, doğum sırasında kollarının arasında ölmüştü. Peterson, o sırada özel görevle başka bir yerdeydi. Kadının yanında oturup bir mucize gerçekleşsin diye dua etmek görevi John'ın omuzlarına yüklenmişti. Haberi Peterson'a vermek hayatında en zor yerine getirdiği görevlerden biriydi. Adam, aylar boyunca teselli bulamamıştı.

"Ne acı," dedi Sarah içinde şefkatten eser bile olmayan bir sesle.

John, Sarah'dan çok sıkılmıştı. "Gel Victor. Gidip içecek bir şeyler alalım. Savaştan haberler almak için can atıyorum. Horton korktuğumuz gibi bir pislik çıktı mı?" diye sordu ardından yerini alan adamdan bahsederek.

"Daha da beter," dedi Peterson, koridordan bir ses John'ın adını haykırmaya muhtemelen anlatmaya devam edecekti.

Adam yeniden bağırana kadar John gaipten sesler duyduğunu düşünmüştü. "Craig! Neredesin? Gel ve benimle yüzleş!"

Müzik durdu, sesler kısıldı. Odadaki bütün gözler ona çevrildi, John sükûnetle Sarah'yla Peterson'ı selamladı. "Kısa bir süreliğine izin verin, bu kadar olabilir miyim?"

Sarah'nın misafirleri yolu açmak için kenara çekilirken John koridora ilerledi. Yaşlıca bir adam olan Sör Everett Carpenter ön kapının yanında sallanarak duruyordu. Titus elini adamın koluna koymuştu, onu evden atmaya hazırlanmış gibi bir hali vardı. Misafirler yemek salonuyla misafir salonunun kapılarına toplandılar, aç gözlerle karşılaşmayı izlemeye koyuldular.

"Buyurun Sör Everett, sizin için ne yapabilirim?" diye sordu John, başıyla Titus'a geri çekilmesini bildirerek.

Sör Everett'in kel kafasının altındaki yüzü içkiden kızarmıştı, John durduğu yerden bile adamın nefesindeki kokuyu alabiliyordu ama gözleri şiddetle yanıyordu. "Karımı geri istiyorum. Onu bırakmanı istiyorum."

John tek kaşını kaldırdı. "Pardon efendim, ne demek istediğinizi anlamadım." Zihnini zorladı. "Bırakın onu bir yerlerde bırakılmak üzere tutmayı, eşinizle tanışma şerefine nail olduğumu hatırlamıyorum."

"Yalan söylüyorsun!" diye haykıran Sör Everett ceketinin içine saklamış olduğu elini kaldırdı. Küçük tabancayı John'a doğrulttu. İzleyiciler şaşkınlık nidalarıyla toplandıkları kapılardan geri çekildiler.

Sör Everett, "Tam bir hafta önce salı günü Leydi Cogswell'in verdiği partide karımla dans ettin," diye suçlamada bulundu. "O günden beri senden başka bir şey düşünmüyor."

Adamın her an kafasını uçurabileceğinin ve etraflarında duranların hayatlarını da tehlikeye attığının bilincinde olan John sükûnetle ceketinin üzerindeki hayali bir iplik parçasını almış gibi yaptıktan sonra nezaketle tekrarladı: "Özür dilerim Sör Everett ama eşinizle tanışma şerefine nail olduğumu hatırlamıyorum."

"Her gün sana yazıyor. Seni görmeyi ve onu fark edeceğini umarak parka gidiyor ve ona bir selam bile vermeden atınla yanından geçip gidince kalbi kırılıyor. Artık benimle konuşmuyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mutsuz. Ben de mutsuzum.” Son açıklamasını yaparken elindeki silah titremeye başladı. “Bu gece bana beni terk ettiğini söyledi.”

John adama doğru yürümeye başladı, adımları ölçülü ve bilinçliydi. “Eşiniz mutsuz olduğu için üzgünüm ama yeri kocasının yanındır.”

Sör Everett başıyla onayladı. “Ben de ona böyle söyledim ama beni dinlemedi. Onu geri getirebilmemin tek yolu seni öldürmek!”

John arkasında bir hareket olduğunu duydu, Peterson’ın onu savunmak üzere geldiğini anladı. Gözlerini Sör Everett’ten ayırmadan elini kaldırdı ve Peterson’a geride kalmasını işaret etti. “Haydi dışarı çıkalım ve bunu efendilikle konuşalım.”

Sör Everett hüzünle başını iki yana salladı. “Bunu yapmayacağım. Beni öldürürsün. Maalesef seni öldürmekten başka çarem yok Lord Craige.”

John durdu. Adam çıldırmıştı. “O zaman ateş et ve lanetlen,” dedi usulca.

Sör Everett’in alını boncuk boncuk terledi. John düello tabancasının namlusuna odaklandı. Sör Everett’in üzerine doğru yürüyüşüne devam etti.

“Ateş edeceğim,” dedi adam, sesi tizleşmişti. John durmadı.

Sör Everett geriledi, dizleri korkudan birbirine çarpıyordu, John oyunun kazanıldığını düşündüğü sırada tabanca patladı.

Merminin sıcaklığı yanağını sıyrırken tenini yaktı. John’ın arkasındaki duvarda bulunan saate güvenle saplandı.

Oldukça uzun gelen bir kalp atımlık süre boyunca iki adam şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. John’ın inanılmaz kontrol mekanizması neredeyse kafasının uçmuş olacağının yarattığı gerçek öfkeyle savaştı.

Sör Everett silahını bıraktı. Tabanca ahşap dösemeye çarptı. “Anlamıyorsun,” dedi adam, sesi duygusallıkla boğulmuştu. “Bir karın olsaydı anlardın.”

John'ın dudakları alaycı bir tavırla büküldü. "Ah ama ya-nılıyorsunuz bayım. Bir karım var ve itibarımı asla onun için yerle bir etmem." Sör Everett'in yüzünün rengi çekildi ve adam dizlerinin üzerine çöktü.

John adama acıdı. Londra, bir erkeğin banka hesabı ve sosyete-deki statüsü dışında hiçbir şeyi umursamayan kadınlarla doluydu. Lord Ramsgate ve Sör Everett gibi adamlar bu tür kadınların elinde birer kukladan başka bir şey değillerdi. "Karınızı bırakın efendim," dedi bir tek Sör Everett'in duyabileceği kısıklıkta bir sesle. "Kalbinizi kıracak."

"Kırdı bile," diye cevap verdi Sör Everett. Adam başını eğdi ve hiç utanmadan ağlamaya başladı.

John, Titus'a döndü ve Sör Everett'in evine götürülmesini sağlamasını istedi. Kâhya uşaklara işaret verdi. John partiden bir an önce ayrılmak için daha da sabırsızlanır bir hale gelmişti. Yanık barut kokusu, insanlardan gelen parfüm ve mumlardan gelen balmumu kokusuyla karışarak başını ağrıtmıştı. Gitmelerini teklif etmek için Peterson'a döndü ama sözler boğazında asılı kaldı.

İzleyicisi olduğunu unutmuştu. Peterson, Sarah ve Prinny de dahil olmak üzere partideki tüm misafirler gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde şaşkınlıkla ona bakıyorlardı. Hiç kimse yerinden kıpırdamadı.

İlk konuşmayı başaran tombul, iyi huylu Applegate oldu. "Demek evlisin, Craige."

John geriledi, öfke anında neyi itiraf ettiğinin farkına vardı. Bakışları Applegate'ten Peterson'a kaydı, adamın yakışıklı yüzünde küçük dilini yutmuş gibi bir ifade vardı.

"Kayda değer bir şey mi?" diye sordu John çekimser bir ifadeyle.

Cevaplayan Prinny oldu. "Kayda değer mi? İnanılmaz!"

Applegate gözlerini kırpıştırdı. "Seni şehre geldiğin ilk günden beri tanıyorum..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Yanında savaştım,” diye araya girdi Peterson. “Tayınımızı, kurşunumuzu, kadınları paylaştık.” Ne söylemiş olduğunu fark ettiği anda sesi kesildi.

Applegate yan gözle Peterson’a baktıktan sonra düşüncelerini dile getirmeyi tamamladı. “Londra’daki en yakın arkadaşın olduğumu sanıyordum. Evli olduğunu bilmem gerekirdi.”

John kaşlarını çatı. Bu konuşmak istemediği bir konuydu. Koridorda ilerlemeye başladı. Bir içkiye ihtiyacı vardı. Dikkati ondan uzaklaştıracak herhangi bir şeye. Prinny’yle Applegate salondan çıkarak peşinden gittiler.

“Kim o kadın?” diye sordu Prinny, John’ın uzun adımlarına ayak uydurarak. “Onu tanıyor muyuz? Ailesini biliyor muyuz?”

“Kırsalda yaşıyor,” dedi John başını çevirmeden.

“Hiç şehre geliyor mu?” diye sordu Applegate.

“Bu sizi ilgilendirmez,” diye cevap verdi John.

“Hayır ama merak içerisindeyiz,” dedi Applegate her zamanki iyi huyluluğuyla. “John, unvan sana geçtiğinden bu yana Londra’nın en seçkin bekârlarından biri olarak nitelendirildin. Bizi ilgimizden dolayı suçlayamazsın.”

John durdu, gözlerini bıkkınlıkla devirerek konuştu. “Seçkin ya da değil, size hiçbir zaman bekâr olduğumu söylemedim.”

“Sen hiçbir zaman hiçbir şey söylemedin, bu kadar şaşırma-mızın sebebi bu,” dedi Prinny bariz olan noktaya değinerek. “Gerçi itiraf etmem gerekir ki arabulucu kadınlardan hep kaçtın ama bunu *evli* olduğun için yaptığın aklıma bile gelmezdi.”

“Craig’e başka birinin karısının onurunu düşünmüyor olması hiç de şaşırtıcı değil,” dedi Sör Everett oldukça yüksek bir sesle. “Kendininkinin onurunu bile düşünmüyor.”

John dönerek biraz önceki rakibine baktı. Sör Everett ayağa kalkıp, “Bu bir kitap” dedi. “İhtiyaç duyduğunuz bir şeyi”

geri almak peşine düşmüştü. “Kendinizi tekrarlamak arzusunda mısınız?” diye sordu John soğuk bir sesle.

Sör Everett’in yüzü kıpkırmızı oldu ama adam geri adım atmadı. “Craig, unvanın olabilir ama herkes senin bir yüz karası olduğunu biliyor. Kumar borçlarını bile ödemiyorsun.”

John adama doğru bir adım attı. “Siz ne diyorsunuz?”

Everett, sarhoş dilinin ne kelam ettiğinin farkına varmış gibiydi. Yüzü bembeyaz oldu ve yalpalayarak geriledi, John nezaketini bozmadan adamı izledi. “Hayatım boyunca her tür şeref borcunu ödedim,” dedi gergin bir tavrıla.

İlk karşılaşmanın ardından koridora dağılmış olan kalabalık bir anda yeniden toplandı. Peterson, Titus tarafından dışarı çıkarılmakta olan Sör Everett’i koruyabilmek için adamın önüne geçti. “Kimse sana şerefsiz olduğunu söylemedi John, hiç kimse. Haydi gel, gidip içecek bir şeyler bulalım.”

John, Applegate’e baktı. “Adam bu sözleriyle ne demek istedi William?”

Applegate’in kırmızı yanakları daha da kızardı. “Önemsiz.”

John işin aslını biliyordu. Nadiren kumar oynardı, onu cezbetmiyordu. Ama Applegate’i fazlasıyla cezbediyordu. John bu mürşif arkadaşının borcunu üstlenerek ödemesinin yapılması işini aynı zamanda vekilharcı olan amcası Louis Barron’a devretmişti.

Destek olduğu tek kişi Applegate değildi. Onunla Portekiz ve İspanya’da savaşmış olan farklı konumlardaki eski askerlerden oluşan bir grubun yaşam giderlerini üstlenmişti, bu adamlar ülkelerine hizmet etmek için kendilerini feda etmişler ve sonra da bir kenara atılmışlardı. Yeni *sosyetik* arkadaşlarına da oldukça yüklü borçlar vermişti, ceplerinde olandan çok daha fazlasını harcayan Prinny’yle Brummell de bunların arasındaydı. Daha bir ya da iki hafta önce birkaç dostu John’ı parasının hesabını

bilmesi konusunda uyarmışlardı ama John bunu onların iyi niyetine yormuş ve uyarılarına kulak asmamıştı. Şu an merak ediyordu...

Peterson elini John'ın omzuna koyarak konuyu değiştirdi. "Şu senin karın sana katlandığına göre bir mükemmellik numunesi olmalı. Bize onun hakkındaki her şeyi anlatmalısın. Haydi gel."

John, Applegate'e arkasını dönerken, ödenmeyen kumar borçlarıyla ilgili araştırma yapmayı kafasına koydu. Ya da komisyonunu ödediği günden bu yana hesaplarıyla ilgilenen amcasına gidip sormak daha iyi olacaktı.

Sarah müzisyenlere yeniden çalmaya başlamalarını işaret etti. Hizmetlilerden biri şampanya kadehleriyle dolu bir tepsiyle John'ın yanında belirdi. John bir kadeh alarak konuşmaya başladı. "Neyi bilmek istiyorsun?"

"Pekâlâ, adıyla başlayalım," dedi Peterson.

"Evet, adıyla," diye aynı anda tekrarladı Prinny ile Applegate.

John cevap vermeden önce şampanyasından bir yudum aldı ve kısaca, "Hatırlamıyorum," dedi.

Cevabı arkadaşlarının ağızları açarak şaşkınlıkla ona bakmasına sebep oldu, hemen ardından kahkahalar atmaya başladılar. John gülmedi. O ketum bir adamdı ve evliliği kimseyle paylaşmak istemediği bir konuydu. Peterson'la bile.

Karısı, Leydi Craige, Craige Şatosu'nun hanımıydı. Her yıl, biri Noel diğeri de baharda, evlilik yıl dönümlerine yakın olan bir zamanda gönderdiği kısa notlar dışında onu nadiren düşünüyordu. Louis aralarındaki tüm mali ayrıntıları hallediyordu. Louis muhtemelen karısının adını hatırlardı.

Mallory.

Adı buydu. Bu adla birlikte oymalı yatak ve gözleri korkuyla açılmış olan kızın anıları zihnine doldu.

John usulca başparmağındaki yara izine dokundu.

Sarah kolunu tutarak bu anıları uzaklaştırdı. Göğüslerini ona sürttü. “Çok cesurdun aşkım, biraz da deli. Sör Everett çılgın bir adama benziyordu.” Kadının yeşil gözleri arzuyla yanıyordu.

John esnedi, keşke eve gidebilseydi. Ne yazık ki Prinny, Peterson’ı sıkıştırmış ona Wellington’un savaşı ele alışıyla ilgili endişelerini anlatıyordu. John, Peterson’ı bu sohbetten ayırmanın zekice bir yolunu bulmalıydı. O sırada birinin ona baktığına dair bir huzursuzluğa kapıldı.

Yavaşça döndü. Orada, açık kapının önünde kahverengi keten elbiseli, sade hasır şapkalı bir kadın duruyordu. Çantasını eldivenli elleriyle tam önünde tutuyordu, birinin onu elinden kapmasından korkar gibi sımsıkı sarılmıştı.

Bakışları birleşti, John kadını tanıdığını düşündü. Titus salondan çıkarken kadın öne doğru bir adım attı.

“Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?” diye nezaketle sordu kâhya.

Kadın bakışlarını John’dan ayırmadı. “Lord Craige’i görmek için geldim.”

Titus soran gözlerle John’a baktı, John’ın adım duyan Sarah yeni misafiriyle tanışmak üzere o tarafa döndü. Gülümsedi, genç kadını soğukkanlılıkla baştan ayağa süzdükten sonra onu kovaladı. “Hizmetlilerin girişi arkada.”

Kadının koyu, zeki gözlerinde bir öfke belirdi. Çenesini kararlılıkla kaldırdığı anda John içinde beklenmedik bir arzu hissetti. Karşısında mütevazı kahverengi giysileriyle gururla, dimdik duran bu kadın hiç tipi değildi ama yine de onda ilgisini çeken bir şeyler vardı.

“Hizmetli değilim,” dedi kadın üstüne basa basa. Sesindeki hakimiyet dikkatleri çekti. Prinny konuşmayı kesti. Eve giter-

son yeni gelenin kim olduğunu görmek için o tarafa döndüler. Oyunculardan birini bir köşeye kıstırıp kulağını emmeye çalışan Applegate bile başını kaldırıp baktı.

Müzikal bir tonlamayla konuşmaya başlayan Sarah'ın te-bessümü bakışlarına ulaşmadı. "Dansçılardan mısınız?" Bu sözleri kıs kıs gülümsemeler izledi.

Genç kadın, Sarah'nın bu terbiyesizliği karşısında kaşlarını çattı. "Buraya Lord Craige'i görmeye geldim."

"Onun ev sahibesiyim," dedi Sarah. Son kelimeyi son derece kinayeli bir tavırla söylemişti. "İşini benimle halledebilirsin."

"Lord Craige'le halledeceğim."

Sarah güldü. "Hayatım, John'ımla ne gibi bir işin olabilir? Seni temin ederim ki sıradan kişiler onun zevkine hitap etmez. Yüzünü kaplayan o çillere bakılırsa tarlalarda çalışıyorsun."

Kadının bu zalimliği karşısında kalabalık mırıldanmaya başladı, ağızları açık kalmıştı. Kadın bir anda tüm dikkatleri üzerine çekmiş olduğunun farkına vardı. Yanakları kızardı ve John onu kurtarma kararı verdi.

"Sarah, aslında çillerden çok hoşlanırım." Metresi bir anda gerildi ve gözlerinde buz gibi bir ifade oluştu.

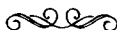
John onu görmezden gelerek genç kadına doğru ilerledi. "Lord Craige benim," dedi hükümrân bir sesle. Muhtemelen aptallık ediyordu. Bu kadın Lord Everett'in eşi olabilirdi ya da ona ilgi duyan diğer kadınlardan biriydi.

Genç kadın ona doğru bir adım atarak ışığın daha iyi olduğu bir konuma geldi. John artık kadının şapkasının altındaki saçlarının sadece kahverengi olmadığını görebiliyordu, içinde gün ışığı gibi sarı tutamlar vardı ve burnunun etrafına dağılmış olan çiller çok çoktu. Ne yazık ki o kahverengi gözlerde bir öfke

belirdi. Renkleri ona içindeki bir şeyleri hatırlattı. “Daha önce tanıştık, değil mi?”

Kadın bu sözlerine alındı. Bunu geri çekilişinden ve omuzlarını dikleştirişinden anlamıştı. Kadın konuşup gizemi ortadan kaldırana kadar bunun sebebini anlayamadı. “Ben Mallory Barron’um... Karın.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

*Orada yat, orada yat seni hain adam, benim yerime
orada sen yat.*

“Yabancı Şövalye”

Mallory'nin açıklamasını şaşkınlık dolu bir sessizlik izledi. Yavaş yavaş partideki diğer misafirler de garip bir şeyler olduğunu sezerek konuşmayı kestiler. Başlarını onun durduğu tarafa çevirdiler. Müzisyenler de şarkının ortasında müziği keserek enstrümanlarını indirdiler.

Bu durum Mallory'ye inanılmaz bir tatmin yaşattı.

Bu anı hayal etmiş, ayna karşısında çalışmıştı.

Öfke, acı ve yalnızlık canına tak ettiğinde, *ben senin karınım, seni işe yaramaz serseri*, diye binlerce kez fısıldamıştı. Bir kriz çıktığında ya da mahsuller onu ağlatacak ya da kocasının yapmış olduğu gibi kaçacak raddeye getirdiğinde, *ben Craige Şatosu'nun hanımıyım*, diye hatırlatmıştı kendine. *Ben Craige Vikontesi'yim*, diye öfkeyle haykırmıştı geçen hafta sevimsiz icra memurları ve alacaklı ordusu Craige Şatosu'na akın edip sevgili evini elinden alınca.

Bu am hayal edip durmuştu. Bir şey dışında...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

John, zihninde düğün gecelerindeki gibi uzun boylu, ıslı-dayan mavi gözlü, ciddi genç olarak kalmıştı. Bu siyah saçlara, tehlikeli bakışlara ve şeytani hatlara sahip zamparayı güçlükle tanıyabilmişti.

Saçlarını hâlâ eski moda bir uzunlukta ve geriye atarak kullanıyordu ama Mallory onun yüz hatlarının hiç de bu kadar sert, güçlü ve eril olduğunu hatırlamıyordu. İspanyol kumaşından özel dikim mavi ceketinden aşırı parlak yüksek çizmelerine kadar üzerinde taşıdığı her şey para ve imtiyaz temsil ederken, kalçasını saran geyik derisi pantolonu gücünü ve iktidarını ilan ediyordu.

Söylentiye göre Saray, kahraman Albay Barron'u Craige Vi-kontu olarak sorumluluklarını üstlenmesi için geri çağırdığında Fransızlar mutlu olmuş, İspanyol kadınlarıysa ağlamıştı. Mallory, söylentilerin doğru olduğuna karar verdi. O bile bu adamın efsanevi çekimine karşı bir bağışıklığa sahip değildi.

Gözleri buluştu. Mallory içinde bir yerlerden garip bir heyecan kıpırtısının yükseldiğini hissetti. Dizleri, onu taşımamakla tehdit ediyordu. Nabızı hızlandı.

Adamın bunca yıllık yokluğu süresinde ilk karşılaşmalarına dair gördüğü en vahşi rüya bile onu yarı çıplak bir kadının boy-nuna sürtünüp duran, kocasının arkadaşlarından biri olan sarhoş bir lordun başını kaldırıp dili dolanarak, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Leydim. Adım Applegate, kocanızın dostlarından biriyim. Daha birkaç dakika önce Craige'e adınızı sorduğumda bana unuttuğunu söyledi," demesine hazırlanmamıştı.

Applegate kocasına dönerek onu ılımlı bir şekilde azarladı: "Adı Mallory. Çok daha dikkatli olmalısın Craige. Bir erkek hatta çok şey hatırlamak zorunda değildir ama karısının adını hatırlamalıdır."

Mallory ve odada bulunanlar kocasına baktılar. Mallory, kocasının adını unuttuğunu inkâr etmesini bekledi ve da

en azından bundan dolayı mahcup olmasını. Adamsa bakışlarını havaya dikerek, "Bugün daha başka ne terslik olabilir?" gibi bir şeyler mırıldandı.

Acı gerçeği anladı: *Adam adını bile hatırlamıyordu!*

Yedi yıl boyunca Craige Şatosu'nu, Mallory ve annesine karşı olan sorumluluklarını utanç verici bir şekilde ihmal etmesinin sebebini merak etmeye hiç gerek yoktu. Mallory birdenbire ilgi odağı olmaktan nefret etti. Yanakları utançla kızardı. *Dik dur, gururunu koru,* diye komut verdi kendine, keşke yerin altından kaydığını hissetmeseydi. Cebinde duran alyansının kurşun ağırlığında olduğunu hissetti.

O sırada John daha da iğrenç bir hareket yaptı. Güldü.

Kıkırdamayla başlayan bu hareketi eril kahkahalara dönüştü. Mallory'nin etrafına toplanmış olan kalabalık şaşkınlıkla ona baktı ve hemen ardından başlangıçta usul usul sonrasında tümüyle ona katılarak kahkahalar atmaya başladılar. Mallory kıkırtılar, kıs kıs gülmeler ve nahoş kahkahalarla sarılmıştı.

Bir adamın gür sesi duyuldu: "Bu durumdan kendini sadece Craige kurtarabilirdi!"

"Karısıyla randevularının metresininkilerle çakışmaması için Craige'in bir sekreter tutması lazım!"

"Ya da karısının adını hatırlaması için!" Kahkahalar iyice arttı.

Aşağılanma duygusu ve öfke Mallory'nin varlığının her bir zerresini sardı. Damarlarında taşıdığı beş yüzyıllık gururlu Craige kanı dile geldi. Bunu kontrol altına almaya çalıştı ama Leydi Ramsgate başını arkaya atıp son derece dişi ve tiz bir kahkaha atarken kollarını John'ın beline dolayıp memelerini orada, Mallory'nin gözleri önünde adama sürtünce *ve John da buna izin verince* içinde bir şey patladı.

Mallory hızla, üç adımda kocasının karşısına geçti. Gözle-
rinden ateş püskürdüğüünün farkındaydı. Duygularını daha fazla

kontrol altında tutamayacaktı. Craige Şatosu'ndaki şöinenin üzerinde asılı duran dev palalardan bir tanesi şu an elinde olsa onu başının üzerinde çevirip hızını aldıktan sonra John Barron'u ikiye bölebilirdi. Hatta yere düşen parçalarının üzerinde dans bile edebilirdi.

Bunun yerine adama geri adım attıracak güçte bir tokat savurdu.

Kalabahğın kahkahalarının yerini bir anda şaşkınlık nidaları aldı.

John elini çenesine götürürken Leydi Ramsgate koruyucu bir edayla adamın önüne geçti. Son derece dramatik bir sesle haykırdı: "Buradan hemen gitmenizi istemek zorundayım."

Mallory, John'la ilk karşılaşmasını hiç böyle hayal etmemişti.

Ağlamayacaktı. "Birazdan." Şimdi değil.

Biraz ileri gitmiş olabilirdi, farkındaydı. Belki de annesi haklıydı. Otelde kalmalı ve görüşmeleri için göndermiş olduğu mektuplara John'ın cevap vermesini beklemeliydi.

Ama bu adam kocasıydı! Sözleşmeli bir hizmetkâr gibi adamdan gelecek celbi bekleyemezdi. Ayrıca bu saçmalığa ayıracak vakti de yoktu. Craige Şatosu'nun ona geri verilmesini istiyordu! Hasada hazırlaması gereken buğday tarlaları vardı. Değerli günlerini bir handa pinekleyip efendisinin gelmesini bekleyerek geçiremezdi.

Şımarık sütçü kızlara haddini bildiren tükenmez öfkesi Leydi Ramsgate'in de bir adım gerilemesini sağladı. "Kocamla iki çift laf etmek istiyorum. Yalnız," dedi Mallory, sesinin titrememesinden gurur duymuştu.

Öfkeli parmaklarının adamın çenesinde bıraktığı kırmızı iz Mallory'yi utandırdı. Kendini zorlayarak adamın gözlerinin içine bakmayı başardı. Orada gördüğü şeyse şaşırmasına sebep oldu.

İtilis çok eğleniyordu!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Mallory, on beş gün boyunca Londra'nın dilinden düşmeyecekleri bir sahne yaratmıştı, o gözlerin derinliklerinde adamın ruh halini gördü. Bir an için yıllar önce rüzgârın suya yaptığı gibi içini dalgalandıran o zıfaf gecelerini hatırladı. Umutlarını, hayallerini, korkularını...

Adamın dudakları alaycı bir tavırla büküldüğü anda bu anılar belirdikleri hızla yok oldular. Adam gözlerini Mallory'den ayırmadan konuştu. "Bize izin verirsin, değil mi Sarah? Ben..." bir sonraki kelimenin tadını çıkarmak istiyormuş gibi küçük bir duraksama yaşadı, "*karım* ve ben yalnız kalmak istiyoruz."

Mallory panikledi.

Adamın sesi ne ara bu kadar tok, yankılı ve otoriter olmuştu? Boyu da bir dakika öncesine yani adamın önüne dikilmek zorunda kaldığı ana oranla beş santim kadar uzamıştı.

Adam ona yaklaştı, çok yakındı, meydan okur gibi bir hali vardı. Mallory yerini korudu ama o gereğinden fazla anlayışa sahip olan gözlere bakmak istemiyordu. Bunun yerine adamın ceketinin kaliteli kumaşına, boyun bağının sert beyazlığına baktı. Gömleğindeki kola kokusunu da alabiliyordu; adamın sıcak, baharatlı, eril kokusu dumanla kaplı odada taze bir nefes gibiydi.

Bu düğün günlerinden hatırladığı bir özellikti. Ona karşı hissettiği bu yoğun *farkındalık*.

Adam elini omzuna koyduğu anda irkilerek fark etti, bir yabancının eli. İri, şekilli, muktedir. Mallory kabarcık yutmuş gibi nefes alamadığını fark etti. Birdenbire çok şey hatırladı, o dokunuşta...

Duyuları uyarı çığlıkları atıyordu.

Bir anda ayaklarının yerden kesildiğini hissetti! Ne olduğunu tam olarak algılayamadan John Barron eteklerini ve iç eteklerini uçuşturarak onu kucakladı.

Kalabalık kükreyerek onayladı.

“Hadley,” dedi John, Leydi Ramsgate’in yakınında duran siyah saçlı adama, “bana arabayı ödünç ver.”

“Elbette, Craige. Onur duyarım,” diye cevapladı Hadley, salondaki uşağa hemen arabayı getirtmesi için parmağını şaklattı.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Mallory konuşabilecek kadar nefes almayı başardığı anda.

John gülen gözlerle ona baktı. “Yalnız kalmamızı istediğini söylemedin mi?”

“Beni kucakla demedim. Beni hemen yere bırak!” Adamı itekledi ama o kollarını biraz daha sıkı sardı.

“Söylediğini yapmanda fayda olabilir Craige,” diye uyardı Hadley kahkahalar atarak. “Arabamı tek parça halinde geri istiyorum!”

“Onu sana yarın sabah göndereceğim. Cilalanmış, parlatılmış ve el değmemiş bir şekilde,” diye söz veren John kapıya doğru ilerlemeye başladı. Mallory kendini geriye atarak adamın kollarından kurtulmaya çabaladı.

“Bire beş bahse girerim ki Craige’in gözleri daha Mayfair’e varamadan oyulmuş olacak!” diye haykırdı biri ve hemen ardından kahkahalar arasında adama karşı bahisler öne sürüldü, aralarında kadınlar bile vardı! Mallory utançtan öleceğini sandı.

Ayaklarını yere basabilmek için daha büyük bir çaba harcadı ama adam onu bir pamuk çuvalıymış gibi kolaylıkla omzuna atmca gururu daha da incindi. Şaşkına dönen Mallory kendini yukarı çekti, parmakları hâlâ çantasına sarılıydı. Topuzundaki tokaların düştüğünü fark etti, arbeye sırasında en iyi şapkasını kaybettiğini anladı. Bulunduğu noktadan başlarını kaldırıp kahkahalar atarak ona bakan sarhoş yüzleri çok net görebiliyordu.

“İndir beni,” diye buyurdu sıkılı dişlerinin arasından sadece ikisinin duyabileceği bir sesle.

“Birazdan, sevgilim,” diye baştan savma bir cevap verdi genç adam.

Mallory asaleti bir kenara bırakıp öfkeyle adama tokadı patlatacakken bir kadın çılglığı araya girdi. “*John!*”

Adam konuşan kişiye döndü. Mallory, adamın omzunun üzerinden bakarak kalabalığın, keyifli bir beklentiyle âşığıyla yüzleşebilmesi için güzel Leydi Ramsgate’e yol açtığını gördü.

Kadın, yüzüne önceden çalışılmış en baştan çıkarıcı ifadesini takınarak usulca sordu: “Geri geleceksin, değil mi John?”

Mallory de dahil olmak üzere herkes cevabını duymak için John’a baktı.

Adam ilgisiz bir tavırla kaşlarını kaldırarak ağır ağır konuştu: “Uykusuz kalma Sarah.”

Leydi Ramsgate öfkeyle haykırp sehpalardan birinden vazoyu kaptığı gibi John’la Mallory’ye doğru fırlatırken kalabalık uğulduadı. Vazo hedefi şaşırdı ve yarı çıplak kadının kollarında olan Applegate’e arkadan çarpmasına rağmen kırılmadı. İkisi birden yere düşerken kalabalık yuhaladı.

“Eğil,” dedi John.

“Ne?” diye sordu Mallory, hâlâ yerde kadınla birlikte yuvarlanmakta olan tombul Applegate’e bakıyordu. Neyse ki başını aşağı eğmişti, aksi takdirde kafasını kapının çerçevesine geçirecekti. Adamın bir sonraki “eğil” komutunda eğildi ve John onu ön kapıdan geçirerek yaz gecesine çıkardı.

Leydi Ramsgate’in kâhyası arkalarından kapıyı kapamadan önce John’a silindir şapkasını verdi. John, onu verandanın basamağı üzerine hiç de uygun olmayan bir sertlikle bıraktı. İki dev gaz lambası basamağı aydınlatıyordu.

Mallory’nin dengesini bulup baskıladığı öfkeyle püskürmesi birkaç saniyesini aldı. “Bu ne cüret!”

“Seni de yeniden görmek güzel,” dedi adam eğlenerek. Alnına düşen bir tutam siyah saçı geriye atarak şapkasını taktı ve Mallory’nin kolunu tutmaya yeltendi.

Mallory sıçrayarak küçük sundurmada geriledi. Tüm vücudu öfkeyle sarsıldı. “Bana dokunma. *Sakin* bana dokunma.”

Adam bu öfkesini haksızlık olarak algılamış gibi kaşlarını çattı. “Mallory...”

Mallory’nin bastırılmış duyguları, öfkesi ve yok olan umutları bir anda içinde patladı. “Boşanmak istiyorum!” O kızıl öfkenin içinde sözlerinin en sivri bıçaktan daha yaralayıcı olduğunu hissetti. “Buraya gelmeden önce son derece kötü bir muameleyle maruz kalmıştım ve bu sözleri söylemeye korkuyordum. Ama artık korkmuyorum! Ashnda söylediğim için çok mutluyum. Hatta söylemekten *gurur* duyuyorum! Duydun mu beni? Boşanmak istiyorum!”

Aralarında sadece birkaç adım vardı ama John’la Mallory ayrı iki ülkede yaşıyormuş gibiydiler. Mallory öfkeden kudururken John son derece sakindi.

Mallory ilk kez kararının doğru olduğunu düşündü. Bu adam onu umursamıyordu. Söylediği sözler karşısında gözünü bile kırpmamıştı. Skandala da lanet olsun; John Barron’dan boşanacak ve çocukluğundan beri tanıdığı Hal Thomas’la yepyeni bir hayat kuracaktı. Onu terk etmeyecek, aldatmayacak ve aşağılamayacak olan bir adamla.

Sadece Mallory’nin nefes alışveriş sesi duyuluyordu ve Mallory ağır ağır kırılan gururundan kalanları toparlamayı başardı. Saçları karmakarışık olmuştu. Bilinçli hareketlerle ensesindeki asi kütleyi çekti.

Kocasının yüzündeki maskemsi sükûnet değişmedi.

“Cevap vermeyecek misin?” Elini indirerek omuzlarını dikleştirdi. “Ne söylediğimi duymadın mı?”

“Evet, duydum,” dedi adam. “Herkes duydu.”

Herkes mi? Mallory şaşkınlıkla döndü ve partideki misafirlerin Leydi Ramsgate’in evinin ön tarafına bakan camlardan dışarı sarkmış olduklarını görünce gözleri dehşetle açıldı, coşkuyla sundurmada oynanan sahneyi izliyorlardı. Mallory’nin ağzı bu sahne karşısında açık kalırken diğerleri kahkahalara boğuldular.

Mallory ona açık olan tek yolu seçerek ilerledi. Basamaklardan indi ve bu insanların hiçbirini bir daha görmemek için dua etti. Atların koşulu olduğu dört tarafı camlı, süslü bir araba evin önünde duruyordu. Üniformalı bir adam arabanın kapısını açtı. Mallory arabanın onlar için orada bulunduğunu varsayarak basamakları tırmandı, olmaması da umurunda bile değildi. “Sür,” dedi iri sürücüye.

Sürücü, John şapkasını çıkarıp yanına binene kadar bekledi. Araba adamın ağırlığıyla sarsıldı. Kadife koltukta adama doğru kaydığım hissettiği anda diğer kapıya doğru hızla gerileyerek adama değmekten kurtuldu. “Seni burada istemiyorum,” dedi.

“Fikrini sormadım,” diye cevapladı John sürücüye Mayfair’deki adresini söylemeden önce.

Mallory itiraz etmek için ağzını açtığı sırada bir kamçı sesiyle birlikte yola çıktılar. Araba parti dolayısıyla evin önünde sıraya girmiş olan diğer arabaların etrafından dolanarak sokağa doğru ilerledi. John’ın arkadaşları pencerelerden destekleyici çığlıklar attılar. Neyse ki Mallory ne söylediklerini tam olarak anlayamadı. Göz ucuyla John’ın onlara sükûnetle el salladığını gördü. Diğer kapıya iyice yanaşarak geceyi izlemeye başladı.

John oturduğu yerde arkasına yaslandı. Mallory adamın ona baktığını hissetti ve ensesindeki tüyler ürperdi ama adama doğru bakınca onun cep saatine baktığını gördü. Adam saati usulca kapayınca Mallory hemen bakışlarını kaçırdı, ona bakarken yakalanmak istemiyordu.

Aslında ondan bir an önce kurtulmak için can atıyordu. Ona bunu söylemeliydi; adamın evine gitmek gibi bir niyeti de yoktu, annesinin onu beklemekte olduğu Red Horse hanına bırakılmak istiyordu. Bu adamın yanında bir saniye daha geçirmek istemiyordu.

“Hayır,” dedi adam.

“Neye hayır?” Başını hafifçe çevirerek adama baktı. Göl-gelerin arasında kalan yüzünde tek görebildiği yer onun ciddi duran ağzıydı.

“Boşanmaya hayır,” diye cevap verdi.

Mallory tam olarak adama döndü. Sürücü ve uşağın dinle-diklerinin bilincinde olarak ona doğru eğildi ve fısıldadı: “Neden? Bu gece gördüklerimden sonra bir sürü gerekçem var!”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye geri fısıldadı adam, oyun oynar gibi bir hali vardı.

“Metresin,” diye tısladı Mallory.

Adam elini geçirircesine salladıktan sonra normal sesle cevap vermeden önce yeniden arkasına yaslandı ve hizmetkârları umursamadan konuşmaya başladı. “Metres sahibi olmak boşanma sebebi olsaydı Parlamento’nun yarısından fazlası bekâr olurdu.”

“Zina boşanma sebebidir!” diye fısıldadı Mallory, sürücüye bir bakış atarak.

John onu umursamadı. “Kadın için, erkek için değil.” Karan-lıkta onu inceledikten sonra sorusunu sordu: “Bundan korkmama gerek yok, değil mi?”

Adamın bu tür bir endişeyi dile getirmesine şaşırmıştı, öfke ve suçluluk duygusu içini sardı. Ya adamın yaptığı düellolar ko-nusundaki söylentiler doğruysa, ya Hal Thomas’ı düelloya davet etmeye kalkışırsa? “Beni bıraktığın günkü gibiyim,” dedi telaşla.

John dudaklarını büzdü, arabanın ışıkları düzgün hatlarını aydınlattı. Mallory nefesini tuttu. Zihnini okuyabilir miydi? Bir

şey sakladığını mı hissetmişti? Adam sonunda kuru bir sesle konuştu: “İyi, içim rahatladı.”

Adamın alaycı sesi onu kızdırdı. “Elbette, senin dolandığın çevrelerde dolanmıyorum. Biz, taşra insanları...” bu sözleri küçümseyerek dile getirdi, “evlilik yeminimizi ciddiye alırız.”

“Alt dudağın, sarkıtığında çok çekici oluyor.”

Mallory hemen ağzını kapadı ve adamın hiç düşünmeden yaptığı bu iltifata öfkeleni. “Ne söylediğimi duymadın mı?”

“Elbette, her kelimeni duydum. Başka türlü alt dudağın nasıl dikkatimi çekebilirdi ki?” Mallory’ye yaklaşıp kolunu koltuğun arkasına attı. “Aslında bir eş sahibi olmak o kadar da kötü bir fikir değil.” Hışırtilı sesi böylesine küçük bir ortamda kulağa çok samimi geldi. Parmağı usulca yanağına değince Mallory hafifçe ürpermesine engel olamadı. Adam, verdiği tepki tam olarak beklediği şeymiş gibi gülümsedi.

John kolunu çekerek arkasına yaslandı. “Pekâlâ. Metresimi bırakacağım. Bir daha zina yok. Boşanma konusunu konuşmak da yok.”

Mallory sahte bir şaşkınlıkla gözlerini iyice açtı. “Çiftlik hayvanlarım var ve onlardan bahsederken senin yatağım paylaştığın kadından bahsedişinden çok daha sevgi doluyum.” Yanakları alevlendi. Bu kadar açık konuşmak onu utandırmıştı.

“Kızarıyorsun, değil mi?” Uzun bacaklarını gererek ellerini cebine soktu. “Beni en son ne zaman bir şeyin utandırdığını hatırlayamıyorum. En azından sözlerin.” Gülümsedi, Londra’dan dedikodularla dolu mektuplar gönderen arkadaşı Louise Haddon, sütçü kızlardan düşeslere kadar tüm kadınları etkileyecek bir tebessümü var dediğinde yanılmamıştı. “Ona olan ölümsüz aşkı mı itiraf etmem sana kendini daha iyi mi hissettirecek?”

“Hayır,” dedi Mallory kesin bir dille.

“O zaman sahtekârlık yapmanın bir anlamı yok, var mı? Mallory, muhabbet ya da sevgi yok. Sarah’yla bir ilişkimiz vardı. Bundan sıkıldım ve bitti. Gereksiz duygusallıklara yer yok. Yarın amcam Louis Barron’la konuşacağım ve onun bu ilişkiyi bitirmesini sağlayacağım.”

Mallory sözlerini sindirirken adama bakakaldı. Söylediklerinde ciddiymiş. Leydi Ramsgate’in tüm sosyetenin önünde John’a geri gelmesi için yalvararak kendini rezil etmiş olması gerçeğine rağmen adam, kendisine metreslik görevi yapmış olan bu güzel ve zarif kadının ona gönül eğlencesi gözüyle baktığına inanıyordu. Annesi haklıydı, kadınlarla erkekler birbirinden tamamıyla farklı dünya görüşlerine sahiplerdi. Kısa ve sert bir kahkaha attı.

“Komik olan ne?”

“Sensin. Biziz.” Mallory itiraf etmeden önce iki parmağıyla eteğinin pilişini bastırdı. “Bir düşün, yedi yıldır evliyiz ve birer yabancıyız. Hiç hatırladığım gibi değilsin.” Bir anda farkına vardı, Hal’a rağmen bir yanı tüm saflığıyla hâlâ bu ruhsuz birliktelikten bir şeyler olabileceğine inanıyordu.

“Sen de hatırladığım gibi değilsin.” Adam devam etmeden önce duraksadı. “Büyümüşsün Mallory.”

Mallory’nin kalbi bir anlığına durdu. Ne demek istemiş olabilirdi? Ve neden sözleri ve tok sesindeki takdir dolu tonlama içinde baş döndürücü, küçük bir uğultunun başlamasına sebep olmuştu?

Ellerini yumruk yaparak düşünmeye başladı. John şansını kullanmıştı. Altı yıl boyunca oradan oraya gezen asker kocanın vefalı karısı rolünü oynayarak beklemişti. Adam savaştan döndüğünde bir mektup, bir ziyaret ya da *bir şey* beklemişti. Böylesine umursanmamak çok canını yakmıştı. Her şeyin aksini göstermesine rağmen, bu adama güvenmek ve sonunda evini kaybetmek içini öfkeyle doldurmuştu.

“Boşanmak istiyorum John. Evine gitmek *istemiyorum*, özellikle de...” Leydi Ramsgate’in adım anmak istemediğini fark etti, “*orada* olanlardan sonra. Beni lütfen Red Horse hanına bırak. Annem orada beni bekliyor ve oradan ayrılalı birkaç saat oldu, meraklanmaya başlamıştır.” İşte. Bunu söylemişti, çok da iyi ettim diye düşündü. Görüşmelerini hep haysiyetli ve zarafet dolu bir an olarak hayal etmişti ama bunun yerine tam bir skandal yaşanmıştı.

Adam sabırsız bir ses çıkardı. “Boşanma olmayacak.”

Mallory isyankâr bir tavırla cevap vermeyi reddetti. Boşanma ya da ayrılma, *muhakkak* olacaktı. Dini mahkemeden ayrılık talebinde bulunabilirdi. Hal, başından beri bunu yapması için onu cesaretlendiriyordu.

John kaşlarını çatı. “Bu gece olanların seni üzdüğünün farkındayım. Seni utandırdığım için özür dilerim ama fırtına gibi metresimin evine girip, herkese kim olduğunu ilan edip beni tokatlayınca yapılabilecek en iyi şeyin bizi oradan dışarı çıkarmak olduğunu düşündüm ve evet, kimin ne düşündüğü umurumda bile değil.”

Mallory’nin öfkesi yeniden köpürdü. “Hayatım boyunca hiç bu şekilde taşınmadım...” Sözleri onu haksız duruma düşürmeye başladığı anda sesi kesildi. Maalesef adam bir şekilde haklıydı ve bu huzursuz ediciydi.

Annesi, handa kalması ve John’a gün boyunca yollayıp durduğu notların cevabını beklemesi için ona yalvarmıştı. Saatler boyunca bekleyip John’dan bir cevap alamayınca Mallory’nin öfkesi taşmıştı. John’ın evine yürümüş ve orada kocasının kâhyası olan Richard adlı tek bacaklı adamın başının etini yiyerek John’ın nerede olduğunu öğrenmişti. Richard’ın, efendisinin evli olduğunu bilmiyor olması ise tam bir hakaretti.

"Kapıdan yürüyerek çıkamaz mıydık?" diye sordu Mallory. "Yoksa her canın sıkıldığında gördüğün ilk kadını sırtlayıp oradan çıkmaya alışık mısın?"

John sorusunu son derece baştan çıkarıcı bir tebessümle cevapladı, bu tebessüm Mallory gibi kendini tüm bu tür haylazlık ve sütü bozukluklara karşı geçirmezlik kalkanı olduğuna inanan bir kadını bile etkileme gücüne sahipti.

Evlendiğin kişi böyle biri işte, diye hatırlattı kendine. Bir hovarda. Rezil bir hovarda.

"Boşanamayız," dedi adam özür dilercesine. "Boşandığımız takdirde öncelikle düşünmemiz gereken bir skandal söz konusu. İkimizin de aile adını lekeler."

Mallory bir kadına hiç yakışmayacak bir homurtu çıkardı. "Ne zamandan beri aile adlarımız konusunda endişeleniyorsun?"

"Davranışlarımızın aile adını nasıl etkilediğine ne zaman üzüldüğümünden mi yoksa aile adının üremesinden mi bahsediyorsun?" Tilki gibi sırttı.

"Davranışlarından!" diye tersledi Mallory. "Diğerini düşünmene bile izin vermem."

"Ah, bense çoktan diğerini düşünmeye başladım bile," dedi adam, ses tonunda Mallory'nin içinin erimesine sebep olan bir sıcaklık vardı ama tam bir işadamı gibi konuşmuştu. "Hem, sevgili Craige Şato'ndan ayrıldığını görmeye dayanamam. Ne de olsa sen *gerçek* Craige'lerin sonuncususun."

Bu sözleri Mallory'nin tüm iyi niyetini yok etti. "Craige Şatosu yok artık. Alacaklıların annemle beni geçen hafta oradan tahliye ettiler."

"Şaka yapıyorsun!" Adam doğruldu.

"Böyle bir konuda şaka yapacağımı mı düşünüyorsun? Bana yeni bir sahibi olduğu söylendi. Hem sen ne zamandan beri bir skandalı ya da Craige Şatosu'yla köylülerini umursar oldun? Başlangıçta iyi olduğunu kabul ediyorum, biraz cimri de olsan

kabul edilebilirdi ama son birkaç yıldır kaleyi toparlayabilmek için birkaç şilin bulduğumuzda kendimizi şanslı sayıyorduk.”

John öne doğru eğildi. “Şilin gördüğümüzde şanslıydık da ne demek? Mallory, yılda on bini nasıl düşük bir maaş olarak adlandırırısın?”

“Yılda ne on bini?”

Adam gözlerini ona dikti, bu akşam onunla karşılaştığı andan itibaren ifadesi ilk kez bu kadar ciddiye. “Yedi yıl önce ayrıldığımız günden bu yana her yıl hesabına koyduğum para. Anne tarafımdan bana kalan maaş. Subay olarak kazandığım parayla geçindim ve geri kalanı tamamıyla sana bıraktım. Bana bu parayı hiç almadığını mı söylüyorsun?”

“John, senden yılda bin geldiğinde kendimizi şanslı sayıyorduk, sen iki yıl önce bu muhteşem hayatı ve *kadınlarını* yaşamak için hasadın yarısının senin olması gerektiğini bildirdiğinde bu da kesildi.” Kadınlar kelimesini tükürürcesine söylemişti.

“Bu şaşkınlık verici,” dedi adam. “İki yıldır benden hiçbir şey almadın mı?”

“Ah, yapılmasında ısrarcı olduğun tuğla yürüyüş yolu var. Ben yıllardır ailemle birlikte olan hizmetkârları göndermeye zorlanırken sen yürüyüş yolları yapmaları için işçiler gönderdin! Ah evet, seyrek gelen mektuplarını unutmamalıyım.” Bu iğnelemeyi yapmaktan kendini alamadı. “Özellikle de bir tanesini, ‘Sevgili eşim, umarım iyisindir. Ben iyiyim. İçtenlikle, John Barron.’” Sormadan önce duraksadı: “Gerçekten adımı unuttun mu John?”

Adam huzursuz gözlerle ona baktı. “Para gönderiyordum. Hayatımda kayıtsız kaldığım şeyler olabilir ama mali sorumluluklarımı her zaman yerine getirmekten onur duyarım. Ben bir hain değilim Mallory.”

Onca zamandır en basit ihtiyaçları bile karşılanmamış olan Mallory ve Craige Şatosu’nun iyi halkı ona katılmayacaklardı.

"Mallory, Craige Şatosu'na ne olduğunu bilmiyorum ama yarın birlikte Louis amcamı görmeye gideceğiz ve konuyu açıklığa kavuşturacağız. Bu arada sen benimle eve geleceksin. Annene bize katılması için araba göndereceğim."

Mallory itiraz etmek üzere ağzını açtı ama John sözünü kesti. "Sen benim karımsın ve çatımın altında kalacaksın. Red Horse hanı vasat bir işletme ve iki kadının yalnız kalabileceği kadar güvenli değil."

"Yalnız olduğumuzdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu Mallory gerilerek, mantıklı da olsa adamın emir veren tavrından rahatsız olmuştu.

"Ah, arkanda çalışanların olsaydı şu ana kadar çoktan onları kullanarak beni tehdit etmiştin."

Mallory bunu düşünebilmiş olmayı diledi. John'ı bu akşam buluşmaya zorlama sebeplerinden biri de onun annesiyle karşılaşma ihtimalini ortadan kaldırmaktı. Annesinin boşanmayı mantıklı bularak düşünmeye başlaması için Craige Şatosu'nu kaybetmeleri gerekmişti. Tahliye edilmeleri bir yanlışlık sonucuysa ve John *gerçekten* Craige Şatosu'na yılda on bin verirse annesi soluk aldığı sürece boşanmaya karşı çıkacaktı.

Mallory camdan dışarı baktığında Mayfair'e vardıklarını ve adamın sokağına ilerlediklerini gördü.

Hal, onunla birlikte gelmek istemişti ama Mallory onun Doğu Anglia'da kalmasında ısrar etmişti. Hal'a hayallerine sadık kalacağına dair söz vermişti. Hayatını sadece ismen evli bir kadın olarak geçirmek istemiyordu. Bir alle istiyordu. Onu seven, onunla fikirlerini paylaşan, Craige Şatosu'yla köylülerinin sorumluluklarını onunla birlikte sırtlayacak bir koca istiyordu.

En azından adını hatırlayan birini istiyordu!

"Bu da ne?"

"Kahretsin bu da ne?"

John'ın küfrüyle irkilen Mallory başını çevirdi ve John'ın ilerlemekte olan arabanın kapısını açarak basamakta dikildiğini gördü. Diğer yanda ne olduğunu görebilmek için başını yana eğdi.

John'ın evi ısıt ısıldı, bir grup adam ve kadın evin karşısındaki daire formlu parktan John'ın evine doğru sokakta ilerliyorlardı. Mallory bir an için Leydi Ramsgate'in evindeki topluluğun peşlerine düşerek onlardan önce Mayfair'e gelip zalim eğlencelerine devam etmeye kalkışmış olmalarından korktu. Camdan dışarı baktığında kimseyi tanıyamadı. Bu kadın ve adamlar çok sade giyinmişlerdi ve John'ın arkadaşlarından çok daha ayıklardı.

Araba durdu. İşgüzar görünüşlü, deri silindir şapkalı bir adamın kaba saba yüzü meşalelerin ışığında parladı. "Lord Craige?" diye sordu adam.

John adamın karşısına geçmek için aşağı inince adam, kötü şöhretli kocasının boyundan ve iriliğinden korkmuşçasına bir adım geriledi. "Benim."

O sırada kalabalığın içinden çirkin ifadeli bir adam Mallory'nin yanındaki cama vurdu. Mallory adamın öfkesinden irkilerek yerinden sıçradı. Birdenbire bu küçük arabanın içinde kapana kısılmak istemediğini fark ederek arabadan inmeye çalıştı ama John kapının önünü bedeniyle kapayarak inmesine izin vermedi.

"Burada neler oluyor?" diye sordu John.

İşgüzar görünüşlü adam cevap veremedi önce kalabalığın içinden bir çığlık yükseldi. "Sana ne olduğunu söyleyeyim!" Adam insanları iterek öne çıkınca Mallory onun camına vuran adam olduğunu gördü. "Kendini beğenmiş, kibirli lordun bana borcu var ve şu an gördüğüm kadarıyla bunu alma imkânım kalmadı zira icra memuru evini alacak."

"İcra memuru!" diye tekrarladı Mallory, John bile bu tehditle gerilmişti.

"Bu tam bir saçmalık," dedi kocası. "Kimseye borcum yok."

"Bana borcun var," diye bağırdı bir başka adam. "Yatak ve yiyecek parası olarak bana bin dört yüz pound borçlusun."

"Louis Barron mali idarecim," dedi John ifadesiz bir tavırla, bu tür konular onun çok altındaymış gibi. "Faturalarınızı ona götürün ve faiziyle birlikte alın. Yarın sabah ona bir not göndererek talimat..."

"Hah! Bay Barron'dan bize gına geldi," dedi ilk alacaklı. "Faturalarınızı Bay Barron'a yolladık ve bahanelerinden bıktık. Hakkımızı istiyoruz. İcra memuruna haber vermemizin sebebi de bu." Kalabalıktaki başlar bunu onayladı, yumruklar tehditkâr bir edayla havaya kalktı.

"Ve ödemelerinizi alacaksınız," diye bildirdi John komut veren bir sesle. Mallory onun kontrollü haline şaşırды. Dizlerinin bağı çözüldü. Yemek için bin dört yüz pound borç!

John sükûnetle devam etti: "Karıma eve kadar eşlik etmem için bana bir dakika verin ve ardından efendi gibi sorunu çözelim."

Öfkeli çığlıklar duyuldu. "Hiçbir yere gitmiyorsun!" dedi bir ses.

"Gideceğin tek yer kodes!" diye haykırdı bir diğeri.

Mallory dehşete kapılarak John'm koluna dokunduğu sırada ilk karşılmasına çıkan silindir şapkalı adam onlara doğru bir adım ilerledi. Mallory ilk kez adamın mavi ceketiyile canlı renklerden oluşan yeleşini fark etti. Bir Bow Street memuru!

"Korkarım doğru söylüyorlar Lord Craige," dedi memur. "Bow Street hâkimi sizi ona götürmemi istedi."

"Şimdi mi?" diye sordu John. "Gecenin bu saatinde mi?"

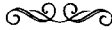
"Evet, Lordum."

"Hangi sebeple?"

"İflas Lordum," diyerek saygılı bir tavırla cevap verdi memur.

İlk alacaklı bu haberi aldığı anda sevinçle dans etmeye başladı. "Bu doğru Lord Craige, lanet olası bir züğürtün!"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ey gerçek aşk, altınımı getirdin mi?

Ve beni serbest bırakacak mısın?

Yoksa buraya sadece

Darağacına asıldığımı görmek için mi geldin?

“Funda Çalılık”

“**B**u imkânsız!” John’ın sesindeki çelik gibi sertlik bir tabur askeri komuta edebilirdi ama memur üzerinde etkili olmadı. Mallory, John’ın öfkesini anlıyordu. Halk içinde böylesine bir aşağılanma olamazdı. Tabii John’ın iflas ettiği gerçek değilse.

“Onlar böyle söylemiyorlar Lordum.” Memur başıyla arabanın etrafına toplanan insanları gösterdi. “Şimdi lütfen benimle gelin, sizi yargıca götürmem gerek.”

Kalabalığın arkasından bir adamın kalın, tok sesi duyuldu: “Durun bakalım, bir dakika!”

Tüm başlar o yana çevrildi. Pelerinli bir ceketi ve geniş kenarlı bir şapkası olan heybetli bir adam elindeki otoriter görüntü veren bastonuyla kalabalığın arasından geçti. “Yolu açın! İcra mübaşirinin emridir.”

Bir grup insan büyük bir geminin dalgasına kapılan küçük tekneler gibi adamı izlediler. Bu yeni gelenler daha iyi giyimli bir sınıfa aitti ve telaşla giyinmiş oldukları gözle görülebiliyordu. Bir adamın uyku başlığı hâlâ silindir şapkasının altında duruyordu.

Memur, mübaşirin karşısına geçti ve ceketini açarak kırmızı yeleğini gösterdi. "Lord Craige'i şu an alamazsınız. Önce Bow Street'e gitmesi gerekiyor."

Mübaşir elini geçiştiren bir tavırla salladı. "Sen adamı alabilirsin, ben ev ve içindekiler için geldim. Lord Craige'in bu adamlara olan borcunu ödemek için açık artırmaya çıkaracağız."

John, Mallory'ye usulca, "Burada kal," dedikten sonra arabanın son basamağından indi ve kapısını kapadı. "Onlara borçlu olamam," dedi, yüzü aristokrat bir nefretle doluydu. "Bugüne kadar birini bile görmüş değilim."

Mübaşirin gözleri açgözlü bir ifadeyle kısıldı. "Onlar tefeci Lordum. İşlerini bilirler."

John tefecilerden para mı almıştı? Mallory yaşadığı şokla oturduğu yerde doğruldu. Sadece bir aptal onların fahiş faizlerini öderdi. Ya da parasız kalan bir adam.

"Sen ne diyorsun!" diye haykırdı John. "O köpekbahlıklarıyla asla işim olmaz."

Tefeciler kendi aralarında öfkeyle bir şeyler söylediler. Gece başlıklı adam ilerleyerek mübaşirin önünde durdu. "O kibirli burnunuzu işlerimize sokmayabilirsiniz Lordum ama paramızı kullandınız ve koşulları biliyordunuz."

"Ben asla tefeciye başvurmam," dedi John, sesi öfkeyle gerilmişti.

Tefeci başını iki yana salladı. "Temsilciniz olan Bay Barron borçları aldı. Bunu kanıtlayacak belgelerim var ve içlerinde sizin ona verdiğiniz vekâletname de var." Adam, John'ın gururlu bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Isaiah Benjamin son derece

onurlu ve adil işler yapar ve sizin de aynı şekilde davranarak borçlarınızı ödemenizi bekler!" Bir koro adamın sözlerini onayladı.

John'ın öfkesi bir anda şaşkınlığa dönüştü. "Louis Barron tefecilerle mi çalışıyor?"

"Yıllardır, Lordum ve size kredi açmaktan son derece hoşnutuk," diye cevapladı diğer bir tefeci. "Şimdi de paramızı almaya geldik."

"Bu güzel ve süslü arabadan başlayabiliriz," diye haykırdı biri.

John kollarını kaldırdı, uzunluğu otoriterdi. "Alacaklılarımın ödemelerini yapacağım," diye bildirdi kesin bir dille.

Bu bildiri mübaşirin kaşlarının saç hattına kadar yükselmesine sebep oldu. "Bunu yapabilir misiniz Lordum?"

"Elbette," dedi John muktedir bir tavırla. "Miktar nedir?"

"Faizleriyle birlikte doksan sekiz bin pound."

Mallory deri koltuğa yığıldı. Bu miktar kafasını karıştırmıştı. Doksan sekiz bin pound! Yüce Tanrım, kralın bile bu kadar parası yoktur. İcra mahkemesi borcu karşılamak için John'm sahip olduğu her şeye el koyacaktı. Craige Şatosu elden gitmişti. Sevgili evini geri almanın yolunu asla bulamayacaktı.

'Mümkün değil! Bu kadar çok borçlanmış olamam," diyordu John, kalabalık onu küçümseyerek yuhalarla bağırarak mübaşirle tartışmaya başlamıştı.

Mallory, Londra'ya hiç gelmemiş olmayı diledi. Hiç, hiç, hiç ve hemen ardından durumu fark etti. John'ın karısı olarak o da bu altından kalkılamayacak borçtan sorumluydu.

Duyduğu utanç ve dehşet her yanının buz kesmesine sebep oldu. Hemen gitmeliydi. Herkes bağırıp çağırıp tartışırken arabanın diğer kapısını aralayıp fark edilmeden geceye karışabilirdi...

Bir patlama oldu, ses Mayfair'deki tuğla evleri titretti.

Mallory arabada dizlerinin üzerine çökerek kollarıyla başını örttü.

Birkaç kalp atımı sonrasında hâlâ yaşadığını fark etti, cesaretinin kalanını toplayarak uzandı ve camdan dışarı baktı. Ortalık karmakarışıktı.

Meşaleler düştükleri yerde hâlâ yanıyorlardı ve herkes korkuyla yere kapanmıştı. Mübaşir ile memur birbirlerine sarılmışlardı.

John'ın evinin açık kapısında biri kıpırdadı. Elindeki dev alaybozanı yeniden doldurmakta olan tek bacaklı kâhyaydı. "Hâlâ ortalığı kasıp kavuruyor, değil mi Albay?" diye seslendi.

Mallory'nin "Albay"ın John olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü. Artık arabanın kapısı önünde değildi, şapkasız bir halde ilk atın üstünde oturuyordu. Mallory dağılan zihnini toparlamadan kâhya tüfeği omzuna koydu ve bir kez daha havaya ateş etti. John atları mahmuzladı ve araba ileri atılarak Mallory'nin koltuğa fırlamasına sebep oldu.

Biri bağırdı: "Kaçıyor!"

John korkmuş olan atları kalabalığın üzerine sürerken kadınlar çığlıklar attı, tefeciler küfürler savurdu. Mallory kimseyi ezmemesi için dua etti. Arka camdan baktı. Şaşkınlık vericiydi ama kimse yaralanmamıştı. Zira hepsi birden yumruklarını sallayıp küfürler savurarak arabanın peşine düşmüşlerdi. Araba bir yükseltinin üzerinde öylesine zıpladı ki Mallory başını tavana vurdu. Araba korkunç bir zıplayışın ardından yayları gıcırdayarak yere indi ve Mallory'nin karşısındaki kapı açıldı.

Kapı arabanın kenarına çarptıktan sonra geri geldi. Mallory kapının kolunu yakalayarak onu kapadı. Bir eliyle kadife koltuğa tutunurken diğeriyle berelenen başını ovaladı. John atı ölümüne sürüyordu.

Mallory küçük bir dehşet çığlığı attı. Sokağın ilerisinde ellerinde yanan meşaleleriyle küçük bir Bow Street memuru ordusu duruyordu, onları durdurmaya kararlı görünüyorlardı.

Buraya kadardı. Sona ulaşmışlardı. John durmak zorunda kalacaktı ve tefeciler onu oracıkta asacaklardı. Mallory'yi de onun yanındaki ipe çekeceklerdi, o yalancı, mürşif...

Mallory, John'ı değişik adlarla anmayı bitiremeden adam diğer lider atın dizginlerine asılarak atları yandaki dar sokağa soktu. Araba iki tekerlek üzerine yükseldi, Mallory çığlık atarak kendini arabanın diğer tarafına attı.

Araba bir an için havada asılı kaldı, taş yola sürtünen tekerleklerden kıvılcımlar çıktı.

Ardından araba düzelerek yaylarının üzerinde zıpladı, Mallory de arabanın içinde kauçuk bir top gibi sıçrayıp durdu. Koltukla döşeme arasına kondu. Tüm kemikleri kırılmış gibi sızlıyordu.

John atları sürmeye devam ediyordu. Arabanın lambaları dar sokakta hızla önünden geçtikleri sıra evleri aydınlatıyordu. Mallory, nal sesleri ve tekerlek gıcırtilarının arasında bekçilerin seslerini duyabiliyordu.

John onun çığlığını duymuştu ama duramazdı. Onu yakalamalarına izin vermeyecekti.

Savaştan bu yana kendini hiç bu kadar özgür hissetmemişti! Londra'ya döndüğünden beri üzerine çökmüş olan uyuşukluk yok olmuştu. Yerini macera hırsı, beklenti ve heyecan almıştı.

Yeniden yaşadığını hissediyordu.

Sokak aralarında iki dönüş daha yaptıktan sonra memurları iyice geride bıraktığından emin oldu. Arabadan kurtulmalıydı. Atlar perişan olmuştu, adaleleri atıyordu. Hadley, atlarını bu şekilde kullandığı için kafasını koparacaktı ama harcanacak zaman yoktu. Memurlar atlı kuvvetleri her an çağırabilirlerdi.

Karısını kontrol etmeliydi. Son çığlığından beri hiç sesini duymamıştı.

Onu yanında kaçırmak en delice dürtülerinden biriydi.

John dizginleri çekerek atları durdurdu, yere inerek hızlı ve sessiz adımlarla arabaya koştu. Arabanın lambalarından biri kovalamaca sırasında düşmüştü ama diğeri içeriyi yeterince aydınlatıyordu.

Karısı, pazar gezmesini bekleyen bir prenses edasıyla koltukta oturuyordu. Saçlarının fırtınaya tutulmuş gibi bir hali olması dışında normaldi.

John kapıyı açar açmaz ona baktı, gözlerinde öfke dolu bir içerleme vardı. Korkuya dair tek iz hâlâ yolcu kayışını tutan, eklemeleri beyazlamış elleriydi, sesi çelik gibiydi. "Tatmin oldun mu?"

John neredeyse sırtacaktı ama kendini tutmayı başardı. "Hâlâ kovalanıyor muyuz yoksa güvende miyiz tam olarak bilemiyorum. Bu ne kadar sebat ettiklerine bağlı. İster burada kalırsın ister benimle gelirsın."

"Burada kalmanın avantajı nedir?"

"Onlara nasıl bir alçak olduğumu anlattırsın."

"Cezbedici."

Kadının cevabı ondan kısa bir kahkaha kazandı. Çocuk-gelini her an daha da eğlenceli oluyordu. "Tavsiye etmem."

Kadın başıyla onayladı. "Muhtemelen borçların yüzünden hapse girerim."

"Karım olduğunu anladıkları anda," diye aynı fikirde olduğunu belirtti dostça.

"Senden hoşlandığımı hiç sanmıyorum." Her bir kelimeyi çok açık ve net söylemişti.

"Yalnız değilsin." Aklına yeni gelen şeyi de hemen ekledi: "Ama sen de beni arayanlardan birisin." Bu yorumu karşısında kadının gözlerinde kıvılcımlar uçtu, John kapışmayı çok seviyordu ama şu an laf dalaşına girecek vakit yoktu. Elini uzattı. "Gel, acele etmeliyiz."

Mallory kayışı bırakmadı. "Neden? Onlardan kaçmayı başardığımıza inanmıyor musun?"

"Beni yakalamak üzere tutuldularsa hayır."

"Biri seni avlamaları için onlara para mı verdi?"

O sırada bir adam bağırdı: "İşte oradalar! Onları gördüm."

Mallory kayışı bırakırken John onu kolundan tutup çekerek arabadan çıkardı. "Koş Mallory, koş," dedi hareket halindeyken onun dengesini bulmasına yardım ederek.

"Araba ne olacak?"

"Geri verildiğinde Hadley haline çok üzülecek," diye cevap verdikten sonra atlara bağırdı.

Zaten çılgına dönmüş olan atlar ileri atıldılar, arabayı da arkalarında sürükleyerek son hızla geceye karıştılar. John, Mallory'ye katıldı. "Koş!"

Bir grup atlı köşeden dönüp sokakta dörtlüye ilerlediler. John, Mallory'yi bir geçide itti. Mallory koştu. Atların kaçak arabanın peşine düştüklerini duydu.

Geçit başka bir sokağa açıldı. John adımlarını yavaşlatmalarına izin vermeden onu başka bir yan sokağa sonra da bir başkasına soktu, bu şekilde yollarına devam ettiler, Mallory artık nerede olduklarını bilmiyordu.

Döndükleri her köşenin ardından sokaklar daha da kararıyor ve bozuluyordu. John yayaları, sarhoşları ve denizcileri iterek yoluna devam etti, insanlar onlara bağırarak küfürler savurdular. Mallory'nin böğrüne bir sancı saplandı. Nefesi hırıldamaya ve göğsünü yakmaya başladı. John onu gittikçe taşralı gözlerinin hiç görmediği şehrin iç taraflarına sokuyordu.

Ciğerlerinin patlayacağını düşündüğü bir anda John onu bir yan geçide soktu ve durdu.

Mallory adamın bırakıyor olmasına rağmen kolunu hızla çekti ve ellerini beline koyarak geçitte yürümeye başladı, nefes

almaya çalışıyordu. Bir anda burnuna çürümüş yemek ve dışkı kokusu doldu. Öğürdü.

Karanlığın içinden John'ın, "Buraya gel," diyen sesi duyuldu. "Daha iyi kokuyor."

Mallory onun tavsiyesine uydu, ağzını ve burnunu kapayarak ilerlerken yerdeki kaygan bir pisliğe basarak sendeledi. Ay ışığı geçide ulaşmıyordu, kediye tıslayıp öfkeyle fırlayana kadar görmedi, hayvan uçuşunu ahşap bir varile çarparak sonlandırdı.

Mallory ürkerek geri sıçradı ve John'ın sert, güçlü bedenine çarptı. Adam kollarını tutarak dengesini kurmasına yardımcı oldu. Kutsal bir saniye boyunca Mallory oraya yaslanarak kendine dinlenme izni verdi. Geçitteki kokularla kıyaslandığında mis gibi kokuyordu. Başlarının üzerinde bir yerlerde bir çocuk ağlaması ve bir kadın kahkahası duydu. Yoksa ağlayan kendi miydi?

Ama haykırışlar yoktu. Memurların ve bekçilerin ahşap çingraklarının sesi de duyulmuyordu.

Mallory adamın teskin edici sıcaklığından ayrıldı. "Demek artık..." Doğru kelimeyi aradı. "Mahvoldun."

"Öyle görünüyor." John karanlığın içinden çıktı. Dişleri şeytani bir sırıtmayla patladı. "Ama önce bizi yakalamalılar."

Bizi mi?

Elinden gelse burada olmazdı.

Doğrudan adamla yüzleşti. "Sanırım artık boşanmak için oldukça güçlü bir gerekçeye sahibim."

Ayı örten bulut çekildi. Gümüş ışınlar adamın yüzünü mitolojik bir güzellik katarak aydınlattı. "Hayır." Gözleri karanlığın içinde parladı. "Boşanmak yok dedim."

"Bana engel olamazsın..."

"Olabilirim ve olacağım." İki adımda önüne geldi, geniş omuzları tüm ışığı kapadı. "Mallory, şu an hayatım için savaşıyorum. Bu gece her konuda talihimin döndüğü bir gece ve ben rastlantılara

inanmam. Biri Bow Street'e üzerime memurlar göndermesi için ödeme yapıyor ve bu konuda çok kararlılar, hem de çok. Daha da ötesi istesen de istemesen de karım olarak senin de başın benim kadar dertte. Şu an boşanma tartışması yapacak bir zaman değil." Boşanma kelimesini öğrenircesine söyledi.

Mallory artık onu dinlemiyordu. Aklına çok daha acil bir şey gelmişti. "Annem."

"Ne?"

"Annem bunları duyduğunda üzüntüden hasta olacak." Mallory elini alına götürdü. "Artık şatoyu asla geri alamayacağız. Sonsuza dek kaybettik." Sıcak yaşların tehdidine uğradı. "Tefecilerin eline nasıl düştün?"

"Mallory..."

"Doksan sekiz bin pound!"

"Ben yapmadım..."

"Ama vekilharcın yaptı. Amcan Louis Barron! O adamı geçen yıllar içinde kaç kez boğmanın eşiğine geldiğimi sana anlatamam! İşe yaramazın teki. Ona Craige Şatosu'na yapılması gereken tadilatlarla ilgilenmesi ya da öne çıkan borçları ödemesi için mektuplar yazıp durdum ve o bana hep boş vaatlerde bulundu!"

"Mallory, ona yazdığından bana hiç bahsetmedi..."

"Tefecilerle olan ilişkisini bilmen gerekirdi. Onu hiç kontrol etmedin mi John? Hiç sorgulamadın mı? Böylesine büyük bir borç bir gecede yapılmaz. Ona böyle bir ehliyet vermiş olmak senin sorumsuzluğun!"

Adamın gözleri öfkeyle yandı; bakışları sert ve parlaktı. "Hayır, onu sorgulamadım. Ona güvendim. O benim amcam..."

"Paran konusunda asla kimseye güvenme," dedi Mallory hızla.

"Tam da lanet olası bir eş gibi konuştun."

Onu incitmek istiyorsa daha farklı bir hakaret bulmalıydı. Craige Şatosu'nu çevreleyen bölgede yaşayan herkes Mallory'nin

iyi bir hafızaya, keskin bir zekâya ve çok keskin bir dile sahip olduğunu bilirdi. Kocasının ortadan kaybolmasını açıklayan pek çok sebebin içerisinde bunlar da yer alıyordu. Zifaf gecesinin ardından terk edilmesine bulunan biraz daha nazik sebepler de vardı.

Mallory eski acıların canını yakmasına izin vermeyi reddetti.

Kocasının yüzüne baktı. "Ben artık küçük bir kız değilim, John. Bir kadınam, oldukça büyük bir borca batmış bir kadın, bu yüzden lütfen ricamı yerine getir ve sorularımı cevapla."

Aralarındaki sessizlik uzadı, duyulan en yüksek ses Mallory'nin kalp atışlarıydı. "Hayır," dedi genç adam sonunda. "Louis'in neler yaptığını sorgulamadım. Düşünmedim bile."

"Ve ona tefecilerle iş yapmasını da söylemedin mi?"

"Paralarım dolup taşarken neden borç para alayım?"

"Ona neden paran üzerindeki tüm hâkimiyeti verdin?" Craige Şatosu'na giren her bir kuruş elinden geçen Mallory'ye bu çok mantıksız geliyordu.

"Orduya katılmak adına gereken komisyonu ödemek için bir temsilci, bir vekilharç tutmaktan başka çarem kalmamıştı. Parayı annemden kalanlardan ödedim ama gelmeye devam eden yüklü bir gelir vardı ve... Ve sana bakmak zorundaydım."

"John, neden paramı kendin idare etmedin?"

"Fransızlarla savaşıyordum Mallory, Avrupa'yı gezmiyordum. Napolyon bize bir kafede oturup finansal belgeleri inceleme fırsatı vermiyordu." Devam etmeden önce bıkkınlıkla elini saçlarının arasından geçirdi. "Louis en mantıklı seçim gibi göründü. Babamın kardeşiydi ve aramız iyiydi. Zaten geleceğim için yaptığı tüm planları mahvettikten sonra babamdan böyle bir şey isteyemezdim. Ayrıca o da düğünden hemen sonra valilik yapmak üzere Hindistan'a gitti."

"Peki ya altı ay önce John? Unvanı alıp savaştan döndükten sonra? Amcana hesaplar hakkında bir şey sormadın mı?"

“Wellington bana eve dönüp Craige Vikontu olarak sorumluluklarımı üstlenme emrini verdiğinde öylesine sinirlenmiştim ki para ya da mal mülk umurumda bile değildi. Louis’in hepsini idare ettiğinden emindim. Buna inanmayabilirsin ama ordudaki hayatımda mutluydum Mallory. Buraya uymuyorum.” Kolunu uzatarak Londra’yı gösterdi. “Buraya ait değilim.”

Mallory sadece sözlerini değil söyleyiş şeklini de dinledi. Daha önce kendini, birine bu şekilde ifade ettiğini sanmıyordu.

Birtakım şeyleri özelinde tutma isteğini elbette ki anlıyordu. *Hayır, kocam evde değil. Wellington’la birlikte. Evet, Oporto’da savaşıyor. Albuera’da. Salamanca’da. Hayır, ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrim yok. İspanya’daki savaş sona erdiğinde olabilir...* Günün birinde dönmüştü ve bunu Mallory dışında herkes biliyordu.

Adam ona döndü, gözleri gümüş parlaklığındaydı. “Bir şey söyleyebilirdin. Bunca yıl senden tek kelime bile duymadım, bir tek şikâyet bile ve bana ne dersen de ama ben sana yazdım. Şair değilim ama en azından benden zaman zaman mektup aldın, ben senden bu kadarını bile almadım. Bu gece hayatıma girip boşanmayı isteyene kadar.”

Suçluluk duygusu yanaklarını yakmaya başladı. Mektupları hâlâ duruyordu, yıllar boyunca göndermiş olduğu o kısa notlar. Onları bir kurdele ve bir parça lavantayla bağlamış, dolabının çekmecesinde saklıyordu.

Ama ona cevap yazmamıştı. Yazamazdı. Çok incinmişti. Gururu, onun bu incinmişliğinin dozunu öğrenmesine izin vermemişti.

John Barron’dan mümkün olduğunca uzak durması için bir sebep daha.

John kısa ve öfkeli bir ses çıkardı. Mallory’nin kolunu sıkıca tutarak yürümeye başladı. “Gel, bu işi hemen çözeceğim, bu gece.

Böylelikle sen ve annen taşranıza ve kıymetli şatonuza geri dönebilirsiniz.” Sözlerinde acı bir nefret vardı.

Mallory, bu ani öfke karşısında geçitte kalmasının belki de daha iyi olabileceğini düşündü. “Nereye gidiyoruz?”

“Amcam Louis Barron’u ziyaret edeceğiz.”

John onları Londra’nın daha iyi bir bölümüne olaysız bir şekilde götürdü, hatta bir araba bile tuttu; bu iyi olmuştu. Bir an için daha önce olanların bir rüya olduğuna inanmak çok kolay geldi Mallory’ye. Kendini gecenin bir yarısında Louis Barron’un mütevazı evinin basamaklarında, yanında sadece bir iflas etmiş ve kaçak olduğunu bildiği kocasıyla yan yana dururken bulana kadar.

John panelli kapıyı çaldı. Ses yankılandı.

Cevap yoktu.

Mallory fısıldadı: “Belki de evde değildir.”

“Olabilir,” diye hemfikir oldu John, sesi dalgındı. “Louis Amca gecelerinden birini yaşıyor.”

“Nereye gider?”

John omuz silkti. “Genellikle kulübüne. Kâğıt oyunlarını sever. Ama o bekâr. Her yerde olabilir.” Kapıyı yeniden vurdu.

“Orada değilse neden kapıyı vurmaya devam ediyorsun?”

Kocası kaşlarını çatarak ona baktı. “Louis birinci katta yaşıyor. Ev sahibesi de üst kattaki dairede. Biraz zor duyuyor ama birazdan gelip bizi içeri alacağından eminim. Tabii gece boyunca sokakta durmak istiyorsan o başka.”

Mallory ona arkasını dönerek alaycılığını görmezden geldi. Adam yeniden kapıyı vurdu, bu kez daha güçlü bir vuruştu.

Hâlâ cevap yoktu.

Sonunda John sundurmadan inerek pencerelerden içeri bakmaya başladı.

“Bir şey görüyor musun?” diye sordu Mallory.

“Hayır. Perdeler kapalı.”

John ceketini çıkarmaya başladığında kapıyı Mallory vurdu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Mallory.

“İçeri gireceğim.” Ceketini verdi.

“Bunu yapamazsın! Yasaya aykırı.”

“Seyret.” Evlerin arasındaki dar geçitte kaybolarak Mallory’nin dehşete kapılmasına sebep oldu. Mallory bir saniye sonra bir camın kırıldığını duydu.

Mallory sundurmanın köşesine gitti, kendini son derece savunmasız ve ortada kalmış hissediyordu. John’un ceketini sıvazladı. Burada, John Barron’la işbirliği yaptığı için delirmiş olmalıydı. Doğu Anglia’da dönüşünü sabırla beklemekte olan Hal’i düşündü. Hal onu her zaman pratik ve mantıklı biri olarak değerlendirmişti ve Mallory şu anda burada haneye tecavüz ediyordu.

Bir gürültü geldi, arkasından evin içinden bir erkek homurtusu duyuldu. Mallory kulağını kapıya yapıştırdı. “John? İyi misin?”

Cevap gelmedi.

Saniyeler saatler gibi ilerledi. Ardından sürgünün kayış sesini duydu ve kapı açıldı. John kapıyı araladı ve Mallory şükrederek içeri süzüldü.

“Burası çok karanlık,” diye fısıldadı John kapıyı arkasından kapatırken. “Ama sanırım terk edilmiş.”

Mallory’nin gözleri usulca karanlığa uyum sağladı. Kısa, dar bir koridoru olan bir merdiven sahanlığında duruyorlardı. John onu yan taraftaki odaya çekti ve ön tarafa bakan pencerenin perdelerini açtı. Ay ışığı sehpaları, koltukları ve masayı aydınlattı. Oda eskiden kalma sigara dumanı ve mobilya cilası kokuyordu. “Bu odada çalışırdı,” diye açıkladı John.

“Burada kimsenin bulunmadığını düşünmene sebep olan şey ne?”

“Çünkü eve girdiğim pencere yatak odasına ait ve dolapta hiç giysi yok. Ayrıca Louis her şeyi biriktiren tiplerdendir. Masası da her zaman kâğıtlar ve kitaplarla kaplıdır. Şu an ise bomboş.”

Mallory masaya döndü. Masanın temiz yüzeyi ay ışığını yansıtıyordu. “O zaman ne...”

Titrek bir kadın sesi konuşmalarının arasına girdi. “Kim o? Orada biri mi var?”

John hızla perdeleri kapadı ve Mallory’yi de çekerek iki kol-tuğun arasına saklandı. Mallory ayak seslerini duydu. Yavaşça ve tereddütle basamaklar birer birer inildi.

“Ev sahibesi,” dedi John kulağına. Mumdan yansıyan ışık kadının yaklaştığını bildirdi.

Geceliğinin üzerine lacivert yünlü bir Hint şah atmış ve gece başlığı takmış olan yaşlı kadın son basamakta görüş alanlarına girdiğinde John, Mallory’yi iyice kendine çekti. Kadın ihtiyath adımlarla ofisin kapısına yürüdü.

Mallory, John’ın yanındaki karanlığa iyice sığındı. “Ne yapacağız?” diye fısıldadı.

John cevap olarak Mallory’nin hiç beklemediği şeyi yaptı. Ayağa kalktı.

“İyi akşamlar Bayan Daniels,” dedi hoşça.

Yaşlı kadın şaşkınlıkla elindeki mumu düşürürken John tutmak için ileri atıldı. Kadın kocaman açılan çapaklı gözleriyle onu süzdü. “Lord Craige?” diye sordu tanıyıp tanımadığından emin olabilmek için. Adamın yok olmasını beklercesine gözlerini kırptırdı.

“Evet, benim Bayan Daniels. Özür dilerim, sizi çok mu korkuttum?” John, gecenin bir yarısı kadının evinde dolaşması son derece normalmiş gibi bir tavır takınmıştı.

“Sadece sizi burada görmeyi hiç beklemiyordum.”

Mallory yere çökerek durmaya devam etmenin aptallık olduğuna karar vererek ayağa kalktı. Bayan Daniels şaşkınlıkla ona döndü. "Sen de kimsin?"

"O benim karım, Leydi Craige," dedi John alelade bir tavırla. "Mallory, sevgilim, bu Bayan Daniels." Ceketini Mallory'nin elinden alarak üzerine giydi.

Rüzgârda savrularak omuzlarından aşağı dökülen saçlarının yarattığı görüntünün farkında olan Mallory'nin gözleri kadın karşısında reverans yapınca irileşti. Kadın o anda dengesini yitirdi.

John kadını yakaladı. Mumluğu kadının elinden alarak sehpanın üzerine koydu. "Gördüğüm kadarıyla sizi fazlasıyla ürküttük. Lütfen şuraya oturup dinlenin biraz." Kadını koltuğa götürdü.

Şaşkınlığı hâlâ devam eden kadın mırıldandı: "ziyaret için biraz geç bir saat değil mi Lordum?"

John düşünceli bir tavırla kaşlarını kaldırdıktan sonra çapkınca kadına sırttı. Kadın kızardı; Mallory, Bayan Daniels gibi yaşlı bir kadının bile onun cazibesine karşı koyamadığı zihnine not etti. John, kadının karşısında duran ayak dayama taburesine oturdu. "Evet, pekâlâ, aslında karım ve ben Louis Amca'ya yarma kadar bekleyemeyecek kadar önemli bir şey danışacaktık ve bu gece bize bu vakti ayırabileceğini ummuştuk."

"Ah, bu mümkün değil," dedi yaşlı kadın başını iki yana sallayarak sözlerini vurgularken. "Burada değil. Londra'dan ayrıldı."

"Ne zaman gitti?" diye sordu John, şaşırmış gibi yaparak. "Ve size nereye gittiğini söyledi mi?"

Bayan Daniels başını iki yana salladı. "Bu sabah gitti. Tüm eşyalarını topladı ve öylece gitti. Ona bunun çok ani olduğunu ve bana önceden haber vermesi gerektiğini söyledim. Bana bunun doktorun emri olduğunu ve Londra'nın havasının ona kötü geldiğini söyledi..." John'a dönen kadının sesi kısıldı. "Lordum, bence bana yalan söylüyordu."

“Neden böyle düşündünüz?” diye sordu John.

“Çünkü çok sağlıklı görünüyordu ve benimle konuşurken o kötü kokulu sigaralarından biri yine ağzımdaydı. Ona mobilyaları alıp almayacağını sorduğumda benim olabileceklerini söyledi. İhtiyacı olmayacaktı.” Kadın etrafına bakındı. “Mobilyalar pahalıdır. İnsan sağlığından dolayı neden bunca şeyi bırakır ki? Her nereye giderse gitsin oturacak bir şeylere ihtiyacı olmayacak mı?”

John kadına cevap vermek yerine Mallory’ye baktı. Mallory derin bir nefes aldı. John’m ne düşündüğünü biliyordu. Amcası servetini çalmıştı.

Yeniden ev sahibesine döndü. “Louis Amca’mın nereye gittiğini söylemediğinden emin misiniz Bayan Daniels? Onunla konuşmam gerekiyor. Aile işleri, bilirsiniz.”

Bayan Daniels kendinden emin bir şekilde konuşmaya başlamadan önce dudaklarını büzdü. “Bana hiçbir şey söylemek istemedi. Yirmi yıl çatımın altında yaşadktan sonra ön kapımdan çekip giderken bir hoşça kal demeyi bile çok gördü.” Kadın ellerini kucığında kenetledi. “Ama ben aptal bir kadın değilim Lordum. Beni kandırdığını düşünmüş olabilir ama ben her zaman bilmek istediğim şeyi ortaya çıkarırım.”

“Ve Louis’in nereye gittiğini ortaya çıkardınız mı?” diye sordu John, elinde bir altın gine belirivermişti, cebinden sihirle çıkmış gibiydi.

Bayan Daniels gülümseyerek parayı aldı. “Kiraladığı arabanın sürücüsüyle konuşurken duydum. Onu Kuzey posta yoluna götürmesini söyledi.”

“Kuzey mi?” dedi Mallory. Louis’in parayla birlikte sahile gittiğini düşünüyordu.

“Evet,” dedi Bayan Daniels. “Kuzey.”

Mallory’yle John bakiştılar, adamın da aynı şeyi düşündüğünü biliyordu: İngiltere’nin dörtte üçü Londra’nın kuzeyiydi.

Biri ön kapıyı vurdu. Mallory ürkerek yerinden sıçradı ve tok bir erkek sesinin haykırışım dinlerken John'a doğru bir adım attı. "Bow Street yargıcı adına, kapıyı açın!"

"Yüce Tanrım!" diye fısıldadı Bayan Daniels, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Ne olmuş olabilir?"

"Bilmediğimden eminim," diye cevapladı John, sesi yumuşacık, ifadesi kilisedeki çocuklar kadar masumdu. "Mallory, sevgilim, neden kapıyı açıp ne olduğunu öğrenmiyorsun? Lütfen onlara seslerini kısımlarını da söyle, Bayan Daniels'ın komşularını uyandıracaklar."

BEŞİNCİ BÖLÜM

*Tımarhanede bir kızın şarkısını duydum,
Çok güzel söylüyordu.*

*Elindeki zincirler tıngırdadı ve o hep aynı şeyi söyledi,
Aşkımı seviyorum çünkü o ilk beni sevdi.*

“Tımarhane”

Mallory, John’a baktı, tamamıyla aklını kaçırdığından emindi. Kapıyı açıp memurlarla konuşması mümkün değildi, adam bunu biliyordu. Düşüncelerini ev sahibesinin önünde dile de getiremezdi ve adam bunu da biliyordu.

John, bakışlarına sakın ve kararlı bakışlarla karşılık verdi.

O sırada aralarında sessiz bir iletişim kuruldu ve Mallory adamın ne söylemek istediğini, yüksek sesle dile getirilmiş gibi anladı. Memurlar, Mallory’nin kim olduğunu bilmiyorlardı. John’ın evinin önündeki karşılaşma süresince Mallory arabadaydı ve John’ın evli olduğunu bilen sadece birkaç kişi vardı. Memurlar daha fazla bilgi edinmeden önce kapıyı açabilir ve onları oradan gönderebilirdi.

“Mallory?” diye üsteledi John, sesinde bir tür meydan okuma vardı.

Bunu yapacak cesareti olmadığını mı düşünmüştü?

Vardı. Craige Şatosu'nu ayakta tutmuş ve kendi kararlarını vermişti. Korkuyla yüzleşmişti, şu an yüreği ağzından fırlamak üzereydi ama memurlarla da yüzleşirdi. Mumu Bayan Daniels'la John'a bırakarak küçük, karanlık girişe yürüdü.

Kapı kolunu çevirdi ve kapıyı araladı. Küçük merdivenin ilk basamağında üç memur duruyordu, ay ışığı cilalı siyah deri şapkalarının üzerinde parlıyordu. Gecenin karanlığında, olduklarından çok daha iri duruyorlardı.

“Buyurun?” dedi.

Öndeki memur şapkasını çıkardı. “Bow Street memurlarıyız hanımefendi. Sizi bu saatte rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama Bay Barron'u görmemiz gerekiyor. Lütfen ona Bertie Goodman'm burada olduğunu ve acil olduğunu söyler misiniz?”

“Bay Barron burada değil,” dedi Mallory.

“Öyle mi?” Bertie kafasını kaşdı. Şapkasını takarken ne yapacaklarını sorarcasına arkadaşlarına baktı. Adamlar omuz silktiler. Bertie, Mallory'ye döndü. “Bay Barron'a Lord Craige'in elimizden kaçtığını söyleyin. Buraya bile gelebilir. Bu gece onu tutuklamaya gittiğimizde oldukça sinirliydi, Bay Barron akıllıysa önlemini alır. Burada yalnız mısınız hanımefendi?”

Mallory arkasındaki karanlığın içinden gelen hafif bir ses duydu ve Bayan Daniels'm memurların uyarısını duyduğunu ve korktuğunu anladı. Mallory, John'ın kadını susturmak için ne yaptığını düşünmemeyi tercih etti. “Hayır, yalnız değilim,” diye teskin etti memuru, neyse ki bu doğrudu, zira iyi bir yalancı değildi.

“Güzel,” dedi Bertie. “Lord Craige bizi oldukça yordu ama korkmayın. Onu yakalayacağız. Biz, üçümüz,” başıyla arkadaşlarını gösterdi, “bu bölgede gezineceğiz. Hemen şuradaki karanlığın

içinde olacağım.” Sokağın köşesini gösterdi. “Bana ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli.”

“Tamam, öyle yaparım,” dedi Mallory. “Teşekkür ederim.”

“İyi geceler hanımefendi.”

Kapıyı kapatırken Mallory’nin bacakları onu güçlkle taşıyordu. Hızla salona gitti ve mum ışığında gördüğü sahne oracıkta durmasına sebep oldu.

John yere diz çökmüştü, kolu, Bayan Daniels’ın omzuna dolanmıştı ve ehyle ağzını kapatıyordu. Kadının gözleri korkuyla irileşmişti, koltukta arkasına yaslanmıştı ve kolları iki yanında kaskatıydı; John’a daha fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi bir hali vardı.

“Her şeyi duydu mu?” diye sordu Mallory, artık kaderi tamamıyla John’ınkiyle birdi. Bunu fark etmek onu kızdırdı. “John, lütfen, onu korkutuyorsun. Bırak.”

John kıpırdamadı, ifadesi ciddiydi. “Elimi çektiğim anda bağırarak.”

Mallory bıkkınlıkla nefes aldı. “Gece boyunca elini onun ağzına kapayarak duramazsın.” Bayan Daniels’ın göz hizasına kadar eğildi. “Duyduklarınızın sizi endişelendirdiğinin farkındayım ama Lord Craige’in ve benim yanlış bir şey yapmadığımızı anlamanız gerekiyor. Size zarar vermeyeceğiz. Şimdi, lütfen bağırmayacağınıza söz verin, Lord Craige de elini çeksin. Söz veriyor musunuz?”

Bayan Daniels başıyla onayladı.

Mallory, John’a baktı. “Elini çek.”

“Mallory...”

“Elini çek. O son derece kırılgan, yaşlı bir kadın, bu şekilde bir muameleyi hak etmiyor. Ayrıca şeref sözü verdi.”

John itiraz etmeye yeltendi ama Mallory bakışlarıyla onu susturdu. En az onun kadar inatçı olabilirdi.

Bir an için sessiz bir irade savaşı yaşandı ve John pes ederek elini Bayan Daniels'ın ağzından çekti.

Kadın çığlık çığlığa bağırmaya başladı, ilerlemiş yaşına rağmen oldukça sağlıklı ciğerleri vardı.

Şoka uğrayan Mallory, Bayan Daniels'a sözünü tutmadığını söyleyecekken John bulunduğu yerden sıçrayarak kalktı, Mallory'nin elini yakaladı ve onu kapıya doğru çekti. Bayan Daniels da ayağa fırladı, hâlâ bağırıyordu.

Üçü birden girişe koştular. Bayan Daniels evin kapısına yönelirken John dar koridordan evin arkalarına doğru koştu, Mallory'yi de çekiordu. Küçük bir verandaya açılan kapıya gelene kadar önce bir odaya sonra da diğerine girdiler. Küçük bir bahçeye açılan ahşap basamakları inerken yüzlerini yalayan gece serinliği özgürlük belirtisiydi. Bahçenin etrafı yaklaşık iki metre yüksekliğinde ahşap bir çitle çevriliydi.

"Kapı nerede?" diye fısıldadı John huzursuzlukla, tam o sırada memurların çingirakları tangırdamaya başladı. Anlaşılan oydu ki, Bayan Daniels, Bertie'nin dikkatini çekmeyi başarmıştı.

John kapı konusuna fazla takılmadı. Uzun kollarıyla çitin üzerine uzanarak kendini yukarı çekti; ceketinin kolları bu sırada yırtıldı. Çitin üzerine oturarak Mallory'ye uzandı. "Sıkı tutun, seni yukarı çekeceğim."

"Hayır," dedi Mallory. Çite tırmanamazdı, bunu yapamazdı.

O sırada arka kapı açıldı ve sundurmaya çıkan Bertie haykırdı: "Bow Street Yargıcı adına durun!" Ve Mallory imkânsız gerçekleştirdi.

John'ın elini yakaladı ve nefes bile alamadan adam onu yanına çekti. Bir anlığına dünyanın tepesinde oturduğunu hissetti, ardından John onu kollarının arasına aldı ve diğer taraftaki sokağa atladı.

Mallory'nin düşüşünü bedeniyle hafifleten John homurdandı. "İyi misin?" diye fısıldadı Mallory'nin kulağına. Cevap beklemedi, yuvarlanarak ayağa kalktı ve Mallory'yi de kaldırdı.

Çitin diğer yanında duran Bertie, bahçe kapısını açması için Bayan Daniels'a sesleniyordu ama ev sahibesi hâlâ çığlıklar atmakla meşguldü ve sesi ölülerini bile yerinden kaldıracak kadar yüksek çıkıyordu. Adamı duymadı. "O ahlaksız Lord Craige evime zorla girdi!" Çığlıkları komşu köpeklerin havlamaya başlamalarına sebep oldu.

Komşu pencereden aksi bir adam sesi duyuldu: "Sessiz olun!" Birkaç pencerede ışıklar yandı ve ev sahipleri dışarıyı araştırdılar.

"Gel," dedi John. Mallory'nin elini tutarak koşmaya başladı, Mallory de tam o esnada diğer yöne doğru koşmaya başlamıştı.

Elleri ayrıldı. John hemen durdu, ifadesi oldukça komikti.

"Bu tarafa," diye zorladı Mallory. "Bertie memurlardan birini o yöne yolladı."

"Ve bu, sokaktan çıkan en kısa yol," diye karşılık verdi John. "Memur evin önüne gitti, aksi takdirde şu ana kadar onu çoktan görürdük." Eril bir hâkimiyetle Mallory'nin elini yakaladı ve onu istediği yöne çekti ve sokağın girişinde parlak, sert şapkalı adamı görür görmez durdu.

"Lanet olsun, haklısın," dedi John. Mallory'nin seçmiş olduğu yöne doğru koşmaya başladılar.

Mallory, nefes nefese onun taklidini yaptı, "Memur evin önüne gitti." Bu münasebetsizliğine adam elini sıkarak karşılık verdi.

Memurun önü sıra kaçmaya başladılar. *Başaramayacağız,* diye düşündü Mallory. Ayakları neredeyse yere değmiyordu. Kalbi göğsünü dövüyordu.

"Oldukça inatçılar, değil mi?" diye sordu John. Mallory böyle bir anda alay edecek gücü nasıl bulduğuna şaşırdı.

Geçitten çıkıp caddeye vardıklarında Mallory biraz öteden gelen başka tahta çingirakların sesini duydu. Başka memurlar!

“John,” diye seslendi Mallory adamın dikkatini çekmeye çalışarak. Bir faydası olmadığını anlamalıydı. Gece boyunca koşamazlardı. Pes etmeleri gerekiyordu.

Yeniden seslenip elini çekerek onu durdurmaya çalıştığı sırada dört atın çektiği kapalı bir araba köşeyi hızla döndü. Sürücü atları durdurmak için ayağa kalktı.

“Craig!” diye haykırdı sürücü. “Bin dostum! Acele et!”

“Bu Peterson!” diye haykıran John, Mallory’yi arabaya iterek memurlarla karşılaşmak üzere diğer tarafa döndü.

Mallory arabanın arkasına koştu. Titreyen parmaklarının altında lake ahşap kapı kulpunu hissetti. Arabanın diğer tarafından gelen yumruk sesini duydu. Ardından bir tane daha...

Kapıyı hızla açtı ama bir an ne yapacağını bilemeden öylece durdu. Ya John’ın yardıma ihtiyacı varsa? Kapıyı korunabilmek için açık tutarak köşeye baktı.

John bir yumruk daha savurarak memurlardan birini diğer üç arkadaşının kucağına savurdu. Yamna koştu, Mallory arabaya binerken kayarak yanında durdu.

Arabaya çabuk binmesi için teklifsizce poposundan iterek onu arabaya attı. Peterson kapının kapanmasını beklemeden atları kamçılıyarak arabayı harekete geçirdi. Mallory doğrulmaya çalıştı ama dengesini kaybederek kenara yuvarlandı. Karanlıkta başının üzerinde birtakım çengeller olduğunu gördü, garip aletler asılıydı. Arabada garip bir koku vardı.

Peterson’ın sürücülüğü John’mkinden de kötüydü, boş sokakta hızla ilerlediler. Bertie’nin durmaları için attığı çığlıklar ve çingirakların tıngırtısı kulaklarından silinene kadar John’la birlikte arabanın içinde savrulup durdular. Peterson sonunda atları yavaşlattı.

Mallory'nin kalp atışları yavaş yavaş normale döndü. Oturmakta olduğu döşemede doğruldu. John da doğrularak karanlıkta ona uzandı, tutup kendine çekti ve dudaklarına kocaman bir öpücük yapıştırdı!

"Harikaydın!" diye haykırdı.

Mallory gözlerini kırpıştırdı, adamın coşkusu başını döndürmüştü. Dudakları sızladı, tüm bedeni ısındı. Bugüne kadar sadece üç kez öpülmüştü. Evlendikleri gün iki kez John tarafından, bir kez de boşanır boşanmaz evlenme teklifini düşünceğini söylediği gün Hal tarafından.

Ama bu hepsinden farklıydı.

Mallory kendini toparlayamadan John ellerini indirdi, üzerine doğru sıçrayarak sürücü koltuğunun arkasındaki paneli yumrukladı. "Peterson! Peterson, dur."

Araba durdu. John arabanın arkasına geçerek kapıyı açtı.

Taze havada mükemmel bir koku vardı. Mallory o garip kokunun ne olduğunu merak etti. İlaç satan dükkânlardaki kimyasal kokulara benziyordu.

John yere atladı. "Tanrım, Peterson ne kötü bir sürüş." Kapıyı kapamaya yeltendi... Mallory'nin yüzüne! Varlığını unutmuştu bile!

"John!" dedi kendini güçlkle kontrol altına alarak.

"Ah, Mallory, dur sana yardım edeyim." Ehni uzattı.

Mallory görmezden geldi. *Ne cüretle* onu poposundan içeri iter, öper ve ardından da unutturdu? Arabadan atladı.

John onu tutmak için uzattığı eline bakarak kaşlarını çattı. ifadesi şaşkındı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Bunu düşünmene sebep ne?" diye sordu Mallory ciddiyetle. Eteklerini düzelttikten sonra parmaklarını kullanarak saçına şekil vermeye çalıştı. Karanlıkta bile korkunç görüldüğünün farkındaydı.

John kapıları kapadı. Peterson dediği adam sürücü koltuğundan inerek yanlarına geldi. “Siz ikiniz iyi misiniz?” adamın sesindeki heyecan deli gibi araba kullanmasından dolayı gerçekten pişman olduğunu gösteriyordu.

“Sayende tek parça halinde ve hayattayız,” diye cevapladı John. “Ah, eşimle tanış lütfen. Mallory, Leydi Craige. Mallory, bu da Binbaşı Victor Peterson, en güvenilir dostlarımdan bir tanesi.”

Binbaşı Peterson, Mallory’nin karşısında kısa ama düzgün bir reverans yaptıktan sonra konuşmaya başladı: “John, aslında şu an geride kalan *tek* dostun olabilirim. Leydi Ramsgate’in evine koşarak giren biri evinin memur ordusu ve alacaklılar tarafından sarıldığını bildirdi.”

“Partinin bir anda boşaldığını tahmin edebiliyorum.”

“İnanılmaz bir hızla.”

“Applegate de mi?”

“Evine gelirken Applegate yanımdaydı ama senin kurtarılmış gerektiğine karar verdiğim anda ortalıktan yok oldu. Bu arada Hadley hiç mutlu olmayacak. Arabası devrilmiş ve paramparça olmuş.”

“Atlar iyi mi?”

“Evet, iyiler ama Hadley kelleni isteyecektir.”

“Hakkı,” diye kabullendi John büyük bir ciddiyetle. “Bu arada, bu arabayı nereden buldun Peterson? İçerisi iğrenç kokuyor.”

“Komşularından birinin evinin önünde duruyordu John. Cenaze levazımatçısının arabası. Sanırım hizmetlilerden biri ölmüş. Nasıl olduğunu bilirsin, kimse bir ölüyü evinde istemez. Neyse ki ceset daha arabaya yüklenmemiştii yoksa kaçış sırasında tam bir felaket yaşanırdı.”

Mallory dehşetle siyah lake arabaya baktı, artık yanında yazan yazıyı okuyabiliyordu: “Frederick Brewer, Cenaze Levazımatçısı” Binbaşı Peterson’a döndü. “Bu arabayı *çaldınız mı?*”

"Çalmadım Leydi Craige, ödünç aldım," dedi kibarca.

Sohbete devam etmek ister gibi John'a döndü ama Mallory onların bu cengâver tavırlarından usanmıştı. "Bu arabayı ve atları *çaldınız* ve buna *ödünç almak* mı diyorsunuz?"

Binbaşı Peterson'ın kaşları şaşkınlıkla havalandı. "Acil bir durumdu Leydi Craige. Sizi ve kocanızı kurtarmam gerekiyordu."

"Neden kurtarmak?" diye üsteledi Mallory. "Asılmaktan mı?"

"Leydi Craige..."

"Başlangıçta sadece iflas vardı," dedi Mallory mantıklı bir tavırla. "*Şimdiyse* kanunları çiğnemek, haneye tecavüz, görev başındaki memura saldırmak ve at hırsızlığı gibi suçlarımız var!"

"Mallory," dedi John kısık sesle, "gereğinden fazla telaşlanıyorsun..."

"Gereğinden fazla mı? Beyler, siz hâlâ savaş alanında olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Ya da dilediğiniz her şeyi yapabileceğinizi? Burası Londra bayım, Portekiz'in uzak bir köyü değil!"

Binbaşı Peterson bir adım geriledi. "Acil durum olduğunu düşünmüştüm Leydi..."

Mallory hızla John'a döndü. "Ve sen de gidip yargıca teslim olmalısın. Listeye daha başka suçlar da eklenmeden, hemen."

Adamın kaşları yükseldi. "Çıldırдың mı sen?"

"Çok yakınım," dedi Mallory dürüstlikle. "Lütfen, hayatımızın geri kalanını İngiltere'de oradan oraya kaçarak geçiremeyiz. Yargıca git, durumu anlat, ilişkilerini yoluna koymak için zaman iste... Cenaze arabasıyla atları çalmak gibi bir niyetimiz olmadığı da söyle."

"İlk cümlemi bitiremeden beni zincire vurdurur. Mallory, kanun karşısında amcamın yaptıkları da en az benim yaptıklarım kadar iyi niyetli. Adamın yasal temsilcim olarak her şeyi yapma hakkı var, tüm paramı çalmış olsa da sorumluluk bana ait. Craige

Şatosu hakkında anlattıklarına bakarsak adam orduya girdiğim günden itibaren benden para çalıyormuş.”

Mallory bir anda rahatladığını hissetti. “Bu daha da iyi! Yargıç amcanı tutuklar...”

“Hayır. Louis’i bulması gereken biri varsa o da benim, o bana hesap verecek.”

“Sana mı?” dedi Mallory. “Adamın nerede olduğunu bile bilmiyorsun!”

John’ın ağzı düz bir çizgi halini alırken gözleri parladı. “Onu bulacağım.”

Mallory topuklarının üzerinde döndü, aralarına mesafe koymak ihtiyacındaydı, bir anda kendini Binbaşı Peterson’la yüz yüze buldu. Adam bakışlarını hemen ayaklarma indirdi. Mallory bir anda adama ne kadar cazgır görünmüş olduğunun farkına vardı.

Tek ayak üzerinde dönerek iki adamdan da uzaklaşmaya başladı.

“Mallory.” John peşinden geliyordu.

“Git! Lütfen.”

“Hayır.” John onu yakaladı, kolunu tuttu ve çekerek kendine dönmesini sağladı.

Mallory ona bakmayı reddetti. Bir anda üzerine korkunç bir hüznün çökmüştü. Elini cebine sokarak alyansını çıkardı. John’a uzattı, safir ay ışığında siyaha dönmüştü, elmaslar ise yıldızlar gibi parlıyorlardı. “Al.” Sesi kupkuru ve çatlak çıkıyordu. “Bunu al ve borçlarının bir kısmını öde.”

“Mallory...”

“Bu evlilik yürümez John. Çok farklıyız.”

John ona uzatılan eli görmezden geldi. “Mallory güven bana: Craige Şatosu’nu senin için geri alacağım.”

“Sorun şato değil!” Dönerek adamdan uzaklaştı. “Şato zaten gitti.”

“O zaman nedir Mallory?”

“Sana yüzüğü al dedim.”

“Yüzük senin. Onu sana verdim.”

“Onu istemiyorum. Anlıyor musun?”

“Hayır! Anlamıyorum.” John önüne geçerek onu kendine bakmaya zorladı, bu Mallory’nin felaketi oldu.

Yaşlar gözlerini yakmaya başladı. Onları bastırmak için savaştı. “Ben evlendiğin kişi değilim.” Sesi çatallı ve duygu yüklüydü. “Artık değilim.”

“İkimiz de değiliz.”

“Al şunu John.” Yüzüğü ona doğru uzattı.

“Mallory, bizim için bitmedi...”

“John, hiç başlamadı ki...”

“Elimde bir tek sen kaldın. Bir de unvanım.”

“Ben bir mal değilim John. Ben bir insanım. Hiç tanımadığın biri.”

“Seni tanımayı öğreneceğim,” dedi adam güvenle.

Mallory kaşlarını çatı. Söylediği şeye gerçekten inanıyordu, elinde kalan tek şey olduğu için bunca yıl yaşanmış olan hiçe sayılmayı silebileceğini sanıyordu. “Biriyle tanıştım. Senden boşandıktan sonra benimle evlenmek istiyor.”

Sözleri havada asılı kaldı.

John kıpırdamadı. Doğru duyduğundan emin olamaz bir şekilde ona bakmaya devam etti. Adamın dona kalmasına şaşırın Mallory, suçluluk duymaya başladı. “John, ben... Bunu bu şekilde söylememeliydim...”

Adam elini kaldırarak susmasını istedi. Çenesi kasıldı ve arkasım döndü. Uzun bir süre yolun karşısındaki binayı inceledi.

Elimde bir tek sen kaldın.

Ulu Tanrım, ne yapmıştı? Hiçbir şey, diye geçirdi içinden. Sadece gerçeği dile getirmişti.

Sonunda John ona döndü, sert hatlı yüzündeki ifade ay ışığında okunamıyordu. “Sana iyi davranacak mı Mallory?”

Bu soru Mallory’yi şaşırttı. Derin bir nefes aldı. “Öyle olacağına inanıyorum.”

“Seni terk edenden daha iyi bir koca olacak mı?”

Mallory cevap vermedi. Ne diyebilirdi?

John bir karara varmış gibiydi. “Senden tek bir isteğim var, amcamı bulup adımı temizleyene kadar benimle kal. Bunu yaparsan...” Duraksadı. “Bunu yaparsan, daha sonra boşanmak istediğinde sana karşı koymayacağım.”

Mallory’nin ağzı şaşkınlıkla açıldı. “Boşanmayı onaylayacak mısın?” diye sordu, doğru duyduğundan emin olamamıştı.

John başıyla onayladı, bakışları tetikteydi.

Mallory bir adım geriledi, olayların bir anda yön değiştirmesinden ve buna verdiği tepkiden sersemlemişti. John boşanmayı kabul ediyordu. İsteddiği bu değil miydi?

Bu gece yaşadıkları tecrübenin ardından adam artık gözüne Leydi Ramsgate’in partisinde karşılaştığı bıkkın zamparadan çok daha farklı görünüyordu. Yakışıklılığı hâlâ yıkıcıydı. Aslında onu, kocası olarak düşündüğü soğuk ve mesafeli adamdan çok daha çekici bulmuştu.

John düşüncelerine bir son verdi. “Adı ne?”

“Kimin adı?”

“Karımı benden alan adamın.”

Mallory adamın sesinde duyduğu alaycılığa sevindi. Bu tanıdık bir haldi. Başını iki yana salladı. “Hiç karın olmadım.”

“Sana katılmıyorum Mallory. Kanunlar ve kilise kurallarına göre biz gerçekten evliyiz. Bu gerçeğin tanıkları bile var.”

Düğün gecelerinin hatırlatılması Mallory’nin yanaklarını ısıttı. “John, evlilik için bir gecedan fazlası gerekir. Yıllardır birlikte olmadık.”

“Ah ama o yıllarda ÷lkeme hizmet ediyordum. Kanunun gözünde...”

“*Benim gözümde* John. Benim ne düşündüğümü konuşuyoruz. Ne istediğini biliyorum. Geçtiğimiz yedi yıl boyunca ben bu hayatı yaşadım. Ben çocuklar istiyorum. Yanımda birinin olmasını ve onunla konuşabilmeyi istiyorum. Ebeveynlerimin sahip olduklarını istiyorum.”

Kafası karışmış gibiydi. “Ebeveynlerin neye sahipti?”

Mallory yorgun bir ses çıkardı. “Sevilmek istiyorum. Bunu anlamak bu kadar zor mu?” Söylemişti işte, yüreğinin derinliklerinde gizli olan şeyi ortaya koymuştu. Kelimelere dökmüştü ve kulağa hiç de basmakalıp ve aptalca gelmiyordu.

Gerçek geliyordu.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. “Koşullarını kabul ediyorum. Adın temizlenene kadar seninle kalacağım. Başka seçeneğim yok. Ama beni isteyen başka bir adama verdiğim bir söz olduğunu çok iyi anlamamı istiyorum. Evliliğimiz yedi yıldır sadece bir sözden ibaretti ve boşanana kadar da öyle kalacak.”

Sözleri John'ın ruhunda bir çığır açmıştı. Söylediğı her söz doğru olmasına rağmen bu kadını bırakmak gibi bir niyeti yoktu.

Yumruk yaptığı elinde alyansını tutarak karşısında duran bu gururlu kadının zıfıf yataklarında bıraktığı ürkek genç kızla yakından uzaktan alakası da yoktu. Ay ışığı Mallory'nin rüzgârla dağılmış, söz dinlemez saçlarını gümüşe çevirirken ince kemikli, şuh yüzündeki isyanı vurguladı. Gece perisine benziyordu ama güçlü ve cesurdu. John, bu kadın karısı olduğu için haddinden fazla gurur duydu. Kimsenin duyamayacağı kadar.

“O zaman anlaştık,” dedi kısaca. “Yalnız bir konuda daha ısrarcıyım.”

Anlamalı gözlerinde uyarılar belirdi. Gözlerinin aklından geçen her şeyi dışa vurduğunun farkında mı, diye merak etti. “Neymiş bu konu?”

“Yüzüğümü takman.”

“Yüzüğü tutan elini korumacı bir tavırla göğsünün üzerine koydu. “Ya benim koşullarım? Herhalde seninle...” Sesi kesildi ama John ne demek istediğini anladı.

“Yatağımı paylaşmak mı?”

Yüzü öylesine kızardı ki John sıcaklığını hissetti. Mallory başıyla onayladı.

İçinden bir öfke yükseldi. “Ben bir canavar değilim. Sana zorla sahip olmam.” Ondan bir adım uzaklaştı. “Ayrıca böylesine büyük bir şey istemedim. Sonuçta yıllardır taktın. Birkaç haftanın daha bir önemi olmaz.”

“Haftalar mı?”

“Ya da günler. Louis’in izini bulmak ne kadar sürerse.”

“Peki, bunu nasıl yapacaksın?”

“Bilmiyorum Mallory ama bulacağım,” dedi huzursuzluğunu saklamayarak. “Ve sana söz veriyorum, onu bulduğum anda yüzüğü bana geri verip dilediğin yere gitmekte özgür olacaksın.”

Mallory avcunu açarak orada duran yüzüğe baktı.

“Küçük bir jest Mallory. Bir şey ifade etmeyecek.”

Mallory bakışlarını kaldırarak gözlerine baktı. “Evet, öyle,” dedi hızla, hemen ardından utanmış gibi bakışlarını kaçırarak usulca ekledi: “Ya da bir zamanlar ediyordu. Seni bekledim John. Sana eş olmak istedim ama sonunda beklemekten yoruldum.”

Bu sözler çok anlamlıydı.

Mallory bilinçli hareketlerle yüzüğü parmağına geçirdi.

John bir zafer çığlığı atmak istedi ama ciddi görüntüsünü korudu. Elini ona uzattı.

Mallory kendisine uzanan parmaklara baktı. Tereddütlü hareketlerle elini elinin içine yerleştirdi.

John bu şanssızlıklarla dolu gecenin sonunda elde ettiği küçük zaferin tadını çıkardı. Mallory'nin elini tutarak koluna girmesini sağladı ve onu Peterson'ın beklemekte olduğu arabanın yanına götürdü.

İlk kez Mallory'nin uzun parmaklarını ve nasırlarını gördü. Karısı sert işlere alışmış olmalıydı. Daha da ötesi tanıdığı diğer kadınlar gibi yumuşak ve dolgun değildi. Kaslıydı, sıkıydı, göğüsleri yukarıdaydı, güçlü ve uzun kolları vardı.

Onu boşamak gibi bir niyeti yoktu.

Zifaf gecelerini hatırlayarak başparmağının üzerindeki yara izini sıvazladı. Artık bir amacı, bir hedefi vardı. İçinden, servetini geri alacağına ve evliliğini kurtaracağına dair yemin etti. Karısına kur yapacak ve onu kazanacaktı. Gururu bunu gerektiriyordu.

Mallory'yi değerli Craige Şatosu'nu kaybetmiş olmaktan daha da çok kızdıracak bir şey vardı; yedi yıllık evliliğin ardından hâlâ bakire olduğunu öğrenmesi.

John imkânsız bir görev edindiğinin farkına vardı, Mallory zifaf gecelerinde ne olduğunu öğrendiği anda ne olacağını kestiremiyordu. Yargıca gidip hapse girmek çok daha kolay olabilirdi.

ALTINCI BÖLÜM

*Dün gece çarşafarla örtülü
Kaz tüyü yatakta uyudun, Hey!
Ve bu gece soğuk bir arazide,
Yersiz yurtsuz çingenelerle birlikte uyuyacaksın, Hey!*

“Yersiz Yurtsuz Çingeneler, Hey!”

Binbaşı Peterson, onları Londra’nın oldukça dışına çıkardı, sonunda küçük bir yolcu hanına rastladılar. Saat sabahın ikisi olmuştu, Mallory aç ve bitkindi. John onu mutlu etmek için seyislerden birini uyandırıp bolca para vererek cenaze arabasını “Frederick Breward, Cenaze Levazımatçısı” adresine götürmesini sağladı.

Binbaşı Peterson gerekli düzenlemeleri yaparken John, Mallory’nin hana girmesine eşlik etti. “Bize yardım ettiği için Binbaşı Peterson’ın başına bir şey gelmeyeceğinden emin misin?” diye sordu John’a.

John başını iki yana salladı. “Peterson’m babası Tyndale Dükü. Victor gibi reddedilmiş olsa bile bir dük oğlunu asmak zordur. Cenaze levazımatçısı, arabasını ve atlarını geri aldığı için son derece mutlu olacak ve hayatının geri kalanını yakınlarına

hınızır Lord ve Leydi Craige'le yaşadığı bu sürtüşmeyi anlatarak geçirecek."

"Ya öyle yapacak ya da yargıçla irtibata geçip büyüme devanı eden listene bir suç daha ekleyecek."

John ona sırtıırken ifadesi birdenbire değişti. "Topallıyorsun."

"Ayağım su topladı," diye itiraf etti Mallory. "Binbaşı Peterson'ın babası onu neden reddetti anlatır mısın?"

"Neden mi?" diye tekrarladı John dalgınlıkla.

Mallory başını çevirerek seyisle konuşan asil binbaşıya baktı. "Bir asilzadenin sahip olması gereken her tür özelliğe sahip görünüyor."

"Bunlar nelermiş?"

Mallory kocasına baktı. Hayal gücü ona oyun mu oynuyordu yoksa adam asabileşmiş hatta kıskanmış mıydı? Gülümsedi, kadınlarla olan maceralarından dolayı ona biraz olsun haddini bildirmeye hazırlandı. "Ne mi? Cesur, sadık, yiğit..."

"Yiğit mi? Neden? Cenazecinin arabasını çaldı diye mi? Mallory, inan bana herhangi bir aptal bile cenazecinin arabasını çalabilir. Ölümler pek hızlı koşmaz."

Mallory güldü, kocası da onunla birlikte güldü. "Dürüst olmak gerekirse, bizi kurtarmaya gelmesi dikkate şayan bir durum John. Babası neden böyle bir oğlu reddetmiş?"

"Çünkü Peterson, babasına göre yanlış insanla evlendi."

"Yanlış insan mı?"

"Peterson'ın karısı genç bir İspanyol'du. Ailesi soyluydu ama meteliksizdi. Nikah hazırlıklarına başlandığını duyunca babası ona bir ultimatom verdi, Victor da aklını kullanarak bunu görmezden geldi."

John'ın sesinde Mallory'nin daha önce hiç şahit olmadığı bir sıcaklık vardı. "Karısını tanır mıydın?"

"Evet."

"Ve Peterson'ın, babasına karşı gelerek doğru şeyi yaptığını düşünüyorsun."

John hiç tereddüt etmedi. "Evet."

Evlilikleri konusunda *babasına* karşı gelmeyi ister miydi sorusu dilinin ucundayken hana girdiler ve bu tür sırları konuşma zamanı sona erdi.

Bir hizmetli onları kapıda karşıladı. "Hafif bir akşam yemeğine ihtiyacımız var ve bunun özel odada servis edilmesini istiyorum," dedi John, tonlaması bir lorda yakışır türdendi.

Hizmetli kaşlarını çatı, bakışları Mallory'nin rüzgârdan dağılmış saçlarına ve John'ın yırtık ceket kollarına takıldı. John'ın parmakları arasında beliriveren ışıltılı altın gine adamın tavrında şaşırtıcı bir değişiklik yarattı.

"Mezelerden oluşan bir öğün olacak bayım," dedi hizmetli parayı cebine atarak. "Sizin için uygun mu?"

"Gayet uygun," diye cevapladı John.

Bir saniye sonrasında alçak tavanlı ve küçük şömineli özel odaya doğru eşlikle ilerliyorlardı. John adama birkaç şey söylerken hizmetli iki mumu yaktı. Mallory odayı gözden geçirdi. Kireç boyalı duvarlar zamanla ve şöminede yanan ateş dolayısıyla lekeliydi ama oda oldukça temizdi. Odanın tam ortasında bir masa ve dört iskemle duruyordu.

Kapıya arkasını dönerek sert sandalyeye çöktü, minnet doluydu. Çok yorulmuştu. Huzurlu bir nefes vererek ayakkabılarını çıkardı.

John hemen yanındaki iskemleye oturdu. "Su toplayan yere bir bakayım."

Mallory ayaklarını eteğinin altına çekti. "Hayır, ayaklarıma bakmana izin vermeyeceğim."

"Neden?"

"Çünkü onlar benim ayaklarım ve onlara dokunmanı istemiyorum."

Adam sorgular gibi tek kaşını kaldırarak baktı.

Mallory, "Birinin ayağına dokunmak çok... Çok içli dışlı," diye açıkladı.

"Ah." Bu nidanın ardından bir kadının aklını başından alacak bir tavırla gülümsedi. O gerçekçi bir kadın olmasaydı alabilirdi. "Mallory, içli dışlı olmak istesem," bu tanımı tıpkı onun gibi öfkeyle dile getirdi, "dokunmaya çalıştığım yer ayakların olmazdı."

Boğuk sesinde bariz bir şehvet vardı. Ellerini Mallory'nin iskemlesinin iki yanına koydu.

Mallory arkasına yaslandı. Buna benzer bir konuşmayı hiç duymamıştı, en azından doğrudan ona yapılmamıştı. Nabızı hızlandı.

"Ayrıca," dedi John, "Avrupa'yı boydan boya bir orduyla birlikte yürüdüm. Ayaklar hakkında az çok bir şeyler biliyorum ve su toplamış bir ayağa müdahale edilmezse iltihaplanabilir," şeytani bir tavırla devam etmeden önce tekinsiz bir ifade takındı, "ya da daha da kötüsü olabilir."

"Daha da kötüsü mü?" diye ciyaklamayı başardı.

"En kötüsü," dedi adam ciddiyetle. "Kâhyam Çavuş Richards'm, bacağına nasıl kaybettiğini sanıyorsun?"

"Su topladığı için değil."

John'ın gözleri irileşti, ondan kuşkulandığı için alınmış bir hali vardı. "Başlangıçta ufaktı." İki parmağını kaldırarak yaklaşık iki santim kadar araladı. "Richards farkına varamadan büyüdükçe büyüdü..." Avuçlarını birbirinden ayırarak boyutu gösterdi. "... Ta ki bacağına yiyip bitirene kadar." Ellerini uzatarak Mallory'nin ayağını tuttu ve kucağına koydu, bu işlem sırasında Mallory neredeyse iskemlesinden düşecekti.

Mallory dengesini koruyabilmek için iki eliyle birden iskemleyi yakaladı. Tabanı adamın kaslı uyluğuna yaslanmıştı, dehşetle başparmağının çorabın delik burnundan dışarı taşıdığı gördü. Yanakları alev alev yanmaya başladı.

John elini ayağının üzerine koyarak bacağına doğru bastırdıktan sonra usulca başparmağına dokundu. "Görünüşe bakılırsa karıma yeni çorap almam gerekiyor." Ayağının altındaki üst bacak kasları gerildi.

Hain nabızı daha da hızlı atmaya başladı.

"Bana hiçbir şey almana gerek yok," derken sesi adamınki kadar boğuk ve nefes nefeseydi. Ayağını geri çekmeye çabaladı ama adam çok sıkı tutuyordu.

"Cık, cık," diyerek uyardı Mallory'yi. "Ve sana ayakkabı almam da gerekiyor. Bu ince ayakkabılar Londra sokaklarında koşuşturmaya hiç uygun değiller."

"Onları giyerken *Londra sokaklarında koşuşturmayı* hiç düşünmemiştim." Başlangıçtaki utancının üstesinden gelmeye çabaladı. John ona bakıcılık yapmaktan yorulmuş olmalıydı, tıpkı zifaf gecelerinde olduğu gibi...

Acı düşünceleri akıllara sığmaz bir rehabetin içinde eriyerek yok oldu. John ayağına masaj yapıyordu. Mallory'nin iskemleye sıkıca yapışmış olan elleri gevşedi. Ayak ovmak gibi basit bir şeyin bir kadına bunu yapabileceği kimin aklına gelirdi? Yoksa işin sihri John'ın ellerinde miydi? Pelte gibi olmuştu.

John gözlerini kaldırarak ona baktı. "Daha iyi mi?"

Her şey daha iyi, demek istedi Mallory ama konuşamadı. Nefes bile alamıyordu.

"Sana pansuman gerek."

"Pansuman?" diye aptal aptal tekrarladı.

"Su toplayan yer için."

"Ah, evet." Kendini adama gülümserken buldu. "Bu iyi olur."

Mumların altın ışıltısı karanlık odada onları çevreleyen bir ışık kümesi yarattı. John'ın bir tutam saçı gözünün üzerine düşmüştü, huzurlu ve derbeder bir hali vardı. "Hizmetliden saçların için bir fırça ve kurdele de istedim."

“Saç fırçası mı?” Mallory elini karmakarışık saçlarına götürürken adamın bu düşünceli tavrından çok etkilendi. Eril cazibeye bağışıklığı olduğunu düşünürdü ama şu an çok etkilenmişti. Gerçi John’ın şu anki çekiciliği güçlü erkekliği ya da sarsıcı mavi gözlerinden değil saç fırçası ve kurdeleye dair ince düşünceli olmasından ve bu inanılmaz ayak masajından kaynaklanıyordu.

Çok yorgundu. Hayatının en gergin gününü yaşamıştı. Craige Şatosu’ndan kovulmasından bu yana ilk kez kendine gevşeme izni verdi. İskemlesine yaslanarak gözlerini kapadı.

John’ın eli baldırına oradan da eteğinin altına girerek uyulduğuna yükseldi.

Gözleri hızla açıldı. Eteklerini adamın elinden çekerek ayağa fırladı. “Ne yapıyorsun?”

John öfkeli bakışlarına tamamıyla masum bir ifadeyle karşılık verdi. “Su toplamış olan yere daha iyi bakabilmek için çorabını çıkaracaktım.”

“Açmana izin vermeyeceğim benim...” Bu kelimeyi yüksek sesle söyleyemeyecek kadar iffetliydi.

“Jartiyerini...” diye tamamlayarak yardımcı oldu John.

Mallory’nin yüzü öfkeden kızardı. “Ah, o hovardalıklarını benim üzerimde denemeye kalkışma John. Jartiyerim sadece bir başlangıçtı.” Mallory ellerini beline koyarak çenesini gururla havaya dikti. “Şunu bil ki ben diğer kadınlarına benzemem. Göz kırptığın anda seninle yerlerde yuvarlanmaya hazır sütçü kız da değilim. Beni anladın mı?”

“Evet, anladım,” dedi John hemen. “Peterson’la hizmetlinin de anladıklarından eminim. Öyle değil mi beyler?”

Mallory hızla döndü, Binbaşı Peterson ile elinde yemek tepsisi bulunan hizmetlinin kapı eşiğinde durduklarını gördü. Tekrar John’a döndü, hem ona hem de kendine kızmıştı. “Senin olduğun yerde mahremiyet diye bir şey yok mu?” dedi sıkılı dişlerinin

arasından. "Aramızda geçen her şey ama *her şey* hep izleyiciler önünde yaşanıyor!"

"Ketum olan benim," dedi John tatlılıkla. "Her şeyi ortaya döküp duran sensin."

Mallory patlayacağından korktu, çok sinirlenmişti.

"Kapıyı daha sert vurmahydım..." dedi Binbaşı Peterson kendi kendine.

"Saçma," dedi John ona, Mallory'nin gerginliğini görmezden gelerek. "İçeri gel ve otur. Ve sen de," dedi hizmetliye, "hanımefendi için bir saç fırçası ve kurdele bulmayı başarabildin mi?"

"Evet, Lordum." İri yapılı adam tepsiyi masaya yerleştirdi ve arkasına uzanarak kemerine sıkıştırdığı fırça ile bir parça siyah kurdeleyi çıkardı. "Umarım işinize yararlar," dedi uzatarak.

John elleri iki yanında yumruk yapılmış olarak adamdan uzak durmaya devam eden Mallory'ye başıyla işaret etti. "Mallory?"

"Gayet iyi, teşekkür ederim." Bu sözleri içtenlikle söylemişti. Tüm sinirine rağmen saçlarını düzeltmek için sabırsızlanıyordu.

Hizmetli önünde hafifçe eğildi. "Belki Leydim benimle birlikte gelmek ister. Bu salonda hanımlara ait özel bir bölüm var. Yoksa önce yemeğinizi yemeyi mi tercih edersiniz?"

"İştahım kaçtı," dedi Mallory. Sebebin o olduğunu anlaması için öfkeli gözlerini John'a dikti. "Şimdi gidelim." Ayakkabılarını giydi ve adamın peşinden odadan çıktı, su toplayan ayağı yüzünden topallıyordu.

Mallory odadan çıkarken John'la Peterson ayağa kalktılar ve kapının, ardından kapanışını izlediler. Peterson iki bardağa bira koydu.

"Bir konuda haklı olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Peterson bardağı John'a verirken.

"Neymiş o?"

"Bildığın tüm kadınlardan farklı."

“Ne açıdan?” John oturdu ve amber renkli biradan düşünceli bir şekilde bir yudum aldı.

“Parmağını oynattığın anda koşarak üzerine atlamayacak.” Başını iki yana salladı. “Hayır, bunun için uğraşman gerekecek John ve ben bunun her anından büyük zevk alacağım.”

John, soğuk tavuk budunu eline aldı. “Sadist olduğunu bilmiyordum Victor.”

Peterson güldü. “Saatler önce evli olduğunu öğrenerek büyük bir şaşkınlık yaşadım. Biraz önce konuştuklarımızı duyunca buna inandım. Mallory’n bana Liana’mı hatırlattı.”

John şaşırdı. Peterson nadiren Liana’dan adıyla bahsederdi.

Peterson gülümsedi ama bu ifadesi gözlerine ulaşmadı. “Onu özlüyorum John. Kendimi ruhumu kaybetmiş gibi hissediyorum.”

John böylesine yoğun bir acı karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. Bir başkası için hiç böyle bir şey hissetmemişti, asla.

O sırada Mallory odaya döndü. Adamlar ayağa kalktılar.

Bant görevini yerine getirmişti ve topallamadan yürüyebiliyordu. Yüzüne ve ellerine bulaşan kirleri yıkamıştı, asi saçları parlayana kadar fırçalanmış, arkadan tek örgü yapılarak kurdeleyle bağlanmıştı.

Üzerindeki eski elbiseye rağmen kimse asaletinden şüphe edemez, diye düşündü John. Göğsü gururla kabardı.

Onun için bir tabak hazırladı, etin en güzel parçalarını seçtikten sonra yanına kalın bir dilim taze ekmek koydu. Peterson, Mallory’ye iskemlesini vererek John’m yanına geçti.

John, Peterson’ın bu küçük inceliği yaparken sergilediği asaleti kışkandı. Geçmişinde yatılı okullar ve doğumundaki skandalla ilgili fısıltılarla yaşamışlık olduğu için gerçek bir beyefendinin sahip olması gereken sosyal meziyetlere sahip değildi. Merak etti, Peterson’la arasında bir seçim yapması gerekse Mallory kimi seçerdi?

Mallory zarif hareketlerle tavuk parçasının üzerine hardal sürdü. "Bundan sonra ne yapacağımızı düşündün mü?" diye sordu John'a.

John, kadının bu doğrudan yaklaşımına hayran oldu. "Bunu konuşmalıyız. Ev sahibesinin söylediğini düşünüyordum. Louis ülkeden ayrılmayacak."

"Bundan nasıl böyle emin olabiliyorsun?" diye sordu Mallory. "Birinin parasını çalsaydım ve o kişi de senin gibi biri olsaydı yapacağım ilk şey mümkün olduğunca uzaklaşmak olurdu."

"Hayır, Louis Amca bunu yapmaz," dedi John. "Yabancılar-dan ve İngiliz olmayan her şeyden nefret eder. İskoçlara bile zor dayanır! İtalya'da güneş altında yanmaktansa sağ gözünü çıkarır." Kolunu masaya dayadı. "*Benim* ülkeyi terk etmek zorunda kalacağımı umduğundan kuşkulaniyorum."

"Ama o senin amcan," diye itiraz etti Mallory. "Neden leke-lenmeni istesin?"

"Paramı elinde tutabilmek için. Hepsinin onda olduğundan eminim. Ya da en azından öyle olduğunu umuyorum." John arkasına yaslandı. "Louis babamdan yaklaşık on beş yaş küçüktür. Babamdan tamamıyla farklıdır ve oldukça frapandır. İkisinin Louis'in harcamaları konusunda tartıştıklarını hatırlıyorum. Louis'le ben iyi geçinirdik. Ona güvenirdim, özellikle ikimizin de babamla aramız açıldıktan sonra, vekilharcım olması karşılığında ona oldukça yüklü bir maaş ödüyordum. Tam bir aptalmışım."

Peterson, "Kendini suçlama John. Ailesi tarafından ihanete uğrayan ilk kişi sen değilsin, son da olmayacaksın. Esas soru şu, bunu Louis'in yanına bırakacak mısın?" dedi.

"Elbette ki hayır." John zihninde seçeneklerini değerlendirdi. "Ama bunu yapacağıma inanmasını sağlayacağım. Ülkeyi terk etmiş gibi yapacağım."

Mallory peçetesini tabağının yanına koydu. "Bu, Louis ve parayı bulmamıza nasıl yardımcı olacak?"

"Dikkatsiz olmasını sağlayacak," dedi John. "Amcam yeryüzünün en zeki insanı değil. Kazandığını düşündüğü anda her zaman yaptığı şeyi yapmaya başlayacak."

"Bu neymiş?" diye sordu Mallory.

"Para harcamak," dedi John gülümseyerek. "Mallory, Louis'le düğünümüzde karşılaşmıştın. Babamdan kısadır ve o gün limon yeşili ipek bir ceket ile kırmızı topuklu ayakkabılar giymişti. Gömleğinin yaka uçları öylesine yüksek bir şekilde kolalanmıştı ki başını çevirmekte zorlanıyordu. Neyse ki yıllar içerisinde zevkini biraz olsun geliştirdi."

Mallory başını iki yana salladı. İtirafını yaparken yanaklarında iki kırmızı leke belirdi. "Onunla tanıştığımı hatırlamıyorum. O gün aklımda bambaşka meseleler vardı."

John bir anda düğün günlerinde Mallory'nin zihnini işgal eden "meseleleri" merak etti. Evliliğe karşı mıydı? Bu nedenle mi ona ilaç verilmişti? Ne yapacağına karar verdikten sonra durup bu eyleminin doğuracağı sonuçları düşünmemiştir. Mallory'nin, firarını onur verici bir hareket olarak algılamadığından emindi.

"Peki, nasıl ülkeden ayrılmış gibi yapacaksın?" diye soran Peterson, John'ın ana dönmesini sağladı.

"Mallory ve ben saklanacağız."

"Saklanmak mı?" diye haykırdı Mallory.

"En iyisi bu," dedi Peterson ona. "İkinizden birini birileri gördüğü anda hapse atılırsınız."

John planını şekillendirmeye devam etti. "Victor, sen Londra'ya döneceksin ve herkese Avrupa'ya gittiğimi söyleyeceksin. Hayır, dur! Dover'a gidip İtalya ya da Yunanistan'a iki bilet alırsan daha da iyi olur. Böylelikle birileri seni kontrol etmeye uğraştığında kaçışımızın kanıtı olur."

"Peki ya sonra ne olacak?" diye sordu Mallory.

"Sonra Louis'in ortaya çıkmasını bekleyeceğiz, onu yakalayacağız ve yargıcın karşısına götüreceğiz," dedi John.

"Bu kadar basit ha?" dedi kadın.

"O kadar basit," diye onayladı John gülümseyerek.

Mallory gözlerini ondan ayırmadı. "Bunun saçma bir fikir olduğunu düşünüyorum."

John'ın tebessümü somurtmaya dönüştü. "Neden?"

"Ya 'ortaya' çıkmazsa? Yıllar boyunca saklanmak zorunda kalabiliriz!"

"Çıkacak."

"Peki ya bunu mantıklı bir zaman içerisinde yapmazsa?"

"Mallory, öylece oturup beklemeyeceğiz. Peterson'm bir araştırma başlatmasını organize edeceğim. Öyle ya da böyle Louis'i bulacağız."

"Peki, bu işi neyle yapacağız?" diye sordu Mallory. "Bırak Dover'dan İtalya'ya gidiş bileti almayı ya da amcanı araması için adam tutmayı, akşam yemeğimizi ödeyecek paramız bile yok."

Paltosunun cebinden kadife kaplı kutuyu çıkarmak John'a büyük bir keyif verdi. Kapağı kaldırdı ve elmas gerdanlık masanın üzerine döküldü. "Sizce bu harcamalarımızı karşılar mı?"

Peterson kısık sesli bir ıslık çaldı. Mallory konuşmadı. Usulca uzandı ve gerdanlığı masadan aldı. Taşları mum ışığına tuttu. "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Ve bir servet değerinde," diye ekledi Peterson.

"Ne yazık ki doksan sekiz bin poundun yakınından bile geçemiyor," dedi John.

Mallory başını ona çevirdi. "Cebinde hep elmas gerdanlıklarla mı dolaşırsın?"

John mücevheri ona göstermenin akıllı bir hareket olup olmadığını sorgulamaya başladı.

Mallory gerdanlığı ona uzattı. "Leydi Ramsgate'in boynunda çok güzel dururdu," dedi sükûnetle.

"Leydi Ramsgate için olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu gerginlikle.

Mallory cevaben gülümsedi, John onun ince zekâsı ve çok-bilmiş bakışları karşısında huzursuz oldu.

Peterson boğazını temizledi. "Rahatsız etmiyorsam, nerede saklanabileceğinize dair bir fikrim var."

John ona döndü, bu müdahaleye minnettardı. Karısıyla bakışma yarışmasına daha ne kadar devam edebileceğini bilmiyordu. "Nedir?"

"Dün Londra'ya doğru yola çıkmadan önce anneme uğradım. Babamla aramızdaki soğukluğa çok üzülüyor ve barışmamızı istiyor."

"Barışacak mısın?"

"Hayır. Liana hakkında söylediklerinden dolayı onu asla affetmeyeceğim. Annemle yaptığımız sohbet ben bunu söyledikten sonra oldukça gerildi. Annem konuşacak bir şeyler ararken bana amcam Bartholomew Woodruff ve altı ya da yedi yıl önce babama kalan Cardiff Hall adlı yeri yönetme şekliyle sorunlar yaşadıklarını söyledi. Sussex'te, aile evimiz ve pek çok mülkümüz Hertfordshire'da olduğu için bu yer bize sıkıntı yaratıyor."

"Devam et," dedi John.

"Çok büyük bir yer değil," dedi Peterson. "Bartholomew Amca'm biraz eksantrik bir adam, Louis Amca'n gibi değil elbette. Bart kilisede tutunmaya çalıştı ama ayinlerde okumak için son derece kötü şiirler yazdı. Çiftçiliği de şairliği kadar kötü. Mülk çok kötü durumda."

Peterson iskemlesini masadan uzaklaştırdı. "Annemin söylediğine göre mülkün bulunduğu yerden dolayı arazi temsilcimiz orayla ilgilenmeyi reddediyormuş, mülkten kurtulma imkânımız da yokmuş. Bunu yaparsak Bartholomew ailemin yanına taşınmış ki bu da babamın tahammül edemeyeceği bir durum. Annem en iyi çözümün orayla ilgilenecek bir idareci tutmak olduğunu söylüyor. Benden bu kişiyi bulmak için gazetelere ilan vermemi istemişti ama ben buna zaman bulamadım."

"Ben yeni idarecin olabilirim," dedi John.

"Evet," diye cevapladı Peterson. "Kimse seni bir çiftlikte aramaz John. İdarecinin karısının olması da hiç garip karşılanmaz."

"Haklısın," diye onayladı John heyecanlanarak. "Ayrıca Sussex, Londra'ya oldukça yakın; Louis ortaya çıktığı anda bana haber verebilirsin."

"Ben de öyle düşündüm," dedi Peterson.

"Yalnız bir sorun var," dedi Mallory sohbetlerini bölerek.

John kendini iskemlesinde geriye atarak sabırsızlığını dile getirdi. "Elbette," dedi kısık sesle.

Mallory ona dik dik baktı ama geri adım atmadı. "Çiftçilik hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Yoksa biliyor musun?"

Genç adam gülümsedi. Bilinçli hareketlerle Mallory'nin elini tutarak dudaklarına götürdü ve yumuşacık bir sesle konuşmadan önce parmak uçlarını öptü. "Ama senin bir şeyler bildiğini düşünüyorum."

Mallory gözlerini kırıştırdı. "Yani benden mi talimat alacaksın?"

John hafif bir huzursuzluk yaşadı. "Elbette."

Mallory'nin yüzündeki kibirli şüpheciliğin küçük dilini yutarcasına bir şaşkınlığa dönüşmesini büyük bir keyifle izledi. Kadın arkasına yaslandı. "Pekâlâ. Sanırım bu plan işe yarayacak."

"Elbette," diye güvence verdi ona John.

Sonraki birkaç saati detayları konuşarak geçirdiler. John, Peterson'a kâhyası Richards'la iletişime geçmesini söyledi. Eski çavuş elmas gerdanlığı en iyi fiyattan satmayı başarırdı. Peterson, hizmetliden kâğıt istedi, Lord Bartholomew Woodruff'a uygun bir referans mektubu yazmaya koyuldular.

John'la Mallory, Bay ve Bayan John Dawson olacaktı. Mektupta soyuldukları ve her şeylerini kaybettikleri anlatıldı, Tyndale Dükü onlara Cardiff Hall'daki işi vererek genç çiftin yardımcı olmak istiyordu.

"Mükemmel," dedi John keyifle. "Amcan bizi sorgulamayı düşünmeyecek bile."

Peterson mektubu kendi adıyla imzaladı, annesi ona aile adına hareket etme yetkisini vermişti. Bunun ardından John ile Mallory'ye Sussex'e giden sabah posta arabasına bilet almak üzere yanlarından ayrıldı, iki buçuk saatlik bir yol yapacaklardı.

John arkadaşının yardımına müteşekkirdi. Özel odanın ve yemeğin parasını ödedikten sonra Peterson'ın, gerdanlığı satana kadar sadece iki altın ginesi kalmıştı. Yeterliydi ama alıştığı varlıkla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Anneme mektup yazarak onu iyi olduğuma inandırmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu Mallory.

"Elbette yok," dedi John. Mürekkep kavanozunu, kalem ve kâğıdı Mallory'ye verdi. "Peterson mektubu Red Horse Hanı'na götürerek ona verir."

Mallory mektubunu yazarken John ayağa kalkarak bacaklarını esnetti. Odada biraz dolandıktan sonra arkasına geçip Mallory'ye fark ettirmeden mektubunu okuyabileceğini düşünmüştü.

Mektup klasik bir başlangıca sahipti. Annesine paniklememesini ve iyi olduğundan emin olmasını yazmıştı. Sonra da annesine Hal Thomas'a giderek onun korunmasına girmesi için yalvarmıştı.

Hal Thomas.

“Hal Thomas kim?” diye sordu kendini tutamayarak.

Mallory şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı, adamın arkasından mektubunu okuduğunu anladığı anda gözlerinde şiddetli bir öfke belirdi. Koluyla mektubu kapadı. “Bir aile dostu.”

“Seninle evlenmek isteyen adam mı?”

Mallory ona dik dik baktıktan sonra cevap verdi. “Evet.”

John homurdandı. Bunu yüksek sesle dile getirecek kadar cüretkârdı. Bu soruyu kendisinin sormuş olduğu gerçeğini göz ardı etmeyi tercih etti. “Çiftçilikten anlıyor mu?”

“Elbette. Bölgemizde toprak beyi.”

“Toprak beyi mi?” dedi John, kelimeler ağzını acıtmıştı. “Beni basit bir toprak beyi için mi bırakıyorsun?”

“Evet.”

John, Mallory’nin yanındaki iskemleye oturdu. “Peki, ona hiç öfkelenдин mi?”

Mallory kalemle oynadı. “John, bu ne garip bir soru. Elbette ki hayır.”

“Bir kez bile mi?”

“Hayır. Hal’ı çocukluğumdan beri tanırım. Çok makul bir insandır.” Tathlılıkla ekledi. “Cebinde gerdanlıklarla ortalıkta dolanmayacağından eminim.”

John suratını asarak iskemlesinden kalktı ve odadaki yegâne pencerenin önüne gitti. Gözlerini karanlığa dikti.

Mallory mektubunu yazmaya devam etti. Muhtemelen Hal’a dipnot ekliyor, diye düşündü John. *Sevgili Hal, lütfen beni bu evli olduğum lanet zamparadan kurtar.*

Camdaki yansımasından Mallory’nin mektubunu dikkatle kurutuşunu, katlayıp mühürleyişini izledi. Mumun altın ışığında otururken son derece huzurlu ve zarif görünüyordu. bir anda anladı. *Güzeldi.*

Güzel olmaktan öteydi. Çocuk gelini artık yetişkin bir kadındı. Ona gidip, ensesinden aşağı sallanan kalın örgüsünü kaldırıp deniz kabuğu şeklindeki kulağının tam altında bulunan o hassas noktaya bir öpücük kondurmak istedi. Ama orada öylece kök salmış gibi durdu.

Bir rakibi vardı. Hal Thomas.

Daha önce hiç rakibi olmamıştı.

Ve Peterson haklıydı, daha önce hiçbir kadının peşinden koşmamıştı. Kadınlar hep ona gelmişti.

Mektubunu bitiren Mallory iskemlesini gıcırdatarak arkaya itti ve donakaldı.

John, pencerenin önünde durmuş onu izliyordu, bakışlarındaki açlık bir an için Mallory'nin aklını başından aldı. Bugüne kadar hiçbir erkek ona bu şekilde bakmamıştı.

Peterson'ın odaya girişi aralarındaki büyüğü bozdu. "Biletleri aldım. İlk araba bir saat sonra burada olacak. Şanslısınız. Günün ilk arabasına bineceksiniz."

"Teşekkür ederim," dedi John. Masaya yürüyerek Mallory'nin mektubunu aldı. "Bunun Red Horse'ta kalan Leydi Craige'e ulaştırılmasını sağlar mısın? Blackman Sokağı'nda."

"Memnuniyetle," diye cevapladı binbaşı. Mallory, Red Horse'taki kapı görevlisine bahşiş göndermek için çantasım arandı ve inledi.

"Ne oldu?" diye sordu John.

Mallory iskemlesine çöktü. "Çantam. Yok. Arkadaşın Hadley'nin arabasında bırakmış olmalıyım. Eldivenlerimi çıkarırken yamma koymuştum." Elleriyle yüzünü örttü, kaybına üzülmüştü.

"Üzülme," dedi John. "Aslında arkana bakma. Bu zor yoldan öğrendiğim bir ders."

"Paraya ihtiyacınız var mı?" diye sordu Peterson.

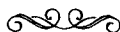
"İki altınım var," diye cevapladı John. "Senden haber alana kadar bize yeter."

Mallory bir adım ilerledi. "Binbaşı Peterson, tüm yardımlarınız için size teşekkür ederim."

Adam elini tutarak öptü. "Bir şey değil Leydi Craige." Elini usulca sıktıktan sonra ekledi: "İster inanın ister inanmayın ama iyi bir adamla evlisiniz."

Mallory, bu sözleri nasıl algılaması gerektiğine karar veremeyerek kıpırdandı. Bir saat sonra John'la birlikte "karı koca" olarak yeni yaşamlarına başlamak üzere Sussex'e giden arabaya binerken hâlâ bu sözleri düşünüyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Ağaçlar büyür, yaprakları yeşerir

Ama zaman geçer aşkım

Bunu ikimiz de gördük.

Soğuk bir kış gecesidir aşkım

Yalnız uyumak zorunda kaldığımız zamanlar.

“Ağaçlar Büyür”

Mallory keyifli bir ıslık sesiyle uyandı. İnledi. Uyanmak için çok erkendi.

Yan dönerek kıvrıldı ve yastığına sarıldı ama sarıldığı şey yastık değildi; geyik derisi kumaşla kaplı bir erkek uyluğuydu.

Oldukça sert, kaslı bir uyluk.

Mallory irkilerek doğrulmaya çalışırken neredeyse çiftçinin saman arabasından aşağı düşecekti.

John tam zamanında onu yakalayarak kollarının arasına çekti. “Güzel rüyalar gördün mü?”

Hızla her şeyi hatırladı. Sussex posta arabasından indikten sonra Cardiff Hall’a giden bir saman arabasının sürücüsüne onları alması için yalvarmışlardı. Aslında arabayı çeken öküzden daha

hızlı yürüyebilirlerdi ama John dinlenmeye ihtiyaçları olduğunu söylemişti. Haklıydı.

Mallory geri çekildi. "Neden bu yaşadıklarımız sadece kötü bir rüya değil?" Adama ne kadar yakın oturduğunu fark ederek huzursuzlandı, aralarına mesafe koymak amacıyla yatak görevi gören arabanın diğer yanına geçti ama mesafe sadece birazcık açıldı. Arabanın arka kısmıyla samanların arasında kapana kısılmıştı.

"Sana da günaydın ya da tünaydın."

Mallory mutsuz bakışlarını ona dikerek kaslarını gevşetmeye başladı.

Güneşli bir öğleden sonraydı. Etrafları çalı çitlerle çevrili tarlalarla bezenmişti.

Uykulu gözlerini silen Mallory ülkenin bu tarafında hasadın iyi olacağını düşündü. Tarlalardaki ekinler olgunlaşmaya başlamıştı bile. Craige Şatosu'ndaki tarlalar daha altı hafta süreyle hasada hazır olmayacaktı.

Ceketini çıkaran John bir saman yığınının yaslanmış, çizmeli bacaklarından birini arabanın kenarına yaslamış, diğerini de dizini kırarak onun üzerine atmıştı. Yüzü çıkmaya başlayan sakalıyla hafifçe gölgelenmişti ve akşamüstü güneşi ona sağlıklı bir renk katmıştı.

O kendini bir bulaşık bezi kadar kirli ve kullanılmış hissederken adamın böylesine yakışıklı görünmesi haksızlıktı.

Mallory ellerini yüzünün üzerine koydu. "Keşke şapkam olsaydı. Çillerim daha da artacak."

"Çilleri severim."

"Annemin söylediğine göre sen azınlıktasın. Fırçayı alabilir miyim?"

John, yanında duran ceketinin cebinden fırçayı çıkardı, Mallory örgüsünü açarak saçını fırçaladı.

"Güzel saçların var."

Mallory başını iki yana salladı. "Çok kahverengi."

John çiğnediği saman sapını ağzından çıkardı. "Ama güneş vurduğunda rengi karamele dönüşüyor."

"Karamel mi?" Bu kelime hafızasını tetikledi. "Karamel seviyorsun, değil mi?"

Adam gülümsedi, dişleri bembeyaz parladı. "Evet, severim. Nereden bildin?"

Çünkü düğünümüzde baban anneme karamelin en sevdiğin şey olduğunu söylemişti. Mallory ve aşçı saatler boyunca uğraşarak ona karamel yapmışlardı. John'm o gün yediği birkaç şeyden biriydi. Evlendikleri günü hatırlıyor mu, diye merak etti.

"Bir sebebi yok," dedi Mallory. "Tathya düşkün biri gibi duruyorsun." Saçını yeniden ördü.

John yeniden ıslık çalmaya başladı, uyandığında çaldığı şarkıyı çalmaya devam ediyordu.

"Şarkı da söyler misin?" diye sordu keyifle.

Adam güldü. "Hayır, hiç yeteneğim yok ve bu hışırtılı sesimle asla olmaz. Ama müziği seviyorum. Ya sen?"

Örgüsünü omzundan arkaya attı. "İyi müzik dinlemeyi severim." İlk iki kelimeyi vurgulamıştı. Bu çocukça bir davranıştı ama kendini çocuk gibi hissetmeyi seviyordu. Şu an en hoşlanacağı şeyse sıcak su ve giysi değişikliği idi.

John alaycı tavrından etkilenmedi. "Şarkı söylediğine bahse girerim. Her kaliteli hanımefendinin müziğe bir şekilde yeteneği vardır," dedi, bir yerden alıntı yapmış gibi bir hali vardı. "Çok güzel bir sesin olduğunu hayal ediyorum."

"Annem harp çalmam ve ses dersleri almam konusunda ısrarcıydı ama ikisinden de hiç hoşlanmadım. Ayrıca şarkı söylemek ya da resim yapmak gibi saçmalıklarla uğraşacak vaktim olmadı hiç," diye ekledi dürüstçe. "İşletmem gereken bir yer vardı."

"Müzik için her zaman vakit vardır."

Bakışlarını adamın pahalı ayakkabılarının burnuna odakladı. Çizmeleri artık şampanyayla boyanmanın verdiği parlaklığı korumuyordu. "Sorumlulukların olduğunda yoktur."

John usulca soluğunu bırakınca Mallory çok saldırganlaştığının farkına vardı. Tam bir cadalozdu. Arabayı süren çiftçiye baktı. Sohbetleriyle ilgilenmiyordu, öküzün kısına bakarak bambaşka düşüncelere dalmıştı.

"Özür dilerim," dedi Mallory. "Bunu söylememeliydim. Uyan-dığım zamanlarda pek iç acıcı olmam."

"Hayır. Bunu söyleme hakkın var. Tek merak ettiğim şey beni affetmen için ne yapmam gerektiği. Kızgın kömürde mi yürüme-liyim? Kollarımdan birini mi kesmeliyim? Dilinin keskinliğinden kan kaybından ölmeli miyim?"

Mallory adamın anlaşılır kızgınlığından dolayı suçluluk hissederek kaşlarını çattı. Yine de geri adım atmadı. "Craig-e Şatosu'nu bana geri ver," diye sükûnetle cevap verdi. "Bu yeterli bir kefarettir."

Adam sabit bir tebessümle karşılık verdi.

Çiftçi arabasını durdurarak onlara döndü. "Cardiff Hall şu yolun uzantısında yer alıyor. Tunleah Mews köyü de bu yolun ilerisinde." Tam bir Sussex'li gibi sesli harfleri yuvarlayarak konuşuyordu. "Bu yolu takip edince girişi göreceksiniz. Dev me-seler var sonunda da iki taş sütun bulunuyor. Gözden kaçırmanız imkânsız."

"Teşekkür ederim," diyen John arabadan atladı. Mallory'yi arabanın yüksek arkasından indirmek için uzandı. Ellerini onun beline yerleştirdi.

Bakışları bir anlığına buluştu. Yardımına ihtiyaç duymadığını söylemek dilinin ucuna kadar geldi ama kelimeler boğazında düğümlendi.

John içinde kopan savaşı anlamış gibi sırttı ve onu yere indirdi. Mallory, aralarına mesafe koyma ihtiyacıyla hızla ondan uzaklaştı.

“Hazır mısın?” diye sordu John.

Mallory başıyla onayladı.

John çiftçiye el salladı. “Getirdiğin için teşekkür ederiz.”

“Hiç önemli değil,” diye cevapladı çiftçi. “Lord Woodruff a saygılarımı iletin.”

“Onu tanıyor musunuz?” diye sordu John ceketini giyerken.

Çiftçi bir kahkaha attı. “Onu bilirim. Çok ortaya çıkmaz. Zamanının çoğunu bahçesinde, kendi kendine konuşarak geçirir. Sırık fasulyelerini yetiştiremez. Onunla oldukça ilginç günler geçireceksin genç adam.” Bu sözlerin ardından kamçısını öküze vurdu ve araba yolda ilerlemeye başladı.

John parmaklarını Mallory’nin parmaklarının arasına geçirdi, çok doğal ve içten bir hareketti. Mallory elini çekebileceğinin farkındaydı ama yapmadı. Cardiff Hall’a doğru ilerlerken bu temas rahatlatıcıydı.

Kırsalda yürümek için mükemmel bir gündü. Çuha ve düğün çiçekleri yolun iki yanındaki hendeklerden fışkırıyordu.

John yeniden ıslık çalmaya başlayarak aralarındaki sessizliği bozdu.

“Bu şarkının adı ne?” diye sordu Mallory.

“Adı yok. Sadece sevdiğim bir melodi. Şarkı söylemediğini öğrendim, peki ıslık çalıyor musun?”

Mallory tımarhanelik birini görmüş gibi baktı ona. “Bir hanımefendinin asla ıslık çalmayacağını bilmen gerekir.” Sesini alçaltarak itiraf etti: “Ama bazen çalarım, annem hiç hoşlanmasa da yalnız kaldığım zamanlarda bunu yaparım.”

“Şimdi çalar mısın?”

“Elbette hayır.”

“Kurallar yüzünden mi, benim yüzümden mi?”

Mallory kirpiklerinin altından ona baktı. “İkisi de. Ayrıca insanın kendi mutfağında yağ yaparken ıslık çalmasıyla şapkasız ve eldivensiz bir halde ıslık çalarak kamuya açık bir yolda yürümesi arasında çok fark var. Annem şu anki halimi görse kalp krizi geçirirdi.”

John irkildi. “Kadınların çillerinin olmamasını söyleyen anneyle aynı kişi mi?”

“Evet.”

“Pekâlâ,” John’ın sesi son derece duruydu, “biraz da olsa şanslıyız.”

“Niyeymiş o?”

“Annen bizimle birlikte değil.”

“Burada olmamasına ben de memnunum,” diye itiraf etti Mallory aynı açık sözlülükle.

Babası hayattayken annesinin tüm kaprislerini o doyururdu. Şimdi annesinin ihtiyaçlarının karşılandığını görmek için savaşıyor Mallory’ydi.

“Annen Toprak Beyi Hal’i seviyor mu?”

John’ın sorusu onu gafil avladı. “Toprak beyi Thomas’tan mı bahsediyorsun?” diye sordu vurgulayarak.

John omuz silkerek başını çevirdi ve yolun diğer tarafını izlemeye başladı.

Mallory bu sorusunu ciddiyetle düşündü. “Anlaşıyorlar. Hal’la yıllardır dostuz. Annem sosyal açıdan benden aşağıda olduğunu söylüyor ama iyi bir adam olduğunu kabul ediyor.”

“Ama büyük bir tutku yok,” dedi John.

Mallory gözlerini devirdi. “Tutkunun evlilikle ne alakası var?”

“Çok alakası var,” dedi John azimle.

Mallory gülmekten kendini alamadı. “Şimdi *evliliğimizdeki* yanlışın ne olduğunu buldum. Tutku eksikliği.”

“Mallory...”

“Bana tutku duymuş gibi mi yapacaksın John? Birbirimize tamamiyle yabancıydık ve ilk andan itibaren yanlış bir çiftleşmeydi. En azından Hal’ı tanıyorum. Değerlerini ve inançlarım biliyorum. Birlikte iyi olacağız.”

John esner gibi yaptı.

“Senin yerine bir taşla konuşsam daha iyi muhabbet olur John Barron,” dedi Mallory yola odaklanıp onu geride bırakarak.

John adımlarını kolaylıkla onunkilere uydurdu. “Annen boşanma hakkında ne düşünüyor?”

“Boşanmaya karşı ya da karşıydı.”

“Dı?”

“Craig Şatosu’nu kaybetmek onu çok üzdü, gerçi Londra’ya gelip sana bir şans daha vermem konusunda hâlâ benimle tartışıyordu.”

“Akıllı kadın.”

Mallory hüzünlü bir nefes verdi. “Her neyse artık *her şeyini* kaybettiğine göre annemin hiç gecikmeden boşanmayı onaylayacağından eminim.”

John bir anda durdu. “İflas ettiğim için mi? Evlilik yeminlerimize ne oldu Mallory?”

Mallory ona döndü. “Birbirimizi *terk etmeyeceğimize* dair olanlar mı?” diye sordu kurnazlıkla.

John kaşlarını çatı. Ne demek istediği anlaşılmıştı, Mallory yoluna devam etti.

Bir saniye sonra John peşinden geldi. “Su toplayan yer rahatsız ediyor mu?”

“Hayır. Pansuman işe yaradı.”

“Daha dayanıklı ayakkabıların olmalı.”

Mallory, ayaklarını rahat bırakması için uyarmak üzere ağzını açtı ama adam merhamet dilercesine ellerini kaldırdı. “Anladım, yine ayakların hakkında konuşuyoruz. Yine de sana yeni bir çift ayakkabı almamız gerektiğini düşünüyorum. Bu ince ayakkabılar çiftlikte bir haftadan fazla dayanmaz.”

“Elimizde kalan birkaç kuruşu ayakkabıya harcamak akıllıca değil. Ekonomi yapmalıyız John. Bir çift ayakkabı kaç para haberin var mı? Artık zengin bir adam olmadığımı unutmamalısın. Hayalini kurduğun her şeyi satın alamazsın.”

John uzanarak kolunu tuttu ve onu durdurarak kendine çevirdi. “Bir erkek, karısına düzgün bir çift ayakkabı alabilmeli. Bu hayali kurulan bir şey değil.”

“Paran yoksa hiçbir şey alamazsın,” dedi Mallory. “Ayrıca ben senin karın değilim. Bu gerçek değil.”

John’ın gözleri öfkeli bir gururla yandı. “Boşanana kadar karımsın. Buna inanmayabilirsin ama ben bir mirasyedi değilim Mallory. Yıllar boyunca yoklukla yaşadım, bu süre zarfında tüm paramın sana ve Craige Şatosu’na geldiğini sanıyordum. *Sana ayakkabı alacağım.*”

Mallory daha fazla tartışmama kararı aldı. Adam öfkeyle dişlerini gıcırdatırken omuz silkerek gülümsedi. “Bir eş sahibi olmak sandığın kadar basit bir şey değilmiş, değil mi?” diye sordu yeniden yürümeye başlamadan önce, adımları süratliydi.

John hemen ona yetişti. “Bu arada yalnızken bana çiftçilik hakkında bir şeyler öğretmeye başlamalısın.”

“Pekâlâ. Bana ne bildiğini söyle ben de boşlukları doldurayım,” dedi Mallory adımlarını yavaşlatmadan.

“Çok zor olamaz. İngiltere’deki herkes bunu yapıyor.”

“Gerçekten mi?” dedi Mallory gözlerini iyice açıp şaşırmış taklidi yaparak.

“Sana alaycılığın mizahın en düşük şekli olduğunu söyleyen olmadı mı hiç?”

“Hayır.”

John konuyu değiştirdi. “Şuraya bak. Her ne tarlasıysa hiç fena değil.”

Mallory onun işaret ettiği meşe ağaçlarının arkasındaki olgunlaşmaya yüz tutmuş başak tarlasına baktı. “Evet, haklısın. Tarla oldukça iyi durumda. John, bu arada orada hangi mahsul var?”

“Mahsul mü?”

“O tarlada ne yetişiyor?”

John’ın bakışları ondan buğday başaklarına ve tekrar ona kaydı. Dudak büktü, dudağının kenarında Mallory’nin daha önce fark etmediği bir gamze belirdi. “Yulaf mı?”

Mallory başını iki yana salladı. “Buğday.” Daha iyi görmek için yolun diğer yanına geçti. “Üç ya da dört hafta içerisinde hasat edilmeye hazır olacak. İdareci olarak görevin hasat için işçi tutup onları denetlemek. Sonra harmanlanmasından ve hububatın değirmene ulaşmasından sorumlusun.” Eğilerek tarlayı çevreleyen çalıklara baktı. “Çalı çitlerde bir delik oluşmuş.” John yanına gelmek için bir çukurun üzerinden atladı, Mallory çiti görebilmesi için geri çekildi. “Şu an için endişelenecek bir durum yok ama bu tarla otlığa dönüştürüldüğünde...”

“Bu bir buğday tarlası. Neden bir şeylerin burada otlamasına izin vereyim?”

“Anızların temizlenmesi ve tarlanın gübrenmesi için.”

“Gübre mi?”

Mallory eğlenmeye başlamıştı. “Hayvan dışkıları toprağı zenginleştirir. Hayvanların bu işi doğuica tarlaya yapmalarına izin vermek zorunda değilsin. Eğer Cardiff Hall’un yeterli büyüklükte bir ağılı varsa dışkıları kürekle bölmelerden toplatıp

tarlaya taşıtabilirsin.” Ellerini birbirine sürterek durdu ve derin bir nefes aldı. “Kokuyu alıyor musun?”

“Neyin? Dışkının mı?” Burnu kırıştı.

Mallory gülümseyerek başını iki yana salladı. “Hayır, olgunlaşmakta olan başakların. Yılın en çok bu zamanını severim. Güneşi, temiz havayı ve yetişen ürünlerin kokularını severim. Dinle... Onları duyabiliyor musun?”

John bir süre dinledikten sonra sordu. “Kimleri?”

“Böcekleri, kuşları... Bu tarla hayat dolu. Tekrar dinle.”

John başını eğdi. “Kuşları duyuyorum. Bir arı var.” Sesin geldiği yere doğru baktı, dev bir yaban arısı sersem sersem vızlayarak onlara doğru geldi ve uzaklaştı. John başını salladı. “Bunun özel bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Öyle mi?” dedi Mallory gerçek bir şaşkınlıkla. Elini tutarak onu çukurdan atlattı ve yeniden yolun diğer tarafına geçtiler. “Kırsaldaki yaşamdan asla sıkılmam. Annem Londra’ya taşınmayı tercih ederdi ama ben etmem. Londra’da geçirdiğim iki gün yetti.”

“Bu Londra’ya ilk gelişin miydi?” diye sordu John.

“İlk ve tek... Sevmedim. Çok kokulu ve kalabalık.”

“Ah ama aslında Londra’yı görmedin. Tiyatrolara, parklara, operalara gitmelisin.”

“Metresinin evi yerine mi?”

John onu umursamadı. “Ebeveynlerinin seni oraya hiç götürmemiş olduklarına inanamıyorum.”

“Ebeveynlerim beni oraya düğünümüzden sonra *senin* götürmeni planlamışlardı.”

John durdu. Eliyle onu geri çekti. “Mallory,” diye söze başladı ve hemen ardından sözler ona yetmeyecekmiş gibi durdu. Gözlerinde pişmanlık, öfke, belirsizlik gibi duyguların karışımı belirdi.

Mallory o anda onun kendini bir şekilde ifade etmesini *istemediğini* fark etti. Gerçeği duymak istemiyordu. "Geçmişte kaldı John. Artık bir önemi yok."

John usulca omzundan aşağı sarkan örgüsüne dokundu. "Senin için hâlâ önemli."

Bunu kabullendi. "Tamam, biraz sivri dilliydim." Bir bulut geçerek güneşi yumuşattı. "Artık Leydi Ramsgate'in evinde ilk karşılaştığımız andaki kadar kızgın olmadığımı itiraf etmemin bir yardımı olur mu?"

"Bu dillere destan olan durumun peşini bu kadar kolay bırakmam gerektiğinden hiç emin değilim. Benim ihmalim yüzünden başına gelenler için gerçekten çok üzgünüm."

"Artık senin suçun olmadığını biliyorum."

"Benim sorumluluğumdur." Mallory'nin elini tutarak avcunu yukarı çevirdi. Elini üzerine koydu. "Karımın, ellerinde nasır oluşacak kadar çok çalışmak zorunda kalacağı hiç aklıma gelmezdi."

Mallory elini çekerek eteklerinin arasına sakladı. "Geçmişte kaldı John."

"Evet. Geçmişte kaldı." Buna o da inanmadı.

Düşüncelere dalarak yan yana durdular. Mallory aslında bu adamdan hoşlandığını fark etti. Hal'dan yumuşak huyluydu ve bu yüzden de çok daha hoşgörülü bir dosttu. Hal asla yanıldığını kabul etmezdi. Hayatında bir kez bile bunu yapmamıştı. Bu Mallory'yi rahatsız eden bir özellikti.

Yürümeye başladı, John hemen peşine düştü.

İkisi de birbirine dokunmadı.

Cardiff Hall'a giren taş sütunların önüne geldiklerinde John, "Hikâyelerimizin aynı olmasına dikkat etmeliyiz," dedi.

"Ben Bayan Dawson, sense Bay Dawson."

John olaya büyük bir dikkatle odaklanmışçasına kışkırtıcı birleştirdi. "Güzel. Artık herkesi kandırmaya hazırız."

Mallory ona gülümsedi, nüktesini anlamış olmasına memnundu. Hal her zaman küçük şakalarını anlamıyordu ve genellikle kurduğu cümlelerin gerçek anlamına uygun cevap veriyordu.

John kapıya doğru ilerlemelerini sağladı. Toprak girişin iki yanında sıralanmış olan dev meşeler başlarının üzerinde bir gölgelik oluşturunuyordu. "En son nerede çalıştık?"

"Doğu Anglia'da mı?" diye bir öneride bulundu Mallory. "Senin savaşa giden bir asker olduğunu benim de yedi yıl süreyle sabırla bekleyen eş olduğumu söyleyebiliriz."

Adam kıkırdadı. "Oldukça iyi. O zaman hikâyemiz bu olsun. Yalanda gerçek payının olması her zaman iyidir. Daha inandırıcı olur."

"Sıklıkla yalan söyler misin?"

"Senin kadar sık olmadığı ortada," dedi John, Mallory güldü.

Giriş yolundaki kıvrımı takip ettiler ve eve vardılar. Cardiff Hall etrafı zengin çiçek yataklarıyla çevrili, iki katlı, yanlara doğru yayılan sevimli bir taşra eviydi. Evin kalın meşe kapısının etrafındaki tuğlaları güller sarmıştı. Bezelye sıırıkları papatya, gül ve zambakları birbirlerinden ayırıyordu.

John boyun bağını bağlamaya başladı. "Hazır mısınız?" diye sordu.

Mallory aslında hiç hissetmediği bir güvenle onu onayladı. John elini tutarak parmaklarını parmaklarının arasından geçirdi. "Hizmetli girişini mi kullanmalıyız?" diye sordu. "Hiç başıma gelmedi, bu yüzden de bu işler nasıl yürür bilmiyorum."

Mallory başını iki yana salladı. "İşe alındıktan sonra hizmetli girişi kullanılır."

"Pekâlâ," dedi John, "perdeyi açalım ve küçük oyunumuzun ikinci sahnesini oynayalım. Gel." Ön basamağı çıktı ve kapıyı çaldı.

Bir saniye sonra kapı siyah giysili, beyaz önlüklü, uzun boylu, zayıf bir kadın tarafından açıldı; başlığının altındaki yüzü hiç de

dostça değildi. "Buyurun?" diye sordu kadın hızla ardından John'ın yakışıklılığını fark edince yanakları kızardı ve ifadesi yumuşadı.

"Adım John Dawson," dedi John son derece doğru, zarif ve saygılı bir tavırla. Cebinden Peterson'ın yazmış olduğu mektubu çıkardı. "Eşim ve ben, buraya Lord Woodruff'ı görmek için geldik."

Kadın kaşlarını çatarak geri çekildi. "Lord Woodruff beklenmeyen ziyaretçilerden hoşlanmaz," dedi ve onları içeri davet etmek için hiçbir hareket yapmadı.

"Bizden hoşlanacaktır," dedi John ayağını kapının önüne koyup kapanmasını önleyerek.

"Bu mektup Tyndale Dükü'nün oğlundan," dedi John daha sert bir sesle. "Babasının adına hareket ediyor."

"Tyndale," diye fısıldadı kadın, gözleri şaşkınlıkla açılırken kapıyı açtı. "Ben mektubu Lord Woodruff'a götürürken siz de içeri girseniz daha iyi olacak."

"Olabilir," diye cevapladı John yumuşak bir sesle. Mallory'yle birlikte devasa antreye girdiler. Burası yeşil ve pembelerle döşenmiş, oldukça sıcak bir mekândı. Aileye ait portreler ve altın yaldızlı çerçeveli aynalar duvarlara dizilmişti. Tam ortada misafir şapkaları ve buna benzer şeylerin konması için dev, ceviz bir masa duruyordu. Şu an üzeri gül aranjmanlarıyla doluydu.

"Ben Lord Woodruff'ın kâhyası Bayan Irongate'im," diyen kadına John mektubu verdi. Kadın parmaklarıyla başlığının kenarlarını kabarttı; Mallory, bu kadınca hareketin John için yapıldığından emindi. "Kabalık etmek istemem ama Lord Woodruff misafirler konusunda biraz komik bir tutuma sahiptir." John'a doğru eğilerek kısık sesle itiraf etti. "Biliyorsunuz o bir sanatçı."

"Evet, duyduk," diye cevapladı John.

Durumdan tatmin olan Bayan Irongate girişin diğer ucunda sağda bulunan kapalı kapının önüne doğru yürüdü. "Orada ka-

lın," dedi kapıyı üç kez vurmadan önce, içeriden gelen vuruşu bekledikten sonra dördüncüyü vurdu.

"Yine ne istiyorsun Bayan Irongate?" diye gürleyen bir erkek sesi duyuldu kapının arkasından.

Bayan Irongate özür dileyen bir tebessümle onlara baktıktan sonra kulpu çevirdi, içeri girdi ve kapıyı arkasından kapadı. Kısık bir haykırışın ardından Bayan Irongate'in sakin sesini duydular. Mallory, John'a yaklaştı. "Onun ne işle uğraştığını tekrar söyleyebilir misin?"

"Peterson onun bir şair olduğunu söyledi. Kötü bir şair."

Bir saniye sonra kapı açıldı ve Bayan Irongate, "Lord Woodruff sizi şimdi kabul edecek," dedi. John kapıdan geçerken kadın gözlerini kırıştırdı, John'ın eli korumacı bir tavırla Mallory'nin dirseğindeydi. Lord Woodruff'ın çalışma odası derli toplu ve temiz olan evin geri kalan kısmıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Deri koltukları ve yerden tavana uzanan kitaplarla kaplı duvarlarıyla tam bir erkeğe aitti. Odaya hâkim olan geniş pencerenin önüne dev bir masa yerleştirilmişti.

Düzen bu noktadan sonra yok oluyordu. Oda yağmalanmış gibi duruyordu. Yerler buruşturulmuş kâğıt toplarıyla doluydu, Mallory'yle John masaya doğru yürürken onları tekmelemek zorunda kaldılar. Kitaplar raflardan yerlere düşmüş ve tüm yüzeyi kaplamıştı. Çoğu açıktı ve birbirinin üzerindeydi. Masanın üzerindeki açık kitap yığınları üst üste altı ya da yedi kitaptan oluşuyordu. Lord Woodruff masanın arkasında oturuyordu, önünde koca bir boş kâğıt kümesi vardı. Binbaşı Peterson'ın mektubu elindeydi.

Lord Woodruff iri kanca burnu, arkadan öne taradığı saçlarıyla kapadığı kel kafası, parıltılı siyah gözleriyle bir kuzguna benziyordu. Ayağa kalktı. "Bunca kesinti arasında çalışmam nasıl bekleniyor?"

Masanın etrafından dolanarak servis masasında duran içki tepsisine ilerledi. Fazlasıyla uzun, eflatun bir ropdöşambr, siyah pantolon ve çorap giymişti, ayağında ev terlikleri vardı. Sarı ipekli bir kaşkol boynuna bağlanmış, uçları sırtından aşağı bırakılmıştı.

"Tyndale tarafından gönderildiğinizi söylüyorsunuz ha?" diye sordu, cevap beklemiyormuş gibi bir hali vardı. Sürahilerden birinden yüklü bir miktardaki içkiyi kadehe doldurduktan sonra kötü bakışlarla onları süzdü. "Tyndale falan umurumda değil. Hayatımdaki tek hedefim kitabımı bitirmek." Kara bakışlarını John'a dikti. "Bir kitap yazmanın ne kadar zor olduğunun farkında mısınız?"

"Hayır, efendim," diye saygıyla cevapladı John, "ama fevkalade bir çalışma olduğunu hayal edebiliyorum."

"Fevkalade?" Lord Woodruff tek kaşını kaldırdı. "Fevkalade. Bu kelimeyi unutmuştum." Kadehi bir dikişte boşalttı ve masasma geçti. "Bunu hatırlamalıyım," diye fısıldadı. Binbaşı Peterson'm mektubunu yere fırlattıktan sonra, kalemını aldı, mürekkebe baktırdı ve yazmaya başladı. Kalemı sayfanın üzerinde hışırdayarak ileri geri giderken mırıldanmaya devam etti.

Mallory John'a bakınca adam omuz silkti. Lord Woodruff'm masasının karşısında öylece durdular, üç dakika sonra John genzini temizledi.

Lord Woodruff başını kaldırdı, gözleri şaşkınlıkla yuvalarından uğradı. Sorularını ardı ardına sıraladı. "Burada ne yapıyorsunuz? Neden beni rahatsız ediyorsunuz?" Kolunu korumacı bir tavırla yazılarının üzerine kapadı. "Ne istiyorsunuz?"

John, Mallory'yi usulca arkasına çekti. "Ben yeni idarecinizim, adım John Dawson ve bu kadın da karım."

Mallory hızla bir reverans yaptı. Lord Woodruff onları ilk kez görüyormuşçasına kaşlarını çatı. "İdareci mi? Bir idareciyi işe aldığımı hiç hatırlamıyorum."

"Siz almadınız. Beni işe Tyndale Dükü'nün oğlu Binbaşı Peterson aldı."

Lord Woodruff'ın gür kaşları ortada birleşti. "Neden daha fazla çalışana ihtiyacım olsun? Terrell var. Sütçü kızlar var. Neden daha fazla rahatsızlığa ihtiyacım olsun?"

"Burada sizin rahatsız edilmemenizi sağlamak için bulunuyorum," diye açıkladı John, Mallory'yi elinden tutup kapıya doğru gerilerken sesi son derece ikna ediciydi. "Tyndale, çiftliği işletmemi istiyor. Sizin yardımından hoşnut kalacağınızı düşündü."

Woodruff dudaklarını sımsıkı kenetledi, yüzü siyah gözlü kuru bir elmaya benzedi. "Şu an çiftliği düşünemem. Yazmam gereken bir kitap var. Yapılacak işlerim var. Başka hiçbir şeye vakit harcayamam!"

John, Mallory'yi kapıdan girişe doğru iterken konuştu: "Bunu anladım Lord Woodruff. Lütfen işinize devam edin. Geri kalan her şeyle ben ilgileneceğim." Kapıyı kapadı ve gözlerini yüce Tanrım dercesine devirdi.

"Gerçekten bir kitap üzerinde çalıştığını düşünüyor musun?" diye sordu Mallory, odadan çıkarken tekmeleyerek yuvarladıkları kâğıt topaklarından birini yerden alarak. Kâğıtların iki yüzü de baştan sona okunaksız, kargacık burgacık yazılarla doluydu. Kâğıtları düzleyerek girişteki masanın üzerine koydu. "Yoksa adam zırdelinin teki mi?"

"Kim bilir?" diye cevapladı John. "Londra'ya döndüğümünden beri yazar olduğumu iddia eden pek çok kişiyle karşılaştım, kabul etmeliyim ki hepsi birbirinden garipti. Esas sorun şu, bu adam hep mi böyle yoksa sadece yayımcısına kitabını teslim etme döneminde olduğu için mi böyle davranıyor? Bu her zamanki haliyse Tyndale'in endişesini çok iyi anlıyorum. Woodruff'ı kendinden neden uzak tutmak istediğini de."

O sırada Bayan Irongate diğer taraftan antreye girdi. "Lord Woodruffla her şey yolunda gitti mi?"

John doğruldu. "Evet, bizi çalışanlarının arasında görmekten son derece mutlu."

"Harika," dedi Bayan Irongate, yeniden John'a bakarak kısa kirpiklerini kırpıştırdı. "Size nerede kalacağınızı söyledi mi?"

Mallory öne atıldı. "İdareci için ayrı bir ev yok mu?"

"Evet, var," dedi Bayan Irongate. "Ama Ekselanslarının arazi idarecisi tarafından kiracılardan birine verildi."

"Başka nerede kalabiliriz?" diye sordu Mallory.

"Burada, evde bizimle birlikte kalabilirsiniz," diye önerdi Bayan Irongate, bakışları John'a kaydı.

John'la Mallory aynı anda, "Hayır," dedi. Gözleri buluştu ve Mallory adama gülümsemekten kendini alamadı. İlk kez mükemmel bir uyum yakalamışlardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Bayan Irongate hüzünle iç geçirerek. "Ağılın ötesinde küçük bir kulübe var. Ne durumda olduğunu bilmiyorum ama kısa bir sürede yaşanacak hale getirebileceğimizi sanıyorum."

"Görmeyi çok isterim," dedi Mallory, yerleşmek için sabırsızlanıyordu.

"Beni izleyin o zaman," dedi Bayan Irongate. Onları evin arkasına götürdü, yolda onları aşçı Bayan Watkins ve hizmetçi kız Lucy ile tanıştırdı. Hizmetlilerin ikisi de John'la tanışırken, özellikle de adam onların ellerini öperken kadınca bir içgüdüyle kendilerine çeki düzen verdiler.

Bayan Irongate onları evden çıkardı. "Evde sahip olduğumuz yardımcılar bu kadar ve başkasına da ihtiyacımız yok," dedi gururla. Arka avluyu geçerek araba patikasına geldiler. Yeni açmış çiçekler muhteşem bir görüntüye sahipti. "Lord Woodruff

çiçeklerini sever. Onlara kendi bakar. Düşünmesine yardımcı olduklarını söyler. Size Terrell'dan bahsetti mi?"

"Sadece adını söyledi," dedi John kuru bir sesle.

"Terrell köyden gelir ve ağıl civarındaki işleri halleder. Biraz eli ağırdır ama iyi bir delikanlıdır. Burada çiftçiliğe dair pek fazla bir şey yapmıyoruz. Mandırada köyden iki kız bize yardımcı oluyor ama burada yapılmayan pek çok iş olduğunu siz de göreceksiniz." Onları toprak bir yola çıkan taş patikadan geçirdi. "Bu patika bizi ağıla götürüyor. Lord Woodruff sizi pek rahatsız etmez," diye güvence verdi onlara. "Nadiren dışarı çıkar. Bildiğiniz gibi kitabı üzerinde çalışıyor."

"Bize söyledi," dedi Mallory.

"Beş yıl önce buraya geldiğimden beri bu kitap üzerinde çalışıyor. Onun menkıbesi olduğunu söylüyor. Menkıbe nedir elbette ki bilmiyorum. Ben okumam. İnsanm tüm zamanını kimsenin okumayacağı bir şeyi yazmaya adanması bana zaman ziyam gibi geliyor ama Lord Woodruff'ı oy alıyor. Size söylemem gereken tek şey var. Her pazar sabahı arabayla kiliseye gitme konusunda ısrarcıdır. Tam on buçukta. Bizim de onunla birlikte gitmemizi ister. Onun arkasındaki sırada otururuz. Ne yaparsanız yapın ama sakın geç kalmayın. Geç kalınmasından nefret eder. Lord Woodruff'ımız alışkanlıkların adamıdır. Kol dikişlerinizin söküklüğünün farkında mısınız Bay Dawson?"

Mallory, Bayan Irongate'in baş döndürücü monoloğunda kaybolmuştu ama John hemen kadını cevapladı. "Evet, farkındayım." Hemen ardından soyulma hikâyelerini anlattı. Öylesine güzel bir canlandırma yaptı ki Mallory bile inanmaya başladı.

John'ın Bayan Irongate'i kolayca etkisi altına alışını izledi. Kadın bir anda onlara iğne iplik, kap kacak gibi ihtiyaç duyacakları her şeyi sağlama sözü verdi. Mallory bir an için kadının

John'a ceketinin kolunu dikme sözü vereceğini de düşündü ama kadın Mallory'nin yüzüne baktı ve dudaklarını sımsıkı kenetledi.

Mallory bu kuyruk sallayan kadına rahatsız olduğunu net olarak anlatıp anlatamadığını merak etti.

Ambar bir grup ağacın arkasındaydı. Taş ve ahşap kirişli, kiremit çatılı eski bir Normandiya yapısıydı. Dibinde içinde ördeklerin yüzdüğü bir göl vardı. Bahçede birkaç tavuk dolanıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu John.

Mallory tecrübeli bir şekilde havayı kokladı. "Hayvanların barınakları yüzyıllardır temizlenmemiş." Alaycı bakışlarını ona çevirdi. "Tarlalarda kullanmak için bir sürü gübren var."

John bir kahkaha atmadan önce kötü kötü baktı ona. "Beni bölmelerdeki yaş gübrelerin arasında görmek istiyorsun, değil mi?"

"Eğlenceli olabilir."

Bayan Irongate onları bir tepeden aşağı yürüttü, küçük ağaçlık bir bölgeyi geçtikten sonra bir açıklığa geldiler. Orada, çağıldayan ufak bir akarsuyun yanında, iki meşe ağacının koruması altına alınmış olan sazdan, küçük bir kulübe duruyordu.

"Çok sevimli," dedi Mallory. "Ortam çok etkileyici."

"Evet, öyle," diye onayladı Bayan Irongate. "Irmak yaklaşık dört yüz metre ötedeki bir göle dökülüyor. Çamaşır yıkamak ve benzeri işleriniz için orayı kullanabilirsiniz."

Bunlara rağmen Mallory kulübeye girdiği anda arkasını dönüp kaçmak istedi. Oda domuz ağılından halliceydi. Pislikle kaplı döşeme yıllardır temizlenmemişti, ahşap tavan kirişlerinden örümcek ağları sarkıyordu.

İki kişinin yatabileceği genişlikteki yatak küllerle dolu ocağın bulunduğu duvara doğru itilmişti. Döşek ya da döşegin oturtulacağı kafes yoktu. Yerde kırık birkaç çanak çömlek duruyordu. Masa ve bir iskemle kullanılabılır gibi duruyordu, diğer iskemle ise bir bacağı kırıldığı için yan yatmıştı.

“Aman Tanrım,” dedi Bayan Irongate. “Uzun zamandır buraya gelmemiştim.”

Mallory yüzü asılmış olan John’a döndü. Adam konuşmadan önce derin bir nefes aldı. “Daha iyi bir duruma getirmemiz gerekiyor.”

“Daha iyi bir durum mu?” diye sordu Mallory inanamayarak.

“Bayan Irongate, evde yatak malzemeleri var, değil mi?”

“Ah, elbette. Var.”

“O zaman eşime rahatlaması için biraz süre tanıyalım ve sizinle birlikte gidip evden buraya bir şeyler getirelim.”

“Evet, bunu yapabiliriz,” dedi kâhya. Mallory’yi orada bıraktılar.

Mallory, adamın, yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu nasıl anladığını merak etti. Odadaki tek sağlam iskemleye çöktü, bunaltıcı bir hüznü onu içine çekmek üzereydi. Craige Şatosu’nun gururlu hanımı bu küçük viranenin aranmakta olan kadımla dönüşmüştü. Ellerini birbirine kenetledi, alyansının parmağını ısırdığını hissediyordu. Duygularına yenilemezdi. Bunu yapamazdı. Duruşunu korumak için verdiği mücadele çok zorluydu.

John, halat ve rulo yapılmış olan döşekle döndüğünde kendini tamamiyle kontrol altına almış, yerdeki kırık çanak çömleği toplamakla meşguldü.

John kapıda durdu. “İyi misin?”

Başını kaldırıp ona baktı. “İyi olacağım. Her zaman iyiyim. Bildiğim tek şey varsa o da nasıl hayatta kalınacağı.”

Adam elini ona uzattı, bakışları karamsar ve endişeliydi. “Hepsini telafi edeceğim Mallory. Bunu yapacağıma söz veririm.”

“Hepsi senin hatan değil John. Bunu artık biliyorum.” Aceleci bir şekilde elini kaldırarak adamın sert hatlı çenesinde gezdirdi. Günlerdir tıraş edilmemiş olan sakalları eline battı. “Sana bir ustura bulmalıyız. Bir canıye benzemeye başladın.” Alaycılığı adamın bakışlarındaki endişeyi azalttı. Yatak hasırının halat-

larını geçirmeye başladı. Birkaç dakika sonra, Bayan Irongate, Lucy ve Bayan Watkins geldiler; kolları tabak çanak, yatak malzemeleri, süpürge ve ustura da dahil olmak üzere küçük ev aletleriyle doluydu.

Bayan Watkins bir sepet dolusu yiyecek de getirmişti. Tombul, pembe yanaklı bir kadındı. "Yarın mutfağa gel sana yemek stoklarından vereyim," diye vaatle bulundu Mallory'ye. "Ayrıca güzel sebze bahçemizden dilediğini toplayabilirsin. Lord Woodruff pek fazla bir şey yemez."

Üç kadın giderken akşamın ilk ateş böcekleri ağıln yolunu aydınlatmaya başlamıştı. İnamlamayacak kadar kısa bir sürede kulübeyi yaşanabilecek bir hale getirmişlerdi.

John yatağın halatlarını bağlamayı bitirdi, döşeğin üzerine çarşaf örttü. Mallory sepetteki yiyecekleri çıkardı: söğüş tavuk, peynir, çörekler ve bir testi elma suyu. "Yatak yapmayı bilmene şaşırdım," dedi adama, sözlerinin nereye çekilebileceğini anladığı anda yanakları ısınıverdi.

Adam diğer yöne çektiğini anlatır bir şekilde yan yan sırttı. "Yemek de yapabilirim."

Mallory kendini garip hissederek geri çekildi. Güvenli bir konu aradı. "Yiyelim mi?"

Basit yemekleri lezzetliydi ama Mallory tabağındakileri güçlükle bitirdi. Çok yorgundu ve yatak gözüne çok davetkâr görünüyordu. Kısa bir süre yalnız kalmak için dışarı çıktı.

Hava kararmıştı. Boğa kurbağaları ırmakta vıraklayarak gece korosundaki diğer seslere katılmışlardı. Omuzlarındaki gerginlik biraz olsun azaldı. Yüzünü ve ellerini yıkayarak vakit geçirdi. Yarının meseleleri gözüne daha kolay göründü. Sorunlar her zaman sabahları daha kolay halledilirdi. Şu an ihtiyacı olan tek şey güzel bir uykuydu.

John beklediğinin tam tersi bir kişilik çıkmıştı, bundan emindi. En başta düşündüğü gibi sorumsuz bir hovarda değildi artık. Aslında o da Mallory gibi Louis Barron'un ihanetinin kurbanıydı. Louis onun amcası olduğu için belki de daha kötü durumdaydı. John'a daha önce söylediği kötü sözleri düşündü, ona bir özür borçluydu. Bu daha iyi uyumasını sağlardı.

Kararını veren Mallory kulübeye döndü. Eşikten içeri adımını attığı anda ilk dikkatini çeken şey John'ın masayı toplamış olduğuydu.

İkincisi de, John odanın ortasında durmuş soyunuyordu. Gömleğini pantolonunun içinden çıkardı ve yukarı kaldırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mallory.

Adam duraksadı, gömleğini kafasından çıkarmak üzereyken tek gözüyle ona baktı. "Soyunuyorum."

Gömleği başının üzerinden geçirerek çıkardı. Geniş omuzları odayı doldurdu. Evlendikleri gecenin dışında hiç yarı çıplak bir adamla birlikte olmamıştı ve o günlerde John böylesine kaslı bir vücuda sahip değildi.

Anılar zihninde uçtu, unuttuğunu sandığı belirsiz anılar. "Bunu görebiliyorum. Nerede uyumayı planlıyorsun?" dedi.

Adam gömleğini yatağa fırlattıktan sonra pantolonunun üst düğmesini açmaya başladı ve sükûnetle cevap verdi: "Tam orada, seninle birlikte yatakta."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*Bir gün çok canı sıkılırken
Tatlı Kitty'yle karşılaştı yolda giderken;
Kıza göz kırptım o kara gözlerini devirdi,
Çok geçmeden oradayım diye düşündüm.*

“Tatlı Kitty”

Mallory kapıyı çarparak kapadı. “Biliyordum!” Gözleri öfkeyle yandı. Yanakları fiske fiske kızardı.

John onun hiç böylesine çekici görünebileceğini hayal etmemişti, uyku bir anda aklından uçup gitti. Meydan okurcasına yatağa oturdu, bu oyunu oynamaya istekliydi. “Neyi biliyordun?” diye sordu masumca.

“Geri çekil John.” Ondan bir adım uzaklaşarak elini engellemek istercesine öne uzattı.

Adam sırtıttı. “Mallory, yanma yaklaşmadım bile.”

Odadaki tek mumdan yayılan altın ışığın küçük parıltısının ötesindeki her şey karardı. Bir böcek aleve gereğinden fazla yaklaşarak cızırdamasına sebep oldu, beyaz boyalı duvarlar üzerinde gölgeler dans etti.

“Hayır ama istiyorsun.”

Adam güldü. Bunu inkâr etmeyecekti. Şu an karısı onu tümüyle esir almıştı. Saç örgüsü tek omzunun üzerindeydi, buna cesaret edeceğinden hiç şüphesi yokmuşçasına ellerini yumruk yaparak beline koymuştu.

John yatakta uzanarak dirseğine yaslandı. "Mallory, biz evliyiz."
"Boşanacağız."

John parmağını azarlarçasına ona doğru salladı. "Ama herkesin evli olduğumuzu *düşünmesini* istiyoruz. Şüpheleri ortadan kaldırmak için birlikte uyumalıyız."

Mallory'nin savunma pozı hafifçe gevşedi.

John yatağın üzerine hafifçe vurdu. "Haydi, Mallory gel dost olalım." *Gel sevgili olalım.*

Mallory'nin tereddüdünü gördü ve sessiz davetini duyduğunu anladı. John aptal değildi. Mallory kabul etse de etmese de, adamı derinden etkileyen bir yanı vardı. Ve kadını huysuzlandıran da buydu.

Ve onu istiyordu.

Duyguları fiziksellikten çok öteydi. Bu kadına hayrandı. Onun zekâsını, ince esprilerini ve cesaretini seviyordu. Birlikte oldukları şu yirmi dört saat içerisinde bir çift olduklarını düşünmeye başlamıştı.

Birlikte yatmaları ona son derece doğal geliyordu.

Elbette o bir bakire, diye hatırlattı kendine. Ama yaratıcılığının tecrübesizliğini kapatacağını düşünüyordu. Ve ona öğretecek olan adam da kendisiydi. Bedenindeki tüm kaslar canlanmış, arzuyla kıvranıyordu.

Mallory'nin temkinli ela gözleri onu izliyordu.

John yataktan kalktı. Mallory'nin kafasındaki boşanmaya dair tüm düşünceleri silecekti. Hal denen adama dair her şeyi. Bunu yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ona doğru yürüdü ve elini tuttu, hareketleri son derece yavaş, telaşsızdı. Saygılı bir tavırla tuttuğu eli dudaklarına götürerek usulca parmak uçlarını öptü. Dudakları tenine değince kadın hafifçe ürperdi. Ondan gelen heyecan dalgası içine aktı. Mallory'nin uyum sağlaması için durdu ve hemen ardından parmaklarını teker teker öpmeye başladı; ilkini, ikinciyi... üçüncüyü dilinin ucuyla tattı.

Mallory'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı ama geri çekilmedi. John diğerinin de tadına baktı, bu kez dişlerini bileğindeki nazik dokuya hafifçe sürttü ve baştan çıkarılanın kendisi olduğunu fark etti. Tanrım, bu kadın bal gibi tatlıydı. Sıcak, tatlı bir bal. Ruhuna bir afrodizyak gibi işledi.

Mallory'nin gözlerinde yeni bir kıvılcım oluştu. Bu onu öpmesi için bir davet değilse John bu işten hiç anlamıyordu.

Kadına doğru eğildi, gözlerini kapayarak anın tadını çıkarmaya...

Mallory, John'ın dudaklarını parmak uçlarıyla örttü.

John gözlerini açtı. Yüzlerinin arasında sadece birkaç santim vardı.

"Sorun ne?" diye sordu dudaklarını tenine sürterek.

"Yapamayız," diye fısıldadı Mallory.

"Evet, yapabiliriz," diye cevapladı John, sesi arzuyla boğuklaşmıştı. Mallory'nin elini dudaklarının üzerinden çekti.

Mallory başını çevirdi. Kirpikleri titreşti. "Yapamam. Kendimi yolculuktan dolayı son derece pis hissediyorum. Ancak banyo yaptıktan sonra yapabiliriz."

John'ın dudakları keyifli bir beklentiyle büküldü. "Seni yıkamama izin ver."

Bu teklifi Mallory'yi şoka uğrattı. Yanakları bir anda kızardı. John güldü, kısık sesi gurur ve arzu doluydu. "Küçük, tatlı masum." Dudaklarını onun saçlarında, ensesinde ve en son kulak

memesinde gezdirerek onun sıcak, baş döndürücü kokusunu içine çekti. Onu çıplak görmek için sabırsızlanıyordu. "Su getireyim."

John masanın yanında duran kovayı aldı, kapının sürgüsünü kaldırdı ve kapıyı açtı. "Hemen döneceğim," diye söz verdi.

Mallory başıyla onayladı; bakışları mahcup, yüzü pembeydi.

Arzunun baş döndürücü davulları kulaklarında çaldı. Bir eş sahibi olmak muhteşem bir şeydi, özellikle de bu alçakgönüllü, büyüleyici kadına. Hemen dönmek için can atarak dışarı süzüldü ve kapıyı açık bıraktı.

Gecenin havası kadife gibiydi. Ay, akarsuya giden yolu aydınlattı. Kapı kapandığında daha sadece birkaç adım ilerlemişti.

Şaşkınlıkla arkasına döndü. Rüzgâr çarpmış olmalıydı. Komik ama bu gece hiç de rüzgâr yoktu.

Sürgüyü denedi. Kalkıktı ama kapıyı açmak için ittiği anda yerine sürüldü.

"Mallory? Mallory sürgü aşağı inmiş."

Mallory'nin içeriden, "Doğru," diyen kısık sesi duyuldu. "ve öyle de kalacak."

"Peki ya ben ne olacağım?" John kapıya yaslandı ve civarda birilerinin bulunma ihtimaline karşı sesini alçalttı. "Beni dışarıda bıraktın."

"Evet, öyle yaptım değil mi?"

"Beni burada bırakamazsın. Nerede uyuyacağım?"

"Ağılda uyuyabilirsin," diyen Mallory'nin cevabı acıydı. "Ve kendi parmaklarını öpebilirsin!"

John kulaklarına inanmayı reddederek geri çekildi. "Mallory, ne oldu? Fikrini ne değiştirdi? Birkaç saniye öncesine kadar sıcak ve istekliydin."

"Hayır, sıcak ve istekli olan *sendin*. Ben öylece durdum ve zamanımın gelmesini bekledim."

Onu oyuna mı getirmişti?

John kapıya baktı. Hayır, bu doğru olamazdı.

Onu daha önce hiçbir kadın geri çevirmemişti. Biri bile. Mahcup tevazu olmalıydı sorunu. Homeros'tan Milton'a kadar okuduğu tüm kitaplar ona namuslu kadınların utangaç olduklarını öğretmişti. Tatlı dille ikna edilmeleri gerekirdi.

Aslında namuslu kadınların seksi sevmedikleri konusunda ordudaki diğer erkeklere göre oldukça büyük bir tecrübesi vardı. Ahlaki değerleri düşük olan kadınlar şehvetli hazlara düşkündü ve John bunların çoğuyla tanışmıştı.

Mallory muhtemelen bir sinir krizi geçiriyordu. Karısı böyle-sine masum olduğu için mutlu olmalıydı aslında... Ama onunla her gece delice sevişmek isterken bekâretin getirdiği mahcubiyet can sıkıcıydı.

Omzunu kapıya yasladı. Sesi daha da nazikti. "Mallory, kapıyı aç ve bunu konuşahm. Utandığının ve biraz da korktuğunun farkındayım ama korkuların yersiz. Bana güvenebilirsin."

John önce karısının cevap vermeyeceğini düşündü. Belki de onu duymamıştı. Ve ardından bir ses duydu... Şeye benziyordu... Kulaklarını zorladı, iyice kapıya yasladı... *Kahkahalar!*

Mallory, ona gülüyordu!

John kapıdan uzaklaştı, bu şaşkınlık verici aşağılanma karşısında bedeni kasıldı. "Mallory, bırak içeri gireyim," dedi tüm hükmedici tavrını kullanarak.

"Hayır!"

"Mallory!"

Cevap gelmedi.

John büyük bir öfkeyle ahşap kovayı kapıya fırlattı. Kova parçalandı. "Bak!" diye haykırdı. "Kovayı kırdım!"

"O zaman yenisini bulmak zorundasın."

Bu kadının anlayışı kıt mıydı? Ruhsuz muydu? John ahşabı egecek bir güçle kapıyı yumrukladı. "Aç şu kapıyı Mallory."

"Git ağлда uyu John. Bu gece ya da başka bir gece yatağmda uyumayacaksın."

John kapıdan bir adım uzaklaştı. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Hayır, meydan okuma falan değil," dedi Mallory, sesin gelişinden onun kapının arkasında tam karşısında durduğunu anladı John. "Bu bir söz."

"Sen benim karımsın..."

"Karın mı? Beni istememiştin, unuttun mu? Beni terk ettin. Ve ben seni bekledim John. O kadar aptaldım ki bekledim. Çok uzun bir süre bekledim ama artık beklemiyorum."

John onun sözlerini sindirdi, içerdikleri gerçeği duydu. Mallory'nin sözlerinde duymasını istemeyeceği bir şey daha vardı. Yalnızlık ve acı vardı, sadece terk edilen birinin anlayabileceği bir acı.

Bu duyguyla büyüdüğü için çok iyi anlayabileceği bir acı. Bu acıyı çocukluğunun her gününde hissetmişti. Annesinin onun yüzünden uzaklaştırıldığının bilincindeydi. Ne kadar mükemmel olmaya çalışırsa çalışsın öğretmenleri ve sınıf arkadaşları için sadece bir sahtekârdı, Barron'un piçiydi.

Kasıklarını zonklatan arzu bir anda dindi, John artık onu neden terk ettiğini konuşmaktan kaçamayacaklarını anlamıştı. "Seni incitmeyi asla istemedim Mallory. Asla."

Kapının diğer yanından cevap gelmedi.

John iki elini birden kapının üzerine koydu, keşke Mallory'nin yüzünü görebilseydi. "Mallory?"

Hâlâ cevap yoktu ama oradaydı, dinliyordu. Tüm içgüdülere John'a bunu söylüyordu.

Yavaş yavaş konuşmaya başladı, adımlarını dikkatle atmaya çalıştı. "Gitme sebepim seni incitmek değildi. Gittim..." Durdu.

“Çünkü gençtim... Kafam karışmıştı.” Bu çok doğrudu. “Ve kızgındım.”

John yanağını kapının serin, düzgün ahşap yüzeyine yasladı. “Evet, gittim ama kaçtığım *sen* değildin. Kendimi bulmak için gittim.” Mallory’nin bir şey, herhangi bir şey söylemesini dileyerek durdu.

Kapının diğer ucundaki kadın sessizliğini korudu.

“Mallory, durup gidişimin seni üzeceğini düşünmemem bir hataydı, bunu itiraf ediyorum. İyi bakılacaktın ve senin isteğin de buydu, öyle değil mi? İyi bakılmak ve şatonu elinde tutmak. Kâbuslarımda bile evliliğimizin bu noktaya geleceğini göremezdim.”

Düğünlüklerini ve aralarında geçen önemli anları düşündü. “Düğüün gecemizi hatırlıyor musun? Cesur görünmeye çabalıyordun ama korkuyordun Mallory.”

Cevap yoktu.

Doğruldu, aralarındaki havayı yumuşatmaya kararlıydı. Mallory, o bunu başaranı kadar boşanma saçmalığından bahsetmeyi kesmeyecekti.

“Bir itirafım var Mallory, duymaktan hoşlanmayacağını düşünüyorum ama hiç evli olduğumuzu hissetmedim.” Kaşlarını çatarak durdu. Kelimeler dile döküldüğünde kulağa hiç hoş gelmemişlerdi. Bir an için evlilik gereğinin yerine getirilmemiş olduğunu söylemek için çılgınca bir istek duydu, böylelikle Mallory hislerini anlayabilecekti ama bu fikri kafasından hemen sildi. Mallory eline bir silah daha verilmeden de yeterince kızgındı. Belki daha sonra, ona biraz daha güvendiğinde tüm gerçeği açıklayabilirdi. Şu an sadece onu kapıyı açması için ikna etmeliydi.

Liana ve Victor Peterson’ı ve onların her şeye rağmen evliliklerini koruma çabalarını düşündü. Yüreğinden gelenleri söyledi. “Evliliğin ebeveynlerin isteklerinin yerine getirilmesinden ve aile kasalarının biraz daha altınla dolmasından farklı bir şey

olduğuna inanıyorum. Evlilik iki taraf da kendini adamadan iyi olamaz ve ikimiz de evlenirken Tanrı karşısında ettiğimiz yeminlere rağmen kendimizi birbirimize adamadık Mallory. Hâlâ birbirimizi iyi tanımıyoruz ama artık daha ileri yaşta ve daha akıllıyız. Evliliğimize bir şans verebiliriz. Bunu başarabiliriz ama sen beni dışarıda bırakırsan olmaz.”

Kapıdan uzaklaştı, omuzlarını dikleştirerek baktı. “Senden beni affetmeni istiyorum Mallory. Lütfen.”

Başka hiçbir kelime bu kadar güç söylenemezdi.

Ve ondan başka kimsenin affedilmeye böylesine ihtiyacı olamazdı. İşin komik tarafı bunu şu ana kadar fark etmemiştii, kendini karanlığın ortasında, kulübenin kapısında bekler durumda bulana kadar.

Asla gelmeyen bir af için.

Onu affetmeyecekti. Karmaşık düşüncelerini düzene koyarken dakikalar geçti.

Ruhunu ortaya koymuştu ve kadın onu affetmeyecekti! Bu farkındalık onu delicesine kızdırdı.

Ayaklarını yere vurarak kapıdan uzaklaştı, hemen ardından Mallory’yle yüzleşmek için hızla kapıya döndü ama bu kez cümleleri gönül alıcılıktan çok uzaktı. “Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Sen taş kalplisin Mallory Barron, söylediğim her şeyi dinledin ve karşılığında tek kelime bile etmedin. Ben bir aptalım! Senin beni affedeceğini düşünecek kadar aptal, seninle yatmak isteyecek kadar aptal. Pekâlâ, kulübeyle yatak sende kalsın. Ben bir erkeğim. Yalvarmama gerek yok.”

Cevap gelmedi. Yumruklarını sıkarak öfkeyle havayı yumrukladı. “Sen laf anlamaz bir kadınsın. Ağılda uyuyacağım, sana soğuk yatağında kötü bir gece diliyorum.”

Bekledi, cevap vermesini istedi, cevap bekledi. Cevabına ihtiyacı vardı.

John, cırcır böcekleri ortamın güvenli olduğuna karar verip yeniden cırlamaya başlayana kadar bekledi, ortam melodilerle doldu ama Mallory sessizliğini korudu.

Sonunda arkasını döndü ve ağıla giden dar patikada ilerlemeye başladı.

Mallory kulübede sırtını kapıya yaslayarak yere oturmuştu, gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Hayır, John, demek istedi, aptal olan benim.

Hatalı görev duygusu ya da gururla onu beklemiş, kendi hayal ve arzularını ötelemişti. Adamın sözleri acımasız bir şekilde evlilikleri hakkında hep içinde hissettiği şeyi doğrulamıştı: John onu istememişti.

İşin kötüsü geçirdikleri şu son yirmi dört saat içerisinde adamda hayran olunacak pek çok şey bulmuştu. John Barron'ü sevmek çok kolay olabilirdi ve John'ın evlilik, *gerçek* evlilik konusundaki dürüst sözleri onu çok etkilemişti.

Çok dikkatli olmalı ve kalbini korumalıydı, yoksa onu kolayca John Barron'a kaptırabilirdi.

“Uyan Bay Adam. Uyan,” diye seslendi yumuşak bir kadm sesi. Bir şey kulağına sürtündü.

Yıllarca orduda yaşamak John'ın reflekslerini çok geliştirmişti. Derin uykuda olsa bile. Uzandı ve kafasının üzerine doğru bir sap saman uzatmış olan eli yakalayıp çekti.

Elin sahibi olan kadm şaşkınlıkla ciyakladı. John yuvarlanarak kadının üstüne çıktı ve onu bedeniyle yere mıhladı. Daha tam uyanmamıştı.

Kendini bir yabancıya bakarken buldu. “Sen de kimsin?” diye terslendi.

Kollarının arasındaki kadın en az yirmi yaşındaydı. Kıvrık kızıl saçları ve davetkâr bir tebessümü vardı. “Sen de kimsin?”

diye tekrarladı kadın sözlerini ve hemen ardından müstehcen bir tavırla bedenini cüretkârca oynattı. “Ve hep böyle mi uyanırsın?”

John hemen kadının üzerinden aşağı yuvarlanarak tek harekette ayağa kalktı. “Kimsin sen?” diye tekrarladı.

“Ben Evie Linton’um,” dedi arkasından yumuşak bir ses. “Ve o benim kuzenim Ruth Tarlin.”

John döndü ve yeni biriyle karşılaştı, bu da kızıl saçlı bir kadındı ama hamile olduğu apaçık görülüyordu. “Burada ne yapıyorsunuz Bayan Linton?” diye sordu resmiyetle.

“Ah, çok iyi değil mi Evie?” diye şakıdı Ruth. “Tavırları ve her şeyi.” Ayağa kalktı.

Evie kuzenini duymazdan geldi. “Bizler mandıra hizmetçisiyiz ve siz de Lord Woodruff’ın yeni yöneticisi Bay Dawson olmalısınız.”

“Doğru, benim. Nereden bildiniz?”

Ruth kedi gibi omzuna sürtündü. “Tunleah Mews küçük bir yerdir. Dün gece Lucy’nin kendisinden duyduk.” Takdir dolu bir iç geçirdi. “Lucy, sizin düzgün bir adam olduğunuzu söylerken hayatında ilk kez masal anlatmamış Bay Dawson. *Yakışıklı bir erkek.*”

John, oldukça cüretkâr olan bu hizmetçiden kaçarken onun kuzenine tosladı. Ruth’u görmezden gelerek Evie’ye döndü, o da John’ı süzüyordu.

“Mandırada mı çalışıyorsunuz? Bu, hassas durumunuzda zor olmuyor mu?”

Evie elini sırtına koydu, gözlerinde kahkaha parıltıları vardı. “Hassas durum mu? Annemin dokuz çocuğu var ve onu hiç hassas olarak değerlendirmemiştim.”

Liana’nın ölümünden bu yana John hamileliği ve çocuk doğurmayı hiç hafife alamıyordu. “Çocuk bekleyen bir kadın için mandırada çalışmak oldukça ağır bir durum.”

Evie'nin gözleri dehşetle açıldı. "Beni işten atacağınızı mı söylüyorsunuz bayım? İşime ihtiyacım var. Beni eve gönderirseniz aile fertlerimin lokmalarını ellerinden almış olursunuz."

John kaşlarını çattı. Seçeneklerinden hoşlanmamıştı ama zihninde sürekli olarak Liana'nın doğum sırasında attığı çığlıkları duyuyordu.

"Bu adil değil Bay Dawson," dedi Evie, mavi gözleri yaşlarla parlıyordu. "Bebeğin doğmasına daha üç ay var. Çalışabilirim. Daha önceki iki hamileliğimde de çalışmıştım."

"Kalabilirsin," dedi John, sonunda düşüncesinin yanlışığını kabullenerek, "ama zorlandığını hissettiğin anda bana söylemeni istiyorum. Kendine zarar vermeni istemiyorum."

Evie huzurlu bir nefes verdi. "Çocuğum olacak Bay Dawson vebadan ölmeyeceğim. Gel bakalım Ruth, bu inekler kendilerini sağlamazlar."

Ruth puflayarak alt dudaklarını sarkıttı. "Burada kalıp Bay Dawson'a yardım etmeyi tercih ederim."

"Ruth," diye uyardı Evie ve Ruth, kuzeninin peşi sıra gitti. İkili kapıdan çıkarak gözden kayboldu. Bir dakika sonra ahşap kovaların tıngırtısını duydu.

John, Evie'nin kalmasına izin verdiği için memnundu. Daha önce hiç kadınların sorumluluğunu üstlenmemişti. Onlara askere davrandığı şekilde davranabileceğini sanmıyordu ve Ruth'a hâkim olmak için Evie'ye ihtiyacı vardı.

Ceketine uzandı, yerden kaldırdığı anda inledi. Ceket dışıyla kaplıydı. Kendine samanların üzerine atılmış olan tahıl çuvallarından uyuyacak bir yer yapmıştı. Samanların yaş gübreye kaplı olduğunu şimdi fark ediyordu, çizmeleri ve pantolonuna da yapışmışlardı.

O bile gübre kokuyordu, Ruth'un kendisine hangi düşünceyle o kadar yaklaştığını sorguladı.

Kendinden iğrenerek çuvallardan birini eline aldı ve çizmele-
rini temizlemeye başladı. Başını kaldırdığında bölmenin girişinde
durarak ona bakan yaşlı bir adam gördü, ondan yaklaşık otuz yaş
büyük ve ağıl kadar pisti. Farklı boyut ve cinslerdeki dört köpek
ayaklarının dibine uzanmış, pirelerini kaşıyorlardı.

“Sen kimsin?” diye sordu John.

“Terrell.” Adam kulağının arkasını kaşıdı.

“Burada çalışması için tutulan adam mı?”

“Evet.” Terrell’in ön iki dişi yoktu. Oradaki boşluğu tükürmek
için kullanıyordu.

John bölmeden çıktı. “Pekâlâ, Terrell,” dedi hoş bir otoriteyle,
“Ben John Dawson, Lord Woodruff’ın yeni idarecisiyim.”

“İdareci mi? Lord Woodruff bir idareci mi tuttu? Ben varken
bunu neden yaptı?”

John çizmelerindeki saman ve pisliğe baktıktan sonra kuru
bir sesle cevapladı. “Hiçbir fikrim yok.” Çuvalı yere attı ve ceke-
tini bölmenin kenarına astı. “Ama günün ilk işi olarak bu ağılm
içinde bulunan tüm bölmelerdeki pisliği dışarı atman gerektiğini
biliyorum.”

Terrell’in gözleri hayretle açıldı. “Burası büyük bir ağıl.”

“Evet ve oldukça pis.” John işin büyüklüğünü hesapladı. Ağı-
lın içi dışarıdan görüldüğünden çok daha büyüktü. Dış duvarlar
sağlam İngiliz tuğlasıyla örülmüştü, ahşap kiremit ve sazdan
oluşan çatıyı tutan aralıklı meşe kolonlar vardı. Bölmeler John’ın
durduğu yere sıralanmıştı, gerçi sadece üç at vardı. John yürü-
yerek tüm bölmelere baktı. Lord Woodruff asla attan iyi anlayan
biri olmamıştı. Hayvanların ikisinin sırtı çok eğriydi üçüncüsü
egzersize ihtiyaç duyan, benekli gri bir midilliydi. Yine de diğer
iki attan çok daha iyi huyluydu.

Karşı duvarda bir çiftlik arabası, yeşil-sarı bir midilli arabası
ve siyah lake bir araba duruyordu. Lord Woodruff’ı haftada bir
kiliseye götürenin o olduğu aşikârdı.

Dışarıda bir horoz öttü. John, ordudan ayrıldığından beri hiç şafak sökmeden önce yataktan kalkmamıştı. Ne ara bu kadar tembelleştiğini merak etti. Elbette ya, çoğu gece Prinny, Apple-gate ve diğerleriyle gezip şafak sökmeden önce eve girmiyordu.

“İnekler nerede?” John inekler birdenbire karşısında belire-verecekmişçesine etrafına bakındı.

“İnekler dışarıda, arazide,” dedi Terrell, kayıp dişlerinin arasından geçen hava hep bir ıslık sesinin çıkmasına sebep oluyordu. “Başka nerede olabilirler ki? Onları dışarıda sağlıyoruz.”

“Elbette,” diye cevapladı John, cehaletini göstermiş olmaktan ötürü huzursuz oldu. Daha önce inekler nerede sağılır diye ya da nedenini hiç düşünmemişti. Süt bile sevmezdi.

“Dışarıda domuzlarımız da var,” diyerek yardımcı oldu Terrell. “Onları içeri sokmaktan hoşlanmıyorum. Ağılı pisletiyorlar.”

“Evet, hayal edebiliyorum,” diye cevapladı John dudaklarını nefretle bükmemeye çabalayarak.

“Onları dışarıda kafeste tutuyoruz, böyle yapıyoruz,” dedi Terrell başıyla ağılın arka tarafını işaret ederek. “Dışarı çıkıp onlara bakmak ister misin?”

“Daha sonra.” John eliyle çenesini sıvazladı. Yüzündeki sakal kalınlaşmıştı. Dün gece tıraş olmalıydı. Döndü, güne hazırlanacaktı ve hemen durdu.

Mallory ağılın girişinde duruyordu. Onun dağınıklığının aksine gayet temiz ve canlıydı. Örgüsü omzundan aşağı sarkıyordu. Kahverengi elbisesiyle uyumadığı anlaşılıyordu. Elinde bir yemek sepeti vardı.

“Günaydın,” dedi.

John içinden yükselen şaşırtıcı bir öfke ve küskünlükle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, bir yanı da Mallory’yi görmekten son derece hoşnuttu. “Günaydın,” dedi medeni bir tavırla. *İyi* uyudu mu, diye merak etti.

Muhtemelen bir kuzu gibi uyumuştı.

Mallory ağla girdi. "Güzel bir sabah."

John homurdandı. Gün hakkındaki fikirleri çok farklıydı.

"Bu çok büyük bir ağıl," dedi Mallory, gözleri merakla parlıyordu.

"Ah, Craige Şatosu'nun ağılının bu kadar büyük olmadığını mı söylüyorsun?" Bu taşı atmadan duramamıştı ama hemen pişman oldu.

Aralarında bir anda görünmeyen bir duvar oluştu. Mallory'nin tavrı soğudu. "Sana kahvaltı getirdim," dedi sepeti indirerek. "Akşam yemeğini de getireceğim." Gitmek üzere arkasını döndü.

John onun kapıya gidişini izledi ve çıkmadan hemen önce konuştu. "Dur."

Mallory durdu. "Ne arzu ediyorsun?"

Keşke en başından başlayabilsek diye arzuluyorum, diye geçirdi aklından. Bunun yerine aklına ilk gelen cümleyi söyledi. "Terrell ve diğerleriyle tanışmadın."

"Terrell," diye tekrarladı Mallory dalgınlıkla. Bir anda yalnız olmadıklarının farkına varmıştı. "Ah, elbette burada çalışan adam." Yeniden ağula döndü.

John başıyla onayladı. "Bu Terrell. Terrell, bu da eşim Mallory Dawson."

Terrell saygılı bir tavır takındı, eksik dişlerini göstererek Mallory'ye sırtıttı. "Seni dün gece ağılda uyutan o mu?"

"Evet, Terrell o," diye cevapladı John tüm zalimliğiyle. Terrell, John'ın bu itirafına kıkır kıkır güldü.

John, Mallory'yi kap kacakların bulunduğu bölmeye doğru götürdü.

"Bu kadar dürüst olmak zorunda değildin," dedi Mallory kısık bir sesle.

“Doğruyu dile getirmekten kaçmayacağım.”

“Pekâlâ, sanırım bu bir ilk.”

“Bugün çok formdasın,” diye cevap verdi John.

“Sadece tetikteyim,” diye cevapladı Mallory tatlılıkla, taş bir kemerin altından geçip bulaşikhane olarak kullanılan tuğla bölmeye girdiklerinde. Süt ve peynir kokuyordu. Evie’yle Ruth omuzlarındaki sırtıkların ucunda duran kovaları boşaltmış, yan kapıdan çıkmaya hazırlanıyorlardı.

“Evie, Ruth, sizleri eşim Bayan Dawson’la tanıştırmak istiyorum.”

Evie saygılı bir reverans yaptı ama Ruth küstah bir ilgiyle Mallory’ye tepeden baktı.

Mallory onun bakışlarına kendi ezici bakışlarıyla karşılık verdi. John gülmeyecek kadar akıllıydı ama Mallory’nin Craige Şatosu’nu nasıl işlettiğini hayal edebiliyordu. Bu rol için dünyaya gelmişti.

Evie sessizliği bozdu. “Ruth, ineklerin yanına gitmeliyiz. Tanıştığımıza memnun oldum Bayan Dawson.”

“Ben de,” diye cevap verdi Mallory hoşlukla. “Bebek ne zaman geliyor?”

Evie’nin yüzü bir anda mutlulukla aydınlandı. “Daha üç ay var. İzninizle.” Ruth cüretkâr bir tavırla elini sallayarak John’a göz kırptı. Evie, kuzeninin kolunu yakaladı ve onu çekerek kapıdan çıkardı. Yürürlerken Evie’nin Ruth’a bu işlere ihtiyaçları olduğunu ve önüne gelenle flört etmeyi bırakmasına dair verdiği söylevi duyular.

Mallory, John’a döndü. “Bu küstahlığına izin vermemelisin.”

“Onunla baş edebilirim.”

“Her karşılaşmamızda bir kadın seninle flört ediyor.”

“Bak Mallory. Beni küçük mandıra hizmetlisinin davranışlarından ötürü suçlayamazsın.”

Mallory dik dik ona bakınca John bunu yapabileceğini anladı. “Kadınlar cesaretlendirilmezlerse kendilerini asla bir erkeğin üzerine atmazlar,” dedi Mallory üstünlük taslayan bir kibirle. “Biz erkekler gibi değiliz.”

John homurdanarak onaylamadığını belirtti. “Bu Mallory Barron’un Taş Kitabı’ndan bir alıntı mı? İnanmayabilirsin Mallory ama hayat hakkında öğrenmen gereken birkaç şey var.”

“Ve bahse girerim bunu bana öğretecek olan kişi de *sensin*.”

“Olabilir,” diye karşılık verdi.

“Bana neyi öğreteceksin? Nasıl flört edileceğini mi?” Yürümeye başladı, John elini tuğla duvara koyarak onun yolunu kesti.

“Evet,” dedi, kelimeyi ağır ağır söylemişti. “Onu ve başka birkaç şeyi daha. Tabii ilgilenecek kadar kadınsan.”

Atılan kanca gediğini buldu. Kadının bakışları onunkilere kenetlenince John gülümsedi. Zorlu bir rakipti. İnsanı çileden çıkarırdı ama John da bunu yapabilirdi. Muzaffer tavrı söndü, harareti heyecana dönüştü, ayaklarının birbirine dokunacağı yakınlıkta olduklarını düşününce daha da ateşlendi. Ashnda ona doğru eğildiği anda dudakları saçlarına dokunabilirdi. Bakışları Mallory’nin küstah burnunun iki yanındaki çillere kaydı. “Konusmamız gerektiğini biliyorsun,” dedi, sesi sıcak ve hışırtilıydı. “Herkes bizim karı koca olarak davranmamızı bekliyor.”

Mallory gözlerini kaldırarak gözlerinin içine baktı. Dudaklarını ıslattı, dilinin ucunu görmek adamı iyice çekti. Sonra Mallory burun kıvırdı. Havayı koklayarak yüzünü ekşitti. “John, bu koku senden mi geliyor?”

Büyülü an sona erdi.

John omuzlarını dikleştirdi. “Evet, leş gibi kokuyorum,” diye geveledi. Dün geceki duyguları ve nefreti bir anda geri döndü. Elini açıklarcasına kaldırdı. “Ağılın pisliklerden arındırılması gerekiyor.”

"Bence de." Başım diğer tarafa çevirdi, dudakları garip bir şekilde büküldüğü anda John onun gülmemeye çabaladığını anladı. Yine!

Dudaklarını sıkarak duvardan ayrıldı ve alaycı bir reveransla Mallory'nin yolundan çekildi.

Mallory göz ucuyla onu süzdü. "Yine bana kızdın."

"Kızmak mı? Neden?" diye sordu John sahte bir tatlılıkla. "Beni kendi kulübemden dışarı attığın için..."

"Bizim kulübemiz."

"Beni ağıl-da uyuttuğun..."

"Senin için zor olmalı."

"Ve şimdi de bana leş gibi koktuğumu söylüyorsun!"

"Ashında leş gibi koktuğunu sen söyledin," diye düzeltti onu Mallory.

John öfkeyle kükremek istiyordu. Hayatında böylesine dediğim dedik, kusur bulan, pireyi deve yapan, mutlu edilmesi zor birini görmemişti.

Mallory parmak uçlarında yükseldi ve John'ın burnuna bir öpücük kondurdu. "Haklısın," dedi. "Konuşmamız gerekiyor. Akşam buradaki işin bitince kulübeye gel. Yemeği hazır edeceğim."

"Ve gitti.

John donakalmış bir şekilde arkasından baktı. Leş gibi kokmasına rağmen onu öpmüştü.

Mallory'nin peşi sıra kemerli kapının altından geçti ve ıslık çalarak ilerledi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

*Kızıl saçlı neşeli ve şişman Kitty'nin
Geniş, uçuşan bir şapkası var.
Çorabındaki delik taç kadar büyük,
Eteğinin telleri yere vuruyor.
Hey Efendi John dikkatli ol!
Ve Bridgewater Panayırı'ndaki kızları öpmeye kal-
kışma.*

"Bridgewater Panayırı"

Mallory kulübeye yürürken zil takıp oynar haldeydi. John'ı burnundan öperek kendini de şaşırtmıştı ama bunu yaptığına çok memnundu. Adam tamamıyla şaşkına dönmüştü.

Şafakta gökyüzünde sadece birkaç bulut yer alıyordu, bu da güzel bir yaz gününün habercisiydi. Mükemmel bir günün. John'ın melodisini ıslıkla çalmaya başladı.

Dün gece yatakta düşünerek dönüp durmuş, John'ın itirafını zihninden pek çok kez geçirmişti. Gece yarısını biraz geçe bu adama karşı duyduğu ve yok saydığı "karasevdayla" barıştı. Neyse ki o yakışıklılığın ve pervasız ünün ardındaki doğru adamı görmeyi başarmıştı. Pişmanlıkları olan, hatalar yaptığını kabul eden, ar-

kadaşlarının sadakatine layık olan adamı; bunlar elbette ki onun iyi bir koca olduğu anlamına gelmezdi. Ya da bir gün olacağının.

Craige Şatosu'nu kaybetmişti. John'ın görünüşünün ya da baştan çıkarma gücünün sağduyusunu gölgelemesine izin verirse kızıl saçlı mandıra hizmetçisi kadar salak olduğu ispatlanırdı.

Yine de bu akşam John'la birlikte olacağı anı iple çekiyordu. Ekmek hamurunu yoğururken bu kez onu yatağa götürmek için ne tür sebepler bulacağını merak etti. Gülümsedi. Onunla zekâ yarıştırmayı seviyordu.

Mallory yemek yapmayı iki yıl önce Craige Şatosu'nun geliri iyice azaldığı zamanlarda aşçıyı elde tutmak ile yeni tohum almak arasında seçim yapmak zorunda kaldığında öğrenmişti. Annesi, Mallory'nin sıradan işleri böylesine istekle yapması karşısında dehşete kapılmıştı ama Mallory hayatı boyunca yapmak zorunda kaldığı işlerde keyifli bir yan bulmayı başarmıştı. Annesi ve arkadaşlarının yaptığı gibi gün boyu oturup nakış işleyemezdi. Çatıyı onarmanın en iyi yönteminden, ürünlerin hasat edilmesine ya da döşeklerin havalandırılmasına kadar uzanan, Craige Şatosu'nun işleyişiyle ilgili tüm işlere ilgi duyuyordu.

Hamuru parçalara böldü, bir kısmını daha sonra açılıp doldurularak kıymalı börek yapılmak üzere kenara ayırdı. Hamuru kabarmaya bıraktı ve bir sonraki işine başladı. Kulübeyi baştan sona fırçalayacaktı.

Akşamüzerine doğru kulübe örümcek ağlarından arınmıştı. Üç somun ekmek ve beş adet kıymalı börek masanın üzerinde soğumaya bırakılmıştı. Kalın bir dal parçası ve sicimle kırık iskemleyi tamir etmeye başladığında ilk kramplar geldi. Başlangıçta bunun aşırı çalışmadan ileri geldiğini düşündü. Bir saat sonra sebebin bu olmadığını biliyordu. Sancısı ikiye katlanmıştı.

Neden şimdi olmak zorundaydı? Her ay adet kanamasından bir hafta önce bu korkunç sancıları yaşıyordu, içinden bir şey

kopuyordu sanki. Vücudundaki bu gerginlik korkunç bir baş ağrısı yarattı.

Ağrıları durdurmak için yapabileceği bir şey yoktu. Şu an hayatını onlar kontrol ediyordu. Yatağa kadar sendeleyerek ilerledi ve yan olarak uzandı. Dizlerini göğsüne çekerek sancını azaltmaya çalıştı.

Artık John için akşam yemeği pişiremeyecekti.

“Mallory? İyi misin?” Serin bir el alına kondu.

John. Kısıklı gözleriyle ona baktı. Banyo yapmıştı. Saçları hâlâ ıslaktı ve geriye doğru yapıştırılmıştı. Tıraş da olmuştu. Sabah ona götürdüğü yemek sepetinin içindeki usturayı bulmuş olmalıydı. Gözlerini sımsıkı yumdu.

Gün boyunca bu adamı görmek için sabırsızlanan o değil miydi?

“Git buradan.”

“İyi görünmüyorsun.”

Ah, *sahiden mi?* diye geçirdi içinden, gözlerini açmayı reddederek. Bir kramp daha girince suratını buruşturdu. Spazmlar gittikçe kötüleşiyordu.

“Acı çekiyorsun,” dedi John.

Mallory içinden gitmesini dileyerek adamı duymazdan geldi. Bu akşam için planladığı şey bu değildi, John’m onu bu şekilde görmesinden utanç duyarak gözlerini kapalı tutmaya devam etti.

“Neren acıyor, söyle bana.” Adamın kısıklı sesi oldukça endişeliydi.

“Bir şey yok,” diye mırıldandı. “Git.” Ölmeyi dileyerek kollarını alt karnına bastırdı.

John yataktan kalktı. Mallory sert toprak zeminde ilerleyen ayak seslerini duydu. Bir saniye sonra kapı açıldı ve kapandı.

Güzel; gitmişti. Mallory yatakta iyice kıvrılarak içine yayılan acıyı serbest bıraktı ve uyumayı diledi. Gececek, diye telkin etti kendine. Hep geçer...

Birkaç dakika sonra kulübenin kapısı açıldı.

Mallory kıpırdamadan yatmaya devam etti. Tek gözünü açtı.

John geri dönmüştü. Elinin iki katı büyüklüğünde, düzgün yüzeyli, oval bir taşı tutuyordu. Ocağın önüne eğildi ve yanmakta olan közlerin arasına bir kütük daha attı. Kıvılcımlar bacaya üşüştü. Taşı ateşin kenarına yerleştirdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Mallory. Başını kaldırmak bile canını yakmıştı.

Ateşin önünden kalkmadan ona döndü. Uyanık olmasına şaşırmış gibi tek kaşını kaldırdı.

"Sana yardım ediyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok. *Yalnız* kalmaya ihtiyacım var."

John başıyla onayladı ama bulunduğu yerden kıpırdamadı.

Mallory ona arkasını dönerek gözlerini kapadı. John Barron hayatmda karşılaştığı en inatçı adamdı. Bu ses tonunu kullandığında insanlar genellikle son hızla söylediğini yaparlardı ama John bunu yapmıyordu.

Yeni bir sancı yapılanmaya başladığı anda nefesi kesildi. Yakında. Acı çok yakında bitecekti. Bu kramplar yirmi dört saatte uzun sürmezdi.

Bazen kadın olmaktan hiç hoşlanmıyordu.

John yatağın kenarına oturdu. "Al, bunu dene."

Mallory adamın neden bahsettiğini görmek için dönmeyi reddetti. "Neyi deneyeyim?"

"Taşı ısıttım ve temiz bir beze sardım." Üzerinden uzanarak taşı karnına bastırdı. Birkaç saniye sonra kumaşın sıcaklığı ısıtmaya başladı. Hiç istememesine rağmen taşı daha iyi bastırmak için

elleri aşağı indi. Sıcak elbisesinin katmanlarını geçti. Sancıların keskinliği azalmaya başladı.

“Daha iyi mi?” diye sordu John.

Başıyla onayladı, sancısı hâlâ konuşmasını engelleyecek kadar fazlaydı.

John üzerine eğildi. “Mallory, bazı sancılar doktor tarafından tedavi edilmediğinde tehlikeli olabilir.”

Bu sancıyı *onunla* konuşmak istemiyordu. Bu tür şeyleri anesiyle bile konuşmayacak kadar çekingendi. Sessizliğini korudu.

John bir süre bekledikten sonra, “Doktor getireceğim.” diyerek dehşete kapılmasına sebep oldu. Mallory onu durdurmaya yeltendiğinde yataktan kalkmış ve kapıya varmıştı.

“Ciddi bir sancı değil.”

“Sefil haldesin ve sancının yeri beni endişelendiriyor.”

“Biliyorum ama...” Derin bir nefes aldı. “Ayda bir kez olur bu. Kötü ama geçiyor.”

“Ayda bir mi?” diye tekrarladı John dalgınlıkla. “Ve bunun için hiç doktora görünmedin mi?”

Mallory öfkeyle haykırmak istedi. “Doktora görünmeme gerek yok John. Bu bir hastalık sancısı değil.”

“O zaman ne *tür* bir sancı bu?”

“John, lütfen bunu daha fazladeşme,” diye yalvardı. Ona sırtını dönerek taş sımsıkı sarıldı.

Bir saniye sonra John yatağın kenarına geldi. “Sana yiyecek bir şeyler getireyim mi?”

Mallory başını iki yana salladı.

“Sanırım hayır,” diye mırıldandı John.

Mallory uyuyabilecek kadar rahatlamayı dileyerek yeniden gözlerini yumdu. Yeni bir kramp bu fikri kafasından atmasına neden oldu.

John yanına oturdu. Mallory onunla ilgilenmedi. Bu sefer ki o kadar güçlüydü ki gözlerinden yaş geldi, en kötüsünün habercisiydi.

John yatağa uzandı. Çizmelerini çıkarmıştı. Mallory bu işi yaptığını fark etmemişti bile. Arkasından onu bedeniyle sardı. Mallory'nin gözleri bir anda açıldı. "Şimdi ne yapıyorsun?"

"Seninle birlikte yatıyorum."

Hayır, demek istedi ama adam yatmıştı bile, uzun bedeni onunkiyile birlikte kıvrılmıştı. Bir kolunu Mallory'nin başının altından geçirdi diğerini de beline sardı. Mallory gerilerek doğrulmaya çalıştı.

"Gevşe," dedi John. "Bunu atlatmana yardımcı olmak istiyorum sadece."

"Buna yapılabilecek bir yardım yok," diye terslendi ve hemen durdu. Aslında bu doğru değildi. Kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. John'ın vücut ısıısıyla taştan gelen ısı acısını hafifletmişti. Geri uzanarak başını adamın kolunun üzerine yerleştirdi.

"Mallory, doktor getirmesi için birini yollamak istiyorum."

Keşke bu kadar ısrarcı olmasaydı. Derin bir nefes aldıktan sonra konuştu: "John," diye başladı ve yine tereddüt etti. Onu utandırmayacak olan doğru kelimeleri aramaya başladı. "Bu kadınsal bir sorun," diye mırıldandı hızla ve hemen ardından başını yastığa gömdü.

"Kadınsal bir..." Bir anda anladı ve durdu. "Ah."

"Ama bu hakkında konuşmak istediğim bir şey değil," diye ekledi Mallory.

"O zaman konuşmayız," diye teskin etti onu. "Başka şeylerden konuşuruz."

"Ne gibi? Hava durumu mu?" O sırada yeni bir kramp geldi, bu bir öncekinden de güçlüydü, cümlesini inleyerek bitirdi.

"Acıya teslim ol," diye fısıldadı kulağına.

"Ah, sen ne anlarsın ki?" diye kabaca solumayı başardı.

"Buna benzer acılara maruz kaldım," dedi basitçe. "Salamanca'da yaralandığımda..."

"Yaralandın mı?" diye sordu, onun için duyduğu endişe bir an için rahatsızlığını unutturdu.

"Üst bacağımdan."

Mallory itiraf etmeden önce duvara baktı. "Bilmiyordum."

Adam omuz silkti. "Bir önemi yok. Artık geçti."

Artık geçti. Mallory bu sözlerdeki yalnızlığı algıladı, yıllar boyu yaşadığı bir yalnızlıktı. "Yara izin var mı?"

"Elbette." Sesinde küçük bir kahkaha gizliydi. "Görmek ister misin?"

Yeni bir sancı içini sarmaya başladı. Mallory gerildi.

"Derin ve düzenli nefesler al," dedi John kısık sesle. "Savaşma Mallory. Teslim ol."

Onu dinlemek istemiyordu. Savaşmak istiyordu ama adamın sesi hipnotize edici bir güce sahipti ve kendini derin nefesler alarak rahatlamaya çalışırken buldu.

John onu kollarının arasında tutmaya devam etti, başını adamın göğsüne yaslamıştı. Bir sonraki kramp silsilesi başladığında onlarla daha rahat başa çıkabildiğini gördü.

"Hep bu kadar kötü mü geçiyor?" diye sordu John. Kulübe karanlıktı, sadece odadaki ışık ortalığı biraz aydınlatıyordu.

Mallory başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce bir doktorla konuşmuştum. Benim için hep böyle olabilirmiş. Bazı kadınlarda kramplar ilk çocuğun doğumuyla birlikte ortadan kalkarmış."

John başını onun kafasının üzerine yasladı, Mallory onun dudaklarının hafifçe tebessüm ettiğini hissetti.

"Komik olan ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey. Güldüm mü?" diye cevap verdi John en masum haliyle, Mallory onu dirsekleyecek gücü kendinde buldu. John

ona daha da sokuldu. “Kadınlığın gizemleri,” diye fısıldadı John, sesinde saygı vardı.

Mallory daha önceki mahcubiyetinin uçup gittiğini fark etti. Adamın kollarının arasında olmak bile doğru geliyordu. John parmaklarını onunkilere doladı.

Bir sancı dalgası daha geldi geçti. Mallory onun sükûnetle verdiği tavsiyeleri dinledi, sesi en iyi merhemden bile rahatlatıcıydı. Farkında olmadan en kötü krampları normalden çok daha kısa bir sürede atlattı. Kramplar sona erdikten sonra bile yerinden kıpırdamak istemedi. Onun yanında bu şekilde yatmayı sevmiştir.

Bir süre kendi düşüncelerine dalarak sessiz kaldılar, sonunda Mallory cesaretini toplayarak sordu: “Beni neden terk ettin John?”

John sessizliğini korudu.

Mallory onun eline dokundu, başparmağının üzerinde parmağını dolaştırdı. “Dün gece kendini hiç evli hissetmediğini söyledin. Gitme sebebin bu muydu? Kendini evliliğe alıştırarak zamanı bulamamak mıydı?”

“Ah, Mallory.” Omzunun üzerinden ona bakabilmek için dirseğinin üzerinde doğruldu. Mallory onunla yüzleşmeye henüz hazır değildi, başparmağına bakmaya devam etti.

“Babama isyan etmekle meşguldüm,” dedi John. “Sen sadece bizim savaşımıza karışan talihsiz bir üçüncü kişiydin.”

“Ne savaşı?”

“O, mutlu edilmesi kolay bir adam değildi. Ben değişik okullara giderken o hayatını hep uzak ülkelerde diplomatik görevlerini yerine getirerek geçirdi. Bir kez olsun bana ne düşündüğümü ya da ne istediğimi sorduğunu hatırlamıyorum ama ben onu hep mutlu etmeye çalıştım. Özellikle de gerçek oğlu olmadığımı öğrendikten sonra.”

“Yani anlatılanlar doğru.”

“Evet, gerçi babamın, kraldan tut denizcilere kadar herkesin beni onun meşru varisi olarak tanımaya zorlaması yüzünden kimse bunu yüzüme karşı söylemedi. Bu seni rahatsız ediyor mu?”

Mallory bir süre soruyu düşündükten sonra başını iki yana salladı. “Hayır, sanırım etmiyor. Seni rahatsız ediyor mu?”

“Ah, evet... Gerçi okul zamanlarında diğer çocuklar benimle alay ederken daha çok ediyordu. Ebeveynleri beni hiçbir zaman asil oğullarına uygun bir arkadaş olarak görmediler.”

“Ama şu an unvan sende ve kabul gördün.”

“Bazı çevrelerde,” dedi John özenle, “ama hepsinde değil. Almack’s’a hiç davet edilmedim.”

“Bir savaş kahramanı olmana rağmen mi?”

“Ve çok varlıklı.”

“Kadın destekçilerinin bir süre tedbiri elden bırakmasını beklemeni tavsiye etmem,” dedi Mallory ifadesiz bir sesle, bir yandan eliyle kulübeyi gösteriyordu.

John güldü. “Haklısın.” Parmaklarını yeniden Mallory’nin parmaklarına doladı ve elini hafifçe sıktı. “Bir sorum var. Ben uzaktayken hiç beni düşündün mü?”

Mallory’nin ağzı kurudu. Ona gerçeği söylemeyecekti. Yıllar boyunca çok uğraşmıştı ama onu düşüncelerinden bir türlü atamamıştı. “Her pazar senin için dua ettim.”

“Her pazar ha? Peki ya haftanın geri kalanında?”

“Seni, senin beni düşündüğün sıklıkta düşündüm.”

“Bir avukatın kıvrak zekâsına sahipsin.”

“Bunu bir iltifat olarak değerlendiriyorum.”

“Öyle zaten,” dedi John sıcacık bir sesle.

“Pekâlâ,” dedi Mallory yüzünü görmek için ona dönerek. “beni neden terk ettin?”

John'ın mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Seni terk etmedim. Babamdan kaçtım. Bana evlenmeyi emrettiği için ona çok öfkelenmişim. Mallory, konuyu düğünden bir gece önce Craige Şatosu'na vardığımda öğrendim. Evlenme konusunu daha hiç düşünmemiştim. Beni orduya katılmak için iznini istediğim mektupla ilgili olarak çağırdığını düşünmüştüm."

"Kütüphanedeki tartışmanızı duydum."

"Evet, birbirimize çok acı şeyler söyledik. Ben ondan çok daha fazlasını ve hiç söylememem gerekenleri söyledim. O bana, beni yetimhaneye veya ıslahevine bırakmadığı için müteşekkir olmam gerektiğini söyledi. Ben de keşke bırakmış olsaydın diye haykırdım."

"Sonra da seçme hakkın olmadığını düşünerek benimle evlendin."

"Seninle evlendim çünkü babam bana seninle evlenmediğim takdirde annenle senin evinizi kaybedeceğinizi ve beş parasız ortada kalacağınızı söyledi. Babam kafasına koyduğunu gerçekleştirmek adına bunu yapacak türde bir adamdı. Peki ya sen Mallory? Seni benimle evlenmeye iten safça sebepler miydi?"

Mallory huzursuzlukla kıpırdandı. "Babanın tehdidi doğrudu. Evlenmeseydik annemle ben yüzyıllardır ailemize ait olan Craige Şatosu'ndan gönderilecek ve Cornwall'daki teyzemin yanında yaşamak zorunda kalacaktık."

"Cornwall olmaz!" dedi John alaycı bir nefretle.

"Bence de," diye onayladı Mallory.

Ses çıkarmadan yan yana yatmaya devam ettiler. Mallory uykusunun geldiğini hissetti.

John konuşmaya başladı. "Görüyorsun işte. Aşk evliliği değildi." Ciddiyetle eklemeyen önce bir süre durdu. "Düğün gecemizde sana ilaç verildiğini keşfetmek de hiç hoşuma gitmedi. Şarabı tattığımda içimde bir şeyler koptu. O anda hayatımı kendi

kontrolüm altına almam gerektiğine karar verdim. Erkek olmak istiyordum Mallory, babamın kuklası ya da kendi ayaklarının üzerinde durmaya korkan bir piç olmak istemiyordum. Karısına zorla sahip olacak damat da olmak istemiyordum.”

Mallory yanaklarının utançla kızardığını hissetti. “John, şarabın ilaçlı olduğundan haberim yoktu. Annem bunu benim bilgim dışında yapmıştı. Gergin olduğumu biliyordu ve işleri benim adıma kolaylaştırmak istemiş ama ben çok fazla içtim.”

John’ın eli yüzüne düşen bir tutam saçı alıp kulağının arkasına sıkıştırdı. “Peki, bu işleri kolaylaştırdı mı?” diye sordu usulca.

Mallory bakışlarını kaçırdı, zıfaf geceleri ve evlilik zorunluluklarının yerine getirilişine dair çok az şey hatırladığını itiraf etmek istemiyordu.

“Öyle kaş çatma,” diye usulca azarladı John. “Geçmişte kaldı. Unuttun mu?”

Başını indirip yanma kıvrılmadan önce bu sözleri onayladı. İçi çekiliyordu, çok yorgundu. “Sana iyi bir eş olurdum. Yeminimi gerçekten etmiştim.” Gözlerini kapadı.

John bir süre ateşe baktı, geçmişini düşünüyordu. Ardından konuşmaya başladı. “Bu evliliği yürütebiliriz biliyorsun, değil mi?”

Mallory’nin cevabını bekledi.

Ses gelmedi.

Dirseğinin üzerinde yükselerek ona baktı. Uykusunda bile çok yıpranmış görünüyordu, içinde bir suçluluk hissetti. Elinin tersiyle yanağını okşadı. Değerli şatosunda oturmak yerine taşrada aylak aylak geziyor olması onun suçuydu.

Mallory onu şaşırtarak mırıldandı: “Yürütebileceğimizi sanmıyorum. Sen koca olacak biri değilsin.” Burnunu yastığa sürttü.

John bu sözlerle yerinden sıçrayarak sorguladı: “Neden? Artık param olmadığı için mi?”

Cevabı alamadı. Karısı uykuya dalmıştı.

Mallory ertesi sabah şafak sökmeden biraz önce uyandığında John'ın yerde uyuduğunu gördü. Gece boyunca yanında uyuyabilirdi; bunu bilemezdi ya da umursamazdı.

Ama bunu yapmamıştı.

Nedenini merak etti. Hareketleri ünüyle uyuşmuyordu.

Usulca adını söylediği anda adam uyandı.

Bakışları onunkilerle buluşunca uykulu uykulu gülümsedi. "Daha iyi misin?"

Mallory onayladı.

"Güzel." Gerindikten sonra ayağa kalktı, ayakları çıplaktı. Mallory onun çoraplarını çıkardığını hatırlamıyordu. Gömleğini de çıkarmıştı. Onu sadece daracık ince geyik derisi pantolonuyla görmek hayal gücünü çok zorlamasını gerektirmiyordu ve aslında oldukça güçlü bir hayal gücü vardı.

Bakışlarını hızla adamın yüzüne çevirdi. Saçları karışmıştı, mavi gözleri koyulmuş ve tembel bakışlıydı. Kendine bir bardak elma suyu koydu. "Sen de ister misin?" diye sordu başını çevirerek.

"Hayır, teşekkür ederim." Mallory yataktan kalktı. Kahve-rengi elbisesi iflah olmayacak bir şekilde buruşmuştu. Örgüsünün yarısı açılmış, saçları sırtından aşağı karmakarışık bir şekilde dökülüyordu.

John elma suyunu bir dikişte bitirdi ve gömleğine uzandı. "Terrell ve diğerleri gelmeden önce ağılda olmak istiyorum. Orada olmazsam bugün için planladığım işlerden kaytarmaya çalışacak." Gömleğini giydi ve pantolonunun içine soktu. Güzel gömleği aşınmaya başlamıştı. İskemleye oturarak çizmelerine uzandı. "Bölmelerdeki yaş gübreyi temizlemek sevdiği bir iş değil ve ağılın büyük bir kısmı hâlâ temizlenmemiş durumda."

"Peki ya tarlalar ne durumda? Ekinlere baktın mı?"

John ayağını çizmeye sokup yere vururken başını iki yana salladı. "Yarın. Benimle gelir misin?"

"Elbette."

"Fırsat bulursan bugün ağıla gel. Yaptıklarım konusunda fikirlerini duymak isterim. Domuzların bulunduğu yerin temizlenmesi gerektiğini düşünüyorum ama Terrell itiraz ediyor. Domuzlar konusunda bir şeyler biliyor musun?"

Mallory gülümsedi. "Biraz." Craige Şatosu bir zamanlar domuz sürüleriyle övünürdü.

John tebessümüne karşılık verdi. "Bildiğini biliyordum." Tam önünde durdu, gözlerinde yumuşak bir ışıltı vardı. "Sen sıradışı bir kadınsın Mallory Barron."

Mallory onun ne yapacağını kestiremeden John onu alından öptü ve göz kırptı. "Biz iyi bir çiftiz, öyle değil mi?"

Burnunun ucunda dokunduğu yer gıdıklanınca Mallory elini oraya götürdü.

"Sonra görüşürüz," dedi John. Masadan bir kıymalı börek aldı, kapının ardındaki çubuğu kaldırdı ve dışarı çıktı.

Mallory hızlı adımlarla kapıya gitti ve onun kıvrılan patikada ilerleyerek gözden kayboluşunu izledi. Düşünceli bir tavırla kapıyı kapadı.

Aralarında bir şey olmuştu. Hiç ummadığı bir şey.

O ve John dost olmaya başlamışlardı.

John, ceketini duvardaki kancada asılı bırakmıştı. Mallory ceketin kollarını dikti. Bayan Watkins'ten izin aldıktan sonra tavuklardan birini yakalayıp öldürmesi için Terrell'ı ödünç aldı. Daha sonra tavuğu yoldu ve akşam yemeği için yahnisini pişirdi.

Akşamüstünün erken saatlerinde Bayan Irongate onu getirmesi götürmesi için Lucy'yi gönderdi. Anlaşılan o ki idarecinin karısının ana evdeki birtakım işlere yardımcı olması planlanmıştı.

Mallory yüksünmedi. Kıymalı börek ve bir testi elma suyundan oluşan yemeğini John'a götürdü, ağıldaki çalışmalarını hakkında birkaç laf ettikten sonra Bayan Irongate'in yardımına gitti.

Kâhya kadın gümüşlerin parlatılmasını istedi. Bu iş oldukça kolaydı, Mallory mutfakta geçirdiği zaman içerisinde aslında oradan pek çok yardım alabileceğini keşfetti. Bayan Irongate'le Bayan Watkins dullardı, Bayan Watkins üçüncü dulluğundaydı ve ikisi de John'la ilgileniyordu. John mutfaka birkaç kez girip çıkmış ve ikisinin de fazlasıyla dikkatini çekmişti, onu tanıdıkları diğer adamlarla kıyaslamadan duramamışlardı.

Çok erkek tanımışlardı.

Mallory, Craige Şatosu'nun sahibesi olarak çalışanlarına son derece dostça davranırdı ama hiçbirisiyle bu kadar özeli paylaşmamıştı. Bayan Irongate ile Bayan Watkins'in incelikten yoksun konuşmaları kaygı vericiydi. Kadınların sorularını beceriksiz bir şekilde cevaplamaya çalışırken John'ın gelerek çekiciliği ve küçük yalanlarıyla onu kurtarmasını diledi.

"Neden çocuğunuz yok?" diye sordu Bayan Irongate hiç çekinmeden.

Mallory cevabını hazırlayamadan Bayan Watkins mutfak masasının üzerinden eğilip unlu elini beline koyarak konuştu. "Sakin bize sorunun Küçük Bey'de olduğunu söyleme. O çok yakışıklı bir adam ve eğer böyleyse kalbim çok kırılır."

Mallory kaşlarını çattı. Bayan Watkins'in ne demek istediğini tam olarak anlayamamıştı. "John'ın Küçük Bey'i tanıdığımı sanmıyorum," dedi büyük bir ciddiyetle.

İki kadın kahkahalarla güldüler. Bayan Irongate sarsılarak gülerken neredeyse oturduğu yüksek mutfak taburesinden düşecekti. Lucy bile kıkırdadı.

İşte o zaman Mallory neden bahsettiklerini anladı. Öfkeyle öylesine kızardı ki kulak uçları bile yanmaya başladı.

Çenesini havaya dikti. "Bu çok uygunsuz bir konuşma."

"Uygunsuz mu?" Bayan Irongate gözlerinden akan yaşları önlüğüyle kuruladı. "Kocasının Küçük Bey'i tanımadığını söyleyen biz değiliz!"

Kadının sözleri herkesin yeniden kahkahalara boğulmasına sebep oldu. Bayan Watkins elini keyifle masaya vuruyordu.

Mallory cilalama bezini fırlattı. "Kesin! Bana gülmeyi kesin! Söylemek istediğim bu değildi."

Bayan Watkins uzanarak elini Mallory'nin omzuna koydu. "Ah, sadece biraz şakalaşıyorduk."

Mallory geri çekilerek Bayan Watkins'in unlu parmak izlerini kahverengi elbisesinden temizledi. "Hiç komik değil." Sesi suyu donduracak kadar soğuktu.

"Uzun bir süre mutfak sessizliğe büründü.

"Pekâlâ," dedi Bayan Irongate. "Sanırım gereken cevabı verdiniz, öyle değil mi *Bayan Dawson*."

Mallory, kadınların biraz öncesine kadar onu kendilerine eş olarak gördüklerinin farkına vardı ve o bu kadınlarla aralarında kurulabilecek tüm dostluk bağlarını yok etmişti. Cilalama bezini eline alırken aslında bir çalışan olmadığını telkin edip durdu kendine. O Leydi Craige'di. Aşçının ya da kâhyanın, hakkında ne düşündüğü hiç önemli değildi.

Ama önemliydi.

Kadınlar onu yok sayarak aralarında sohbete başladılar. Mallory kendini kötü hissetti. İşin kötü yanı bunu nasıl telafi edeceğini de bilmiyordu. Bunun sebebi sadece bugüne kadar doğal bir korunmaya tabii tutulmuş olması değildi, hayatında hiç yakın bir kadın arkadaşı da olmamıştı. Tüm hayatı Craige Şatosu'nda ona efendi gözüyle bakan insanların arasında geçmişti.

Bencil olarak büyütüldüğünü kendine itiraf etmek Mallory'yi şoka soktu. Gümüş servis tepegisindeki yansımasına baktı. Hiz-

metliler söz konusu olduğunda kendini hep iyi ve kibar olarak değerlendirmişti. Daima kibar davranmıştı ama onları hiç dengi olarak düşünmemişti.

Bayan Irongate'le Bayan Watkins'e karşı yapmış olduğu bu art niyetsiz kabalığın üstesinden nasıl geleceğini de bilemiyordu.

Bayan Irongate imdadına yetişti. "O kadar kibirlilik taslamak istemediğinin farkındayım," dedi kısık sesle.

Bu açılışa minnettar olan Mallory, "Doğu Anglia'da insanlar özel meselelerini buradaki gibi açık açık konuşmazlar," diye mırıldandı.

Bayan Irongate cevap vermeden önce başını çevirip Bayan Watkins'e baktı. "Emma ve ben şakalaşmayı severiz, erkeklerimizi de severiz. Üzerine geldiysek özür dileriz."

"Ben dilemem," dedi Bayan Watkins. "Kibirli insanları sevmem."

"Aman Emma," diye söze girdi Bayan Irongate ama mutfak kapısında asılı olan zil çalarak sözünü kesti. Kâhya yerinden fırladı. "Bu efendimiz. Çayını içmek için hazır."

"Lucy," diye seslendi Bayan Watkins. "Tepsiyi hazır ettin mi?"

"Hemen ediyorum," dedi mutfak hizmetçisi.

Bayan Watkins'le Lucy tepsiyi hazırlarlarken Mallory Bayan Irongate'e, Lord Woodruff'ın yazmakta olduğu kitabı hiç görüp görmediğini sordu.

"Yüce Tanrım, hayır! Görmek de istemem."

"Uzun süredir mi bu kitap üzerinde çalışıyor?"

"Yıllardır!" Bayan Irongate tepsiye içinde tek bir gül bulunan ince bir vazo yerleştirdi.

"Yaklaşık beş yıl önce Londra'dan bir adam gelerek kitabı hakkında Lord Woodruff'la konuştu, işte o günden beri delicesine yazıyor. Öğle yemeğinden sonra bu sabah yazmış olduğu her şeyin üzerini çizerken bıraktım onu. Sürekli, 'Doğru değil. Doğru değil,' diye mırıldanıyordu." Başını ileri geri atarak Lord

Woodruffın heyecanlı konuşmasını taklit etti. Mutfaktaki herkes güldü. “İnsan, birinin kendini bu tür bir saçmalığa neden adadığını merak ediyor,” diye ekledi tepsiyi alıp koşar adımlarla mutfaktan çıkarken.

Bayan Irongate çıkınca Bayan Watkins’le Lucy, Mallory’ye sırtlarını döndüler. Mallory gümüşü parlatma işini hızla bitirdi. Bayan Irongate elinde deri kaplı ağır kayıtlar defteriyle döndüğünde kulübeye gitmeye hazırlanıyordu.

“Henüz gitmemiş olmana sevindim Bayan Dawson,” dedi Bayan Irongate. “Lord Woodruff bunu kocana vermeni istiyor.”

Mallory defteri aldı. “Nedir bu?”

“Kira kayıtlar defteri. Lord Woodruff yeni idarecisinin kiralara toplamasını istiyor ve ben de ona şans diliyorum. Bugüne kadar kimse kiracılardan borçlarını almayı başaramadı. Çok dirayetliler, sinsilikleri de cabası.”

Bayan Watkins ilk kez Mallory’yle konuştu. “Hayattaki en sevimsiz iş. Şu peynir ile birayı Bay Dawson’a akşam yemeği için götür. Çok çalışıyor ve iyi bir kadının bakımını hak ediyor.”

Mallory küçümsemeyi görmezden geldi. Bayan Irongate’e döndü. “Şu köşedeki dolap dikkatimi çekti.” Başıyla bel yüksekliğindeki küçük dolabı gösterdi. “Boş olduğunu gördüm, ihtiyacınız yoksa ben onu kulübede kullanabilirim.”

Bayan Watkins kaşlarını çatıp hayır demeye hazırlanırken Bayan Irongate cevap verdi. “Elbette hayatım, Lucy onu eve taşımana yardım eder.”

Lucy, Mallory’ye yardım etmek istemediğinin anlaşılması için suratını astı ama Mallory umursamadı. Bayan Irongate’in bonkörlüğünü takdir etti. Peynirle birayı alarak kapıya doğru yürümeye başladığı sırada Bayan Watkins arkasından seslendi.

“Dur bir dakika. Sen hafif şeyleri taşıırken Lucy neden dolabı taşıyor?”

Mallory yanaklarının yandığını hissetti. Hareketlerinin nasıl yorumlanacağını düşünmeyi bırakmamalıydı. Doğal olarak bir mutfak hizmetçisinin idareci eşinden daha alt seviyede yer aldığına karar vermişti. Anlaşılan Bayan Watkins onunla aynı fikirde değildi.

Gururla sırtını dikleştirdi, peynirle birayı Lucy'ye verdi. Küçük ama ağır olan dolabı yüklendi. "Dolap için teşekkür ederim," dedi Bayan Irongate'e. Bilinçli bir tavırla Bayan Watkins'e döndü. "Peynir ve bira için de size teşekkür ederim. Kocam bu gece çok mutlu olacak." Mallory onlara bir lokma ya da yudumunun kendi gırtlığından geçmeyeceğini belirtmek istedi aslında. Lucy'yle birlikte dışarı çıktılar.

Yoldan iki adım ilerlemişlerdi ki Bayan Watkins'in sözleri duyuldu. "Ondan hiç hoşlanmadım. Evin hanımıymış gibi davranıyor."

"Utangaç biri," diye cevapladı Bayan Irongate.

Bayan Watkins homurdandı. "Bizden daha üstün olduğunu sanıyor."

Mallory, Lucy'nin ona baktığını fark etti. Kulak kabartırken yakalandığı için utanarak yola koyuldu.

Dolabı taşımak kolay değildi. Ağılın önündeki avluya geldiklerinde nefeslenmek için onu yere bıraktı. Şişman, siyah beyaz ağıl kedisi gelerek eteklerine süründü. Mallory eğilerek onu sevdi.

John'ın onu çağıran sesi dikkatini çekti. Ağıldaki yüksek pencerelerden birinden el salladı. "Ne yapıyorsun?" diye seslendi Mallory.

"Çatı katındaki pislikleri temizliyorum," diye seslendi John.

Mallory güldü. "Çatı katları pislenmez."

"Bu pislenmiş. Sonra görüşürüz." Ona sırttıktan sonra kafasını içeri soktu.

Mallory bir süre daha ona baktı, aklı evliliklerindeydi. Genç bir kızken mahcup ve tecrübesizdi ama artık genç değildi, kız da değildi. Uyanıp John'ın onu terk ettiğini fark ettikten yedi yıl sonra ilk kez zifaf gecelerini hatırlamaya çabaladı. Aralarında ne geçmişti?

John odaya girdikten sonra olan ufak tefek şeyleri hatırladı.

Lucy boğazım temizleyerek Mallory'yi ana döndürdü. Mallory bu akşam John'ı bir an önce görme isteğiyle yola koyuldu.

Kulübeye varınca Lucy'ye teşekkür etti ve kızı gönderdi. Tavuk hazardı. Ortalıkta dolandı, birkaç şeyi düzeltti, dolabı ocağın yanına yerleştirdi; saçlarını fırçalaması birkaç dakikasını aldı. Örgüden farklı bir şey yapmak istedi ama tokaları yoktu, saçlarını açık bırakma kararı verdi. Evlendiğinden beri bu modeli hiç yapmamıştı, kendini genç ve umursamaz hissetti.

Kulübede etrafına bakındı. Özel bir şeyler gerekiyordu. Çiçekler. Bir bıçak alarak kapıya yönlendi.

En güzel kır çiçekleri kulübenin biraz ötesindeki gölün kıyısındaydı. Patikadan ayrıldı, küçük ağaçlarla aşırı derecede büyümüş olan çalı çitlere doğru ilerledi.

Yaklaşınca Ruth'un çalıların arkasında çömelmiş olduğunu gördü, diğer tarafta olan bir şeyleri izliyordu. Mallory'nin ayak seslerini duymadı bile. Ruth daha sonra daha da garip bir şey yapmaya başladı. Giysilerini çıkardı.

Mallory'nin ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Hava aydınlıktı. Bu kadının hiç mi utanması yoktu?

Ruth kısa bir sürede çıplak kaldı ve çalıların arasından göle doğru ilerlemeye başladı.

Mallory tam o sırada o aşına ıslığı duydu ve Ruth'un gizlice kimi izlediğini anladı.

ONUNCU BÖLÜM

Birlikte dolaşırlarken

Bir saman yığını gördüler.

Hey, orası kızlarla erkeklerin

Oynaması için güzel bir yer değil de ne?

“Sabah Çiyini Üflemek”

John ıslık çalarak Bayan Irongate’in ev yapımı sabunuyla sabunlanıyordu. Sabun kokulu değildi ama ter, pislik ve hayvan kokularını vücudundan atıyordu. Gömleğini önceden yıkamış ve güneşte kuruması için çalılara sermişti.

Keyfi yerindeydi. Ağılı temizlemişti. Tüm ağılı. Böylesine bir tatmini en son ne zaman hissettiğini hatırlamıyordu. Ordudan ayrıldığından bu yana tek bir işi bile sonlandırmamıştı ama bugün tüm ağılı pisliklerden arındırmıştı.

Daha da ötesi, Mallory’yle arasındaki ilişki tatmin edici bir düzeydeydi. Dün gece ilk kez kadının yanında yatmış ve sadece ona sarılmıştı. Kollarının arasında huzura kavuşması kendini bir kahraman gibi hissetmesine sebep olmuştu. Bu akşamı, ona farklı bir rahatlama sunmak için iple çekiyordu ve bu beklentiyle saçlarını daha hızlı yıkamaya başladı.

Bu telaş, sabunun gözlerine kaçmasına sebep oldu, gözleri yandı. Derin bir nefes alarak suya daldı.

Gölün diğer ucundan su sesi geldi. Şaşkınlıkla ayaklarını çamura bastı ve nefes almak için suyun yüzüne çıktığı sırada bir çift el bacaklarına tutundu.

Kafasını sallayarak gözlerindeki sulardan arındı, aşağı uzandı, Ruth'un ıslak ve çıplak bedenini mahrem bölgelerine dokunamadan tek çekişte su yüzüne çıkardı.

Kaşlarını çatarak kadına baktı.

Kadın ona gülümsedi; çıplak, dolgun memeleri bulanık suyun yüzeyinde mantar tıpası gibi oynaşıyordu. "Sırtını yıkamamı ister misin?" Uzanarak işaret parmağıyla John'ın ıslak kıllı göğsüne kalp çizdi.

John kızgın ateşe maruz kalmış gibi geri sıçradı. "Kafayı mı yedin sen? Hemen git buradan!"

"Gidemem," diye cevapladı kadın dudaklarını sarkıtarak. "Üzerimde hiçbir şey yok." Suyun altından ona uzandı. "Sende var mı?"

John geri sıçradı. Kadının arayan elleri onu kaçırdı. Kısık, kızgın bir kükreyle arkasını döndü, gölden çıkacaktı ama Mallory orada durmuş dik dik ona bakıyordu.

"Bir sorun mu var John?" diye sordu Mallory.

John kala kaldı, dili tutulmuştu. Mallory saçlarını açık bırakmıştı. Onu bu şekilde sadece Londra'dan kaçarlar, rüzgârın eserek onları karıştırdığı anda görmüştü. Şu an saçları iri dalgalar halinde beline kadar uzanıyordu. Saçlarının rengine ilk günden beri hayrandı ama bu kadar uzun ve gür olduklarını fark edememişti. Onlara dokunmak istedi, eline dolayarak Mallory'yi kendine doğru çekmek için delirdi. Mallory dibine geldiğinde ilk yapacağı iş o rüküş kahverengi elbiseyi üzerinden çıkarmak olacaktı.

Bir anda Mallory'yi çıplak ve saçları bedenine sarınmış durumda hayal etti, gölün soğuk suyuna rağmen iktidarlı ve sertti.

Arkasından gelen ve sırtına yapışmak için o anı seçen Ruth'u tamamıyla unutmuştu. Kadının bacakları sertleşmiş penisine dokunarak beline dolandı. Kadın takdir dolu bir soluk alarak güldü. "Ah, evet! Azgın bir adamsın, değil mi John?"

Kadının cüretkârlığı onu bile utandırdı, hayatındaki sayılı anlardan biriydi, kızardığını hissetti. Ama tek kelime bile edemedi, Mallory gözlerinin içine bakarak tekrarladı. "John? Sana John mu diyor?"

"Ona böyle bir izin vermedim Mallory!" Silkinerek Ruth'u sırtından attı. Kadın suya düştü. 'Mallory, lütfen, sandığın gibi değil."

Ruth su yüzüne çıktı ve ağzından sular fışkırttıktan sonra John'ın taklidini yaptı. "Mallory, lütfen hiç sandığın gibi değil." Kıkırdayarak karısına döndü. "Üzgünüm Bayan Dawson ama kocanız şu an sudan çıkamaz. Kendini teşhir edemeyecek kadar heyecanlı. Belki siz bize katılırsınız. Tabii bizden çok ha-va-lı olduğunuzu düşünmüyorsunuz."

John hizmetçinin densizliğine inanamadı. Ruth'un bu münasebetsizliği karşısında Mallory'nin bedeni gerildi, yanaklarında iki noktadan oluşan öfke kızartıları belirdi. Ruth güldü. Bunun ardından Mallory onu çok şaşırtan bir şey yaparak arkasını döndü ve geldiği yöne doğru hızla uzaklaştı.

John yüksek sesle bir küfür savurdu. "Beni yine ağılda uyutacaksın!"

"Eşlik etmemi ister misin?" diye sordu Ruth, dudaklarını şişirip kendini ona sunarak.

John öfkeyle onu sudan çıkarıp atmak için uzandı ama hemen durumu daha da kötüleştirmeden ellerini koyabileceği bir yer olmadığını görerek durdu.

Ayaklarını yere vurarak sudan çıktı.

Ruth oyun oynamaya devam ederek ellerini suya vurdu. "Sıkı bir popon var Johnny."

John cevap vermedi. Onunla daha sonra ilgilenecekti.

Arkasında bir hışırtı duyduğu sırada pantolonuna uzanmıştı. Başını kaldırıp baktığında Mallory'yi karşısında buldu. Geri dönmüştü, kolları çamaşıra benzer bir şeylerle doluydu. Olduğu yerde dondu, çırılçıplaktı ve hercai erkekliği yine baş kaldırmaya başlamıştı. Önünü pantolonuyla örttü. "Geri döndün," dedi aptal aptal.

Onu gören Mallory'nin ağzı açık kalmıştı. Ağzını hızla kapadı, yüzü alev alevdi.

"Giysilerimle ne yapıyorsun?" diye sordu Ruth. Gölden çıkmaya başladı, sular dolgun göğüslerinden aşağı damlıyordu.

"Onlara ihtiyacın olacağını düşündüm," dedi Mallory gerginlikle. Giysi yığnını yere koyduktan sonra teker teker göle atmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye haykıran Ruth giysilerin bir kısmını ıslanmadan kurtarabilmek için oradan oraya sıçramaya başladı.

"Sana giysilerini veriyorum," diye mantıklı bir tavırla cevapladı Mallory. John'a döndü. "Onu tercih ettiğine inanamıyorum!"

"Mallory yanlış bir sonuç çıkarıyorsun..." Mallory elindeki son giysi olan Ruth'un yünlü eteğini kafasına atınca John'ın sözü yarıda kesildi. Geçici olarak yaşadığı körlük yüzünden onu göle geri gönderen darbeye hazırlıksız yakalandı. Ruth'un üzerine düşerek onun da yeniden suya girmesine sebep oldu.

Ruth delirmiş bir şekilde tükürükler saçarak sudan çıktı. Etek suda yüzmeye başladı. John Mallory'nin gitmiş olduğunu gördü.

"Lanet olsun."

"Asıl ben lanet olsun diyorum!" diye haykırdı Ruth. "Tek giysimi mahvetti, sebebi de seninle şurada birazcık eğleniyor olmamız..."

John onu suya batırdı ve gölden çıktı, bir eli ıslak giysileriyle doluydu. Mallory onu bugün için son kez gördüğüne inanıyorsa çok yanılıyordu.

Mallory eve gelip, kapıyı kapayıp arkasını demirledikten sonra masanın yanına yerleştirdiği tamir edilmiş olan iskemleye oturmadan önce düşünmek için hiç vakit harcamadı.

Yüzü alev alev yanıyordu. Nabızı delice atıyordu. Sebebi koşması değildi.

Yüce Tanrım! Kim çıplak bir erkeğin bu kadar eril, bu kadar iktidarlı, bu kadar hayat dolu görünebileceğini akıl ederdi?

Sadece yakışıklı bir yüzden ibaret değildi. Her yeri, sağ üst bacağındaki yara izi de dahil olmak üzere her yerini görmüştü. Tanrı'nın eliyle özene bezene yaratılmıştı.

John'ı çıplak görmek Mallory'nin içinde, çok derinlerde saklı olan bir ihtiyacı ortaya çıkarmıştı. Bugüne kadar orada olduğunu fark etmediği bir şeyi. İlk kez kendini arzulu Bayan Irongate'le Bayan Watkins'e, aristokrat annesinden çok daha yakın hissediyordu.

John'm Ruth'a olan *aşıkâr* ilgisi karşısında duyduğu kıskançlık dünyasını altüst etmişti. Böylesine güçlü bir his ya da öfkeli bir tavır sergileyebileceğinin bu güne kadar farkında bile değildi.

Ayağa kalktı, ağır adımlarla odada gezinmeye başladı, düşüncelerini bir düzene sokmaya çabalıyordu. Hal'im evinden Londra'ya, kocasıyla olan sorununu tek başına halletmek için gitmişti ve bu adama karşı bir şey hissetmediğinden çok emindi. Oysa şu an tam tersi bir durumla karşı karşıyaydı. Hal'a karşı hiç bu baş döndüren arzuyu hissetmemiştir ya da bu çılgın kıskançlığı...

Yeniden iskemleye oturdu. Bundan sonra ne yapacağını düşünüp bir karar vermeliydi.

Kapı vuruldu.

Mallory sıçrayarak ayağa kalktı, bir eli kalbinin diğeri iskemle arkalığının üzerindeydi.

"Mallory?" diyen John'm hışırtilı, güçlü sesi duyuldu kapının diğcr yanından.

Avuçlarını elbisesine kurularak kapıya yaklaştı ama kulpa uzanmadan durdu. John'ın dün gece nasıl olduğunu zihninden silip atmalıydı: Şefkatli ve anlayışlı. Tam tersine Londra'ya gitmeden önce onun hakkında düşündüklerini hatırlamalıydı: Umursamaz, sorumsuz, hovarda... Bu tutunabileceği bir fikirdi işte!

Ama her nasılsa eski yaralar artık canını acıtmıyordu. Ayrıca onu baştan çıkarmaya çalışanın Ruth olduğunu biliyordu. John'm ona git dediğini duymuştu.

Çizme seslerinin yarı kepenkli pencereye doğru ilerlediğini duyarak geri çekildi, gerçi onu görebileceğinden kuşkuluydu. "Ruth'u gölde bana katılması için davet eden ben değildim. Kendi kendine geldi." John bir cevap bekledi.

Onu içeri almalıydı.

John kapıya geri dönerek yeniden vurdu. "Mallory, lütfen bırak içeri gireyim. Konuşalım."

Mallory paralize olmuş bir şekilde durmaya devam etti, ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

John bir şeyler mırıldandı, ne dediğini anlayamadı.

Onu içeri alacak mıydı?

Bu soru Mallory'yi hareketlenmeye sevk etti. Yanaklarını çimdikleyerek renklendirdi, demiri kaldırdı ve kapıyı açtı.

John patikada ilerlemeye başlamıştı ama kapının açıldığını duyunca döndü. Birkaç kalp atımı boyunca ikisi de öylece durdular.

John saçlarını geriye doğru sıvazladı, bu model hatlarının sertliğini vurguluyordu. Islak gömleği omuzlarına yapışmıştı. Elinde bir demet solmaya yüz tutmuş çiçek vardı.

Mallory ilk aklına geleni söyledi. "Pantolonunu kuruttun mu?" Ağzından çıktığı anda bu sözleri geri almak istedi. Ne saçma bir cümleydi!

John huzursuzlukla kıpırdandı. "Hayır, ıslak giydim. Çekmesinden korktum."

Mallory bakışlarını aşağı indirdi. Pantolonu smırları aşan bir darlığa sahip olmuştu. Gözlerini hızla kaçırdı.

"Genişler," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı John.

Mallory yüzünde bir sıcaklık hissetti. Aynı anda gülümsemek zorunda kaldı.

John da ona gülümsedi. "İçeri gelebilir miyim?"

Kendinde konuşacak güç bulamayarak kapıyı biraz daha açıp onu içeri davet etti.

John başını eğerek alçak kapıdan geçti. Mallory geri çekildi. Adamın varlığı küçücük odayı doldurdu ve Mallory'nin zihninde bir anda çıplak hali belirdi, bu görüntüyü hızla oradan defetti.

Huzursuz bir duraksama anı yaşandı.

"Kulübede çok şey yapmışsın," dedi John. "Ocağın yamndaki bu dolap yeni, değil mi?"

Dikkati Mallory'yi şaşırttı. "Evet, aslında sadece örümcek ağlarını temizledim."

"Güzel görünüyor."

Bir sessizlik anı daha. "Teşekkür ederim," dedi boşluğu doldurmak için.

John buketi ona uzattı. "Bunları sana getirdim."

Beyaz kır çiçekleri, rudbekyalar, papatyalar ve sarmaşık yeşilliklerinden oluşan demeti aldı. Birkaçının kökü araya karışmıştı, onları bitkilerden ayırmakta zorlanmıştı sanki.

Mallory daha önce birinden hiç çiçek almamıştı. Gözleri onu şaşırtarak yaşlarla doldu. Onları bastırmaya uğraştı. "Çok güzel-ler." Başını kaldırıp John'a baktı. "Teşekkür ederim."

John biraz rahatlamış gibiydi. "İçeri alınacağımdan emin değildim."

"Çiçekleri bu yüzden mi getirdin?"

"Annem çiçekleri severdi."

"Annen mi? Ben senin onu..." Sesi kesildi, pot kırıyordu ve sırf bu yüzden dilini kesebilirdi.

John cümleyi onun yerine tamamladı. "Ebeveynlerimin birbirleriyle hiç görüşmediklerini duydu."

"Çiçekleri suya koymalıyım." Duygu yüklü hiçbir konudan bahsetmek istemiyordu. Duyguları bu kadar karışıkken olmazdı. Yanından geçecekti ama John elini kaldırarak onu durdurdu.

"Mallory, karım olarak bana dilediğin soruyu sorma hakkına sahipsin, lütfen."

Karım olarak. Bu sözlerin ardından sersemletici bir uğultu hissetmeye başladı. İşte bu *tam* kaçınmak istediği türden bir konuşma şekliydi. "Bu konuyu açmamalıydım," dedi gerginlikle.

John'ın dudakları gerildi. "Yazılı olmayan bir dizi kuralı yerine getirmemiz gereken Londra salonlarından birinde değiliz Mallory."

Mallory ona cevap vermek istemedi, aralarındaki mesafeyi koruyabilmek için yazılı bir kural listesi bile ister haldeydi.

John uzun parmağıyla uzanarak usulca rudbekyalardan birine dokundu. "Babam yılda bir kez beni anneme gönderirdi. Bana, ona götürmem için her seferinde bir çiçek buketi verirdi." Bakışları Mallory'ninkilerle buluştu. "Annem çiçekleri ona verdiğimde hep ağlardı çünkü onların benden değil babamdan geldiğini anlardı."

"Birbirlerini hiç görmediler mi?"

"Hayır, babam onu gönderdikten sonra hiç görüşmediler. Annem ölmeden bir yıl önce, sanırım on iki yaşındaydım, ona babamın neden beni kabul edip onu hayatından çıkardığını sordum. Onu reddetmenin babamın hayat kurallarına uygun olduğunu söyledi. Annem öldüğünde babam çok üzülerek onun yasını tuttu."

Mallory elindeki çiçeklere baktı. “Hüzünlü bir hikâye. Baban bir daha evlenmedi, değil mi?”

John başını iki yana salladı. “Babam anlaşılması zor bir insandı. Orduda geçirdiğim birkaç yıldan önce onu tam olarak çözmeyi başaramamıştım. Benim için ve kendi için çok yüksek standartlar belirlemişti. Şimdi ebeveynlerimin neden hiç konuşmadıklarını anlayabiliyorum. Bu tür bir sohbet hiç de kolay değil, değil mi?”

Mallory bir anda çok tehlikeli sulara gezinmeye başladıklarını hissetti, özellikle de John bu kadar yakınındayken, geriledi. “Bunları suya koymalıyım,” dedi tekrar ve onları koyacak bir kap bulmak için oradan uzaklaştı. Onları toprak sürahiye yerleştirmesi uzun zamanını aldı.

John olduğu yerde durarak bekledi.

Sürahiyi masanın ortasına yerleştirirken elleri titriyordu. John fark etmiş miydi?

“Konuşmamız gerekiyor Mallory.”

Ah, hayır gerekmiyor. Savunmamı böylesine kolay geçebileceği bir zamanda olmaz.

İfadesiz bir tavır takındı. “Ne hakkında?” Çaresizlik içerisinde yapacak iş aradı, beline önlüğünü bağlayarak akşam yemeğini servis etmeye başladı.

John, Mallory’nin onarmış olduğu köhne iskemleye oturdu. Gür saçlarının bir tutamı gözünün önüne düşünce konuşmaya başlamadan önce onu arkaya itti. “Bizim hakkımızda konuşmamız gerekiyor.”

Mallory tavuk yahnisini çömlekten tabağa alarak masaya koydu. “Şu an konuşmak istediğimden pek emin değilim.”

John’ın eli uzanarak bileğini yakaladı. Onu olduğu yere mıhlıyarak gözlerinin içine baktı. “Konuşmak zorundayız. Seninle olan ilişkimizde babammkilerle aynı olmamakla birlikte çok hata yaptım. Hepsini açıklığa kavuşturmamız gerekiyor.”

Mallory bu yüzleşmeden kaçamayacağını anlayarak usulca karşısına oturdu.

John elini bıraktı. Mallory kollarını korumacı bir tavırla göğsünün üzerinde kavuşturdu.

“Mallory, gölde Ruth’la buluşmadım. Beni tamamıyla gafil avladı.”

Mallory huzurlu bir nefes aldı. Sadece Ruth hakkında konuşacaklardı. “Bunu biliyorum John.”

Adam kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?”

“Evet.” Gülümsedi, daha derin bir konuşma yapmayacak olmalarına memnundu. Ayağa kalkıp ocağın başma gidecekti ama John masadan uzanarak onun, bulunduğu yerde kalmasını sağladı.

“Başka kadınlar oldu ama hiçbiri ciddi değildi.”

Böyle bir tepkinin aptalca olduğunu bilmesine rağmen adamın yaptığı bu açıklama onu dağıttı. Başka kadınlar olduğunu hep biliyordu. Leydi Ramsgate’le tanışmıştı. Onun dışında başkaları da olmalıydı. “*Ciddi* nedir John? Bu söz sana ne ifade ediyor?”

John arkasına yaslandı, eli hâlâ masanın üzerindeydi ama artık ona dokunmuyordu. Konuşmadan önce bir süre düşündü. “İlişkilerim sevgi üzerine kurulu değildi.”

“İlişkiler?” Sesi buz gibi çıkmıştı ama buna engel olamamıştı.

John içerlemiş görünüyordu. “Bunu kolaylaştırmayacaksın, değil mi?”

“Kolaylaştırmalı mıyım?”

John parmaklarını masaya vurmaya başladı, o sessizlikte fazlasıyla gürültü yapıyordu. “Kalbimi asla bir kadına vermedim.”

Mallory başını eğerek ellerine baktı. Neden hayal kırıklığına uğramıştı? Ne söylemesini bekliyordu? Ona âşık olduğunu mu söyleyecekti? “Ne komik bir fikir.”

John, “Pardon, anlayamadım?” diye sorana kadar son cümleyi yüksek sesle söylediğini fark etmedi.

Mallory kendini tam bir aptal gibi hissetti. Ağlamaktan da korkuyordu. O asla ağlamazdı. En azından John için...

Masadan kalktı, ellerini önlüğüne kuruladı, ocağın başına gidecekti ama John yeniden elini yakaladı.

Ayağa kalktı. Mallory birleşen ellerine baktı. John'ın elleri babasının tam bir kılıç ustası eli diye tabir ettiğindendi, ağır işler parmaklarında nasırlar oluşturmuydu.

Başını kaldırdığında John'm onu incelediğini gördü, parlak mavi gözlerindeki yoğunluk kaygı vericiydi. Dikkatli olmazsa çok şey görecektirlerdi... Daha kendine bile yabancı olan yepyeni duyguları açığa çıkacaktı.

O sırada John, "Ben gerçek bir evliliğimiz olmasını istiyorum," diyerek Mallory'nin tüm savunmasını yerle bir etti.

Baş döndürücü bir an yaşandı ve Mallory'nin kalbi duruverdi.

"Bunu söylemiş olamazsın," diye fısıldadı.

"Evet, söyledim." Yaralı başparmağını Mallory'nin alyanslı parmağında gezdirdi. "Bugün çalışırken hep bizi düşündüm ve birlikteliğimizi onurlandırmanın mantıklı olduğuna karar verdim."

"Mantıklı mı?"

"Hatta arzu edilir."

"Hangi açıdan arzu edilirmiş John?" diye dikkatle sordu.

John biraz daha yaklaştı. "Senden hoşlanıyorum." Eli beline kaydı.

Mallory kalbinin kulaklarında attığını hissetti. Bakışlarını kaldırdığında onun çok yakınında olduğunu gördü, çenesindeki uzamaya başlayan sakalların gölgesini, gözlerinin içinde de kendi yansımalarını görebiliyordu. Dudaklarının arasmda sadece birkaç santim vardı.

Mantığı fantezileriyle savaşa girdi. Mantık kazandı. "Beni baştan çıkarmaya mı uğraşıyorsun?" dedi.

Hazırlıksız yakalanmış gibi gözlerini kırptırdıktan sonra gülümsedi. "Evet."

Mallory onu iterek uzaklaştı. "Tam bir erkeğe özgü ucuz numaralar..."

"Mallory, sen benim karımsm. Seni baştan çıkarmam *gerekir*."

İşaret parmağını ona doğru sallayarak geri çekilmesi için uyardı. "Bir anlaşmamız var! Sana yardım edeceğim ve karşılığında boşanacağız."

John omuz silkti. "Anlaşmalar bozulabilir."

Mallory öfkeyle çılgılık atmak istiyordu. Ona bakmadan önce kulübeyi arşınladı. "Hal Thomas'la evleneceğim..."

"Ah, evet ya koca göbekli, kel, küçük toprak beyinle." John oturarak bacak bacak üstüne attı, ifadesi huysuzdu.

Mallory bir an için dikkatini yitirdi. "Koca göbekli demenin sebebi ne?"

"Çünkü tüm toprak beyleri koca göbeklidir," dedi John mantıklı bir ifadeyle. Bir parça tavuk alarak ağzına attı. "Yaşlanınca muhtemelen gut hastalığına da yakalanacak. Tabii henüz yakalanmadıysa."

Sözlerinde gerçeklik payı vardı. Hal pek çok hastalıktan yakınıyordu ama bunu John'a itiraf etmeyecekti! Çenesini gururla kaldırdı. "Hal Thomas iyi bir adam."

"İyi adamlar sıkıcıdır."

"İyi adamlar evlilik yeminlerine değer verirler."

John ellerini birbirine sürterek ayağa kalktı. "Ben de benimkini onurlandırmayı istiyorum." Eğildi.

Mallory elini alnına koydu. "Burada doğru olmayan bir şey var. Evlilik yeminini onurlandırmak için yedi yılın vardı ve *sen bunu yapmadın*. Bu doğru, değil mi?"

"Şimdi buna hazırım."

Gözlerini devirdi, tam arkasını dönecekken John yolunu kesti. "Mallory, çapkınların en iyi kocalar olduğunu duymadın mı hiç?"

"Buna inanmam," diye terslendi. Ocağa yürüdü. John peşinden geldi.

"Bana bir fırsat ver. Tek isteğim bu. Beni hayatına al..."

"Ve de yatağıma mı?" diye sordu alay ederek.

"İsrarcıysan olur," dedi John ona başını döndüren bir çekicilikle gülümseyerek. Kırılğanlığını hissetmişçesine bastırmaya devam etti. "Mallory, yaşamımda olmana ihtiyacım var. Geçmişteki tavırlarımdan düşüncesizce oldukları farkındayım..."

"Düşüncesizce!" Bu söz ağzından püskürerek çıktı.

"Affedilmez," diyerek düzeltti. "Ama senden affını istiyorum."

Çok samimiydi, Mallory'nin tüm duyuları alarına geçmişti. Ondaki uzaklaşmak için kulübenin diğer ucuna gitti. "Hal, sağlam ve güvenilir biri," dedi, aslında John'a cevap vermiyor, kendine hatırlatıyordu. "Onu çocukluğumdan beri tanıyorum. Karısı olmak zor olmayacak." Bacaklarının arkası yatağa çarptı. Mallory şaşkınlıkla ileri doğru sıçradı. Hızla yataktan uzaklaşmış olmasına rağmen John gülümsedi.

"Mallory, benim karım olmak da zor değil. Geçirdiğimiz şu son iki günde bir gulyabani olmadığımı çözdiğünü umuyorum. Ben bir insanım, hataları olan bir insan. Bir eşim olursa daha da iyi bir adam olacağımı biliyorum. Ama herhangi bir eş değil. Bana doğru yolu gösteren, düzgün olmamı sağlayan..."

"Bir eş mi yoksa vicdan mı arıyorsun?"

"Bir eş," dedi bir an bile duraksamadan. "Ayrıca sağlam ve güvenilir olmak sıkıcıdır."

"Nereden biliyorsun? Bu sözlerin anlamını bile tam olarak bilmiyorsun. Sen güneş gibisin John, benim küçük bilinen dünyam için gereğinden parlak bir yıldızsın. Wellington'u tanıyorsun. Naip Prens'le yemek yiyorsun. Dünyayı gezdin!" Eliyle tavuk yahuşisini

gösterdi. "Annemle ben çoğu gece bundan başka bir şey yemedik ve ardından yataklarımıza çekildik. Ben güvenilir ve sıkıcıyım."

"O zaman bana ihtiyacın var!"

Mallory ona baktı, sözlerini bu şekilde algılaması ağzının açık kalmasına sebep olmuştu. "John, söylediğim bu değildi."

"Öyle söyledin." Ellerini beline koyarak Mallory'ye meydan okudu.

Mallory bıkkınlıkla inledi. "Evet ama anlatmaya çalıştığım şey bu değildi. Lütfen sözlerimi çarpıtmaktan vazgeç."

Gözlerinde bir öfke parıltısı belirdi. "Sözlerini çarpıtmıyorum. Güneşe benzediğimi söyleyen sendin."

"Bunu bir iltifat olarak dile getirmedim. Ne kadar farklı olduğumuzu söylemeye çalışıyordum."

"Tamam, beni çok güçlü ve ilham verici bir şeyle kıyasladın. Gurur duydum."

"Beni tam olarak dinlesen duymazdın," dedi Mallory sıkılı dişlerinin arasından.

'Mallory, şu kapıdan içeri girdiğimden bu yana söylediğin her sözü dinliyorum."

"Ama ne söylemeye çalıştığımı anlamıyorsun. Aramızdaki sorun da bu." Mallory ondan bir adım uzaklaştı. "John, senin gibi bir adama eş olacak kadar güzel, güvenli ya da akıllı bir kadın değilim ben."

John homurdandı. "Saçma! Sen çok güzel bir kadınsı..."

"John, lütfen! Leydi Ramsgate'le diğerlerinin bana nasıl güldüklerini gördün. Ben taşrada, Doğu Anglia kıyısındaki yıkılmakta olan bir şatoda büyümüş bir kadını. Şu birlikte olduğumuz birkaç gün içerisinde kadınlar ya seninle flört ediyor ya da karşına geçip giysilerini çıkarıyor."

John'ın dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Bu bir daha olmayacak..."

“Sadece kadın meselesi değil. Evliliğin bir anlamı olmalı. Arkadaşlık olmalı...”

“İyi bir arkadaş olmaya çalışıyorum...”

“... sadakat, anlayış, *çocuklar*,” diye devam etti Mallory, John araya hiç karışmamış gibi.

“İstediğin çocuksa sana çocuk verebilirim Mallory.”

Mallory durdu, aklına yeni bir şey gelmişti. “Zaten çocuğun yok değil mi John, yoksa var mı?”

“Kesinlikle yok,” dedi. “Bundan eminim. Hayatım boyunca yaşamak zorunda kaldığım utanca bir çocuğu daha asla mahkûm etmem. Söylediğim şey sadece... Kendi çocuklarımızı yapabileceğimizdi.” Ona yaramazca baktı ve başıyla yatağı gösterdi. “Bu gece başlayabiliriz.”

Bu önerisi Mallory’yi şaşkına çevirdi, içi bir anda eriyiverdi. Ayakları kendi istekleriyle yatağa doğru ilerlemeye başlıyordu ki sağduyusu ve söyleyeceği şey bunu engelledi.

“Tek düşündüğün bu, değil mi?”

John başını iki yana salladı. “Tek düşündüğüm şey *neymiş?*”

Bunu kelimelere dökebilirdi ama nasıl adlandıracağı bilmiyordu. Elini yatağa doğru salladı.

“Sevişmek mi?” dedi John yardım etmek istercesine, sözcüklerin üzerine basarak söylemişti. Ona doğru yürümeye başladı, adımları ağır ve kararlıydı. Tanrı onu korusun ama Mallory yerinden kıpırdayamadı. Adam tam önünde durdu. Gülümserken dişleri parladı. “Mallory,” dedi usulca “her seferinde çocuk sahibi olaktan bahseden sensin. Ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum.”

Eğilerek dudaklarını onunkilerin hizasına getirdi. Mallory büyülenmiş bir şekilde onun yaklaşmasını izledi, kalbi son hızla atıyordu. Onu öpmesini tüm varlığıyla istiyordu. Ama sonra, son anda... Eğildi.

John'ın dudakları saçlarına sürtündü. Mallory durmadı. Kapiya yürüdü. Tüm hayatı ona bağlıymışçasına kilidi tuttu. Kapıyı açtı. "En iyisi hemen buradan gitmen olacak John."

Adama bakmadı. Bakamazdı. Ona baktığı anda dirayeti kırılacaktı ve buna izin veremezdi. Kendine Leydi Ramsgate, Ruth ve diğerlerini hatırlatarak zihnini zorladı.

"Mallory, niyetim seni gücendirmek değildi," dedi John gerginlikle.

"Gücendirmedin," diye cevapladı. Sesi titredi. "Sadece geceyi aynı çatı altında geçirmememiz gerektiğini düşünüyorum."

"Yine ağılda uyumamı mı istiyorsun?" diye sordu inanmaz bir tavırla.

"En iyisinin bu olduğunu düşünüyorum."

"Gitmiyorum."

Mallory derin bir nefes alarak kararını verdi. Bakışlarını kaldırarak onunla göz göze geldi. "Pekâlâ, ben giderim."

John öfkeyle gözlerini kıstı. "Bu çok saçma!"

"Bana göre değil." Hayır, bu onun savunmasıydı. Kendini koruyordu, kalbini koruyordu. Ondan uzak olmalıydı. Kapıdan çıkmak üzere döndü.

"Hayır, bekle," dedi John. "Ben giderim."

Mallory kendini bir zafer kazanmış gibi hissetmedi. Hatta böylesine kolay giderim demiş olması onu hayal kırıklığına bile uğrattı. Ne oluyordu ona? Genellikle ne istediğini bilirdi...

Kapıdan çekildi.

John kapiya yürüdü ama tam önünde durdu. Ona bakamayan Mallory, bakışlarını onun burunları yıpranmış çizmelerine çevirdi. "Bana yemek vadetmiştin," dedi John. "Medeni insanlarız. Aynı masaya oturup yemeğimizi paylaşabilmeliyiz."

Mallory masaya gitti, tavuk tabağını aldı ve John'a verdi. "Al, yanında götür."

Sonra masadaki kalın defteri alarak tabağın altına doğru eline tutuşturdu.

"Bu da ne?" diye sordu adam.

"Kira kayıt defteri. Lord Woodruff yarın kiralari toplamam istiyor."

"Kira toplayıcısı mı olacağım?" dedi John inanmaz bir öfkeyle. Mallory başıyla onayladı.

"İyi geceler," diye mırıldandı John, sözler boğazından güçlükle çıkmış gibiydi. Kıpırdamadı, Mallory'nin cevabım bekliyordu.

Mallory hiçbir şey söylemedi. Kendine güvenememişti.

Sonunda John kapıdan çıkarak geceye karıştı. Ağıla giden yolda tırmanırken Mallory onun bağırdığım duydu: "Louis! Her neredaysen, bunun bedelini çok kötü ödeyeceksin!"

Mallory kapıyı kapayarak demiri yerine yerleştirdi. Başım kapıya yasladı.

Bakışları sürahideki kır çiçeklerine kaydı. Kulübe hiç de huzurlu görünmedi gözüne, her zamankinden daha yalnızdı.

Yatağa gitti.

John geç saatlere kadar uyumadı. Ağılın etrafında gezinen köpeklerle birlikte tavuğu hemencecik bitirdi. Böylesine leziz bir yemeğin ardından yeni pire torbası dostlarından kurtulmakta zorlandı ama sonunda başardı.

Yeni samandan yapmış olduğu yatağına uzanarak tavandaki kirişleri izlemeye başladı, Mallory'yi düşünüyordu.

Mallory onu arzuluyordu. Bunun işaretlerini çok iyi bilirdi ve küçük karısı ne derse desin bunların her birini gösteriyordu. Bu gece yaşadığı gerilim inanılmazdı. Ne zaman yanına gitsse hemen titremeye başlamıştı.

Tanrım! Mandıra hizmetçisinin giysilerini göle atarken gözlerinde ateş yanıyordu.

Kulübeye gidip onu kucaklayıp yatağa götürse ve delicesine öpse ne yapardı acaba?

Bu fikir ve zihninde canlandırdığı görüntüler huzursuzlanmasına ve uyarılmasına sebep oldu.

Mallory tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu; can acıtıcı bir kırılganlık, gurur, zekâ ve kibir karışımıydı. Bir adamın cebindeki paradan ya da unvanından çok daha fazlasını ister gibi bir hali vardı. Yoldaşlık, çocuklar... hayatını paylaşacak birini istiyordu.

Küçük, kel toprak beyi onu hak etmiyordu. O bir erkeğe meydan okuyacak kadar güçlü, ilgisini her zaman üzerinde tutabilecek ve erkeğini onunkine eşit bir tutkuyla sevebilecek bir kadındı.

John o erkek olmak istiyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

*Sonra dişi bir ördek oldu
Derede yüzen bir ördek;
Ve erkek de bir av köpeği
Onu yakalamak için.
Sonra dişi bir tavşan oldu
Arazide gezen bir tavşan;
Ve erkek bir tazi oldu
Onu yakalamak için.
Sonra dişi bir sinek oldu
Havada uçan bir sinek;
Ve erkek bir örümcek oldu
Onu ağına düşürmek için.*

“İki Büyücü”

Mallory, ertesi sabah kulübeye öfkeli bir ziyaret yapan Bayan Irongate ve Bayan Watkins'le karşılaşana kadar Ruth'un işten atıldığını bilmiyordu.

“Hepimiz Ruthie'nin hovarda bir kız olduğunu biliyoruz,” dedi Bayan Irongate “ama işine ihtiyacı var.”

“İşine mi? Hâlâ mandırada çalışmıyor mu?” diye sordu Mallory huzursuz ve uykusuz geçen bir gecenin ardından ayıtlamamış bir

ifadeyle. Hayatında ilk kez rüyasında öpüşmeler ve dokunuşlar görüp durmuştu. Rüyasındaki sevgilisinin John olduğuna inanmayı reddediyordu.

“Hayır!” dedi Bayan Watkins elindeki ahşap kaşığı Mallory’nin yüzüne doğru sallayarak. “Kocan onu işten attı. Şimdi artık Evie hem iki kişilik iş yapmak zorunda kalacak hem de Ruth onunla yaşayacak!”

“Neden Ruth’la yaşamak zorunda?” diye sordu Mallory, kafası karışmıştı.

“Herkes dün gölde yaşananları biliyor,” dedi Bayan Irongate. “Ruth ıslak giysilerini başka nasıl açıklayabilirdi? Zavalılığın başka bir giyeceği yok.”

“Kocasını, işini kaybettiğini öğrenince,” diye araya girdi Bayan Watkins, “kızı dövdükten sonra Evie’nin yanına gönderdi. Tek sebebi de birazcık flört ederken yakalanmış olması.”

Bayan Irongate elini aşçının omzuna koydu. “Bayan Dawson, hepimiz Ruth’un nasıl biri olduğunu biliyoruz ama bunun üzerinde durmuyoruz. Sen onun yegâne giysisine zarar verdin. Bu kocandan uzak durması için yeterli bir uyarı. Ağzından lokmasını başının üzerinden de çatısını almana gerek yok.”

“Onu işten çıkaran ben değilim,” dedi Mallory.

Bayan Watkins homurdandı, Bayan Irongate kuşkucu bir sessizlikle dudaklarını birbirine bastırdı.

“Pekâlâ,” dedi Mallory sonunda, ne derse desin inanmayacaklar ve onu sorumlu tutacaklardı. “Bay Dawson’la konuşurum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Bayan Irongate medenice. Bayan Watkins dik dik bakmaya devam etti.

Bayan Irongate arkadaşını kolundan çekiştirdi. “Gel Emma, eve dönmeliyiz.” İki kadın kulübeden ayrıldılar, patikadan yürürlerken Mallory, aşçının, “Çok donuk ve kibirli. Hem kocasını

ağılda uyutuyor hem de kocasına davranılması gerektiği gibi davranan bir kadını kıskanıyor,” dediğini duydu.

Mallory'nin John'ı bulması çok zamanını almadı. Onu ağılın avlusunda yapılı, küllü giysili bir adamla ilgilenirken buldu.

John yüzünde iri bir tebessümle karşıladı onu. Dün gece ona kızmışsa da bu sabahki halinden hiç belli olmuyordu. “Mallory, buraya gel ve nalbant Bay Nichols'la tanış.”

Mallory adamı başıyla selamladı, adam onu buz gibi bakışlarla süzdü. Elbette ya, burası Tunleah Mews'du ve o da Ruth'un hikâyesini duymuştu. Ruth'un işten kovulmasından dolayı John'a kızan kimse yoktu ama küçük topluluklardaki yaşam şekli buydu işte.

Mallory, John'ı gömleğinin kolundan tutup çekti. “Seninle konuşmam gerekiyor, özel olarak.”

“Elbette,” dedi John. “Bize izin verir misiniz Bay Nichols?” Adamın cevabını beklemeden Mallory'yi dev bir meşe ağacının gölgesine götürdü.

Mallory hemen konuya girdi. “Ruth'a işini geri vermelisin.”

John'ın tebessümü soldu. “Bunu yapmayacağım. Kovulmayı hak etti.”

“Buradaki insanlar konuya öyle bakmıyorlar.”

“Buradaki insanlar mı?”

“John, Cardiff Hall ve Tunleah Mews çok küçük bir dünya. Herkes diğerinin ne yaptığını biliyor. Ruth işten atıldığı için insanlar çok üzgün. Bu durum onu zora sokmuş. Dün gece kocası onu döverek evden atmış.”

John'ın gözlerindeki ifade karardı. “Mallory, onu işe geri alacağımı hiç sanmıyorum. Sen giysilerini göle attıktan sonra hakkında affedilmez sözler sarf etti. Onun karım hakkında bu tür şeyler söylemesine izin vermeyeceğim ve hayatımı ne zaman

otların arasından üzerime atlayacak endişesiyle de geçirmeyeceğim. Kadın fazlasıyla cüretkâr.”

Mallory başını kaldırarak ona baktı, sesindeki kesinlik onu şaşırtmıştı. Daha önce böyle savunulmamıştı ama diğer yandan Ruth'u kovmaması gerektiğini de biliyordu.

Elini adamın koluna koydu. “John, emrindeki askerlerden biri emirlerine uymadığı anda onu İngiltere'ye, evine mi yollarsın?”

“Ebette hayır. Ona kendine çeki düzen vermesini emrederim.”

“Peki ya bu işe yaramazsa? Diyelim ki iflah olmaz biri.”

“İflah olmaz mı?” Bu söz seçimi karşısında gülümsedi.

“Ne demek istediğimi anladın.”

John kollarını kavuşturarak sorusunu düşündü. “Muhtemelen onu kenara çekip aklını başına getirmeye çalışırdım.”

“Bu doğru,” diye onayladı Mallory. “Ben de Ruth'un giysilerini göle atarak tam da bunu yaptım. John, burası Londra değil. Bu kadar kapalı bir toplumda bir işçiyi hırsızlık gibi gerçekten korkunç bir suç işlemediği sürece işten atamazsın. Ruth'a işini geri vermelisin.”

“Onu savunduğuna inanamıyorum.”

“Yaptıklarını savunmuyorum ama buradaki insanlar birbirlerini bir aile olarak görüyorlar. Aileler birbirlerinin hatasını kapatır. Mesela Craige Şatosu'nda biraz akli kıt bir çobanımız var. Değil başka bir iş yapmak koyunlara bile tam göz kulak olamıyor ama biz ona anlayış gösteriyoruz.” Durdu, daha ne söyleyebileceğini bilemiyordu, son olarak ekledi: “Senden bunu benim için yapmanı istiyorum. Diğer hizmetliler onu kovmandan beni sorumlu tutuyorlar.”

John'ın gözleri fırtınalandı. “Bu senin hatan değildi. Kararı ben verdim.”

Onu savunmak için gösterdiği bu ani öfke Mallory'yi şaşırttı. "John, lütfen telaşla bir şeyler yapma. Yeteri kadar derdim var zaten..."

"Ne tür dertler?" diye üsteledi adam.

"Bir şey değil," dedi kararlılıkla, arkasını dönüp gidecekti ama John kolunu yakaladı.

"Nedir Mallory?"

"Buraya uymuyorum. İnsanların benden hoşlanmadığını hissediyorum," diye itiraf etti.

John'ın yüzündeki öfke silindi. "Mallory, bu çok saçma." Ellerini Mallory'nin omuzlarına koydu. "Elbette hepsi seni seviyor."

"Hayır, sevmiyorlar. Dün bir hata yaptım ve mutfakta Bayan Irongate'le Bayan Watkins'i üzdüm. Bayan Dawson gibi değil de Leydi Craige'miş gibi davrandım. Onlarla pek iyi ilişkiler kuramadım."

"Ve şimdi de bu Ruth olayı işleri daha da karıştırdı," dedi John, bir anda her şeyi bağlamıştı.

"Evet," diye onayladı Mallory. "Çok aptalca, değil mi? Hizmet-kârların söylediği şeylere üzülmemeliyim, değil mi? Daha önce hiç üzülmemiştim."

John onu teskin etmek için omuzlarını sıktı. "Hepimiz daha önce ait olduğumuz yerlerdeki gibi davranmak istiyoruz. Bununla ilgileneceğim." Durdu. "Ama karşılığında senden bir şey istiyorum."

Mallory sessizliğini korudu. Bunu bilmesi gerekirdi. "Ne istiyorsun?"

"Ah, şu an omuzlarının gerildiğini hissediyorum," dedi John ellerini oradan çekerek. "Mallory, senden ne isteyeceğimi bile bilmiyorsun."

"Hayır ama bir fikrim var."

John örgüsünü omzuna attı. Bu çok masum ama bir o kadar da samimi bir hareketti. Bir erkeğin karısıyla konuşurken bilinç-

sizce yapacağı bir hareket. “Bugün kiralari toplamaya benimle birlikte gel.”

Bu sözler Mallory’yi şaşırttı. “Bu mu? Tek istediğin şey bu mu?”

John’ın gözleri parladı. “Yatağını paylaşmaya bir itirazım olmazdı.” Onunla alay ederek kaşlarını oynattı.

Mallory kendini tam bir aptal gibi hissederek gülümsedi. Dün gece de dalga mı geçiyordu? “Kiralari seninle birlikte toplayabilirim,” dedi.

Ağzının kenarındaki küçük gamzenin ortaya çıkmasıyla ödüllendirildi.

“Öğleden sonra yola çıkarız o zaman,” dedi John.

Mallory gevşedi, John’m eşliğini istemiş olmasına mutluydu. “Kulübeye geldiğinde öğle yemeğini hazırlamış olurum.”

Mallory yeniden yürümeye başladı ve John yeniden onu durdurdu. “Bekle, yemeği sepete koy. Piknik yaparız.”

“Piknik mi? Çocukluğümdan bu yana hiç piknik yapmadım.” En son yıllar önce, babası hastalanmadan çok önce pikniğe çıkmıştı.

“O zaman bugün bir piknik yapacağız,” dedi John kararlılıkla.

Mallory kısa bir süre onu süzdü. “Sen ciddisin, değil mi?”

“Evet, neden olmadığımı düşündün.”

Mallory nalbanta baktı. “Çünkü ikimizin de yapılacak işleri var.”

John başını iki yana salladı. “Onunla işim birkaç saate biter. Mallory, Lord Woodruff benden kiralari toplamamı istedi. Bunu yaparken eğlenemeyeceğimi söylemedi. Haydi, pikniğe gidelim,” diye kibarca üsteledi. “Akşamüstü buralardan uzaklaşmak ikimize de iyi gelecek.”

Mallory tereddüt etti, baştan çıkmıştı.

John’ın bakışları, onaylaması için yalvardı.

Mallory onayladı. “Sanırım kimseye bir zararı yok.”

“Elbette yok,” diye temin etti onu baş döndürücü bir te-
bessüm eşliğinde, güneş bir anda bir grup bulutun arkasından
çıkıvermişti sanki.

Bu tebessümü Mallory’yi keyiflendirdi hatta içinde bir coşku
oluştı. Gözlerini ondan alamadan yolda ilerlemeye başladı.

“Güzel vakit geçireceğiz,” diye vadetti John.

“Evet, güzel olacak,” diye tekrarladı Mallory aptal aptal.
Ayağı bir taşa takıldı ve aklı başına geldi. Arkasını dönerek hızla
yoluna devam etti.

John gözden kaybolana kadar onu izledi. Piknik önerisin-
den dolayı kendini saçma bir şekilde mutlu hissediyordu. Diğer
hizmetkârlarla olan sorunlarını hallettiği için onun beyaz atlı
şövalyesi olmaktan çok mutluydu.

John kulübenin kapısını Mallory’nin beklediğinden daha erken
bir saatte vurdu. Gerçi sepeti bir saat önce hazırlamıştı.

John midilliyi sarı yeşil, küçük arabaya koştu, dizginleri
eline aldı ve küçük bir vuruşun ardından Tunleah Mews’a doğru
yola çıktılar.

Mallory onunla gitme kararı vermiş olduğu için mutluydu.
Hava bulutlandı ama yaz esintisi birazdan bulutları dağıtacağını
vadetti. Şapkasının olmaması bile canını sıkmadı, temiz havada
dolaşmanın tadını çıkarıyordu. Arabanın iki yanında da sıralar
vardı. John karşısında oturuyordu.

John, Cardiff Hall’u geçmelerini bekledikten sonra konuştu:
“Evie’ye Ruth’un yarın işine geri dönebileceğini söyledim.”

“Teşekkür ederim,” dedi Mallory, gerçekten rahatlamıştı.
“Nalbantla işler nasıl gitti?”

John başını iki yana salladı. “Atlara aylardır düzgün bir bakını
uygulanmamış. Woodruffı anlayamıyorum. Yapılması gereken çok
iş var. Bir adam sorumluluklarını nasıl bu kadar ihmal edebilir?”

Bu sabah Evie'den öğrendim, geçen üç aylık maaşları ödememiş ve neredeyse bu dönemi de bitiriyoruz. Eve gidip para almak umuduyla onunla konuşmaya çalıştım ama ofisinden çıkmayı reddetti. İçeride kendi kendine o lanet olası kitabı hakkmda bir şeyler mırıldandığını duyabiliyordum. Ben de kapısım inlettim ve o da benimle konuşmak zorunda kaldı, tabii bundan hiç mutlu olmadı. Neyse maaşların ödenmesini sağladım.”

Mallory şu an daha bir haftadan kısa bir süre önce John'a dair şikâyetlerinin aynılarını dinliyordu. John'ın bunun farkında olup olmadığını merak etti.

John zihnini okumuş gibi, “Elbette ki ona insanın sorumluluklarını nasıl unutabileceğine dair ders verebilirim,” dedi pişmanlıkla.

Mallory bir anda onu savunmaya başlamasına kendi de şaşırdı. “Sen amcana güvendin John. Sorumluluklarım yerine getirdiğini sanıyordun.”

John kaşlarını çattı. “İnsanın ağılı gübrelerden arındırırken düşünecek çok vakti oluyor. Ona gereğinden fazla güvendim ve kendimi bana neden ihanet ettiğini düşünürken buldum.”

“Aç gözlülük mü?”

“Hizmetlerinin karşılığını fazlasıyla ödüyordum. Babam ona çok cömert bir maaş veriyordu ve unvan bana geçince ben bunu iki katına çıkardım.” Başını iki yana salladı. “Yine de suçu tamamiyle ona yükleyemem. Sana karşı daha özenli davranmamış olmamın bir özrü olamaz. Londra'ya döndüğümde Doğu Anglia'ya gelmem gerekirdi. Ordudayken seninle iletişime geçmeyi denemem gerekirdi.”

Mallory, ekinlerin olgunlaşmakta olduğu arazilere baktı. “Ben de yazabilirdim,” diye itiraf etti usulca. “Amcanla iletişim kurmaya çalıştım ama şikâyetlerimi sana iletmediği ortada...”

Ben hiç daha ileri gitmedim John çünkü ben..." duraksadı, ne diyeceğini bilemiyordu.

"Sen ne?"

Kendini ona bakmaya zorladı. "Senin bu evliliği istemediğini biliyordum," dedi hızla kelimeleri art arda getirerek.

John midilliyi durdurdu. Mallory'ye döndü. "Ya bu evliliği istediysen?"

Mallory kulaklarına inanamadı.

John cevabı çok önemliymiş gibi gözlerini ona dikerek beklemeye başladı.

Mallory'nin kalbi alışılmadık bir hızla atmaya başladı. Ne hissettiğini ya da ne istediğini artık bilmiyordu. Bunu fark etmek onu şaşırttı.

Ne ara değişmişti?

Başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. "Bunu şu an cevaplayabileceğimi sanmıyorum." Sözleri kendine de garip gelmişti ama kendini de bir garip hissediyordu.

John güldü, sesi oldukça keyifliydi. "Aşama kaydediyoruz Mallory," dedi, cevabı hoşuna gitmiş gibiydi. Dizginleri hafifçe savurarak midilliyi harekete geçirdi. "Şu ilerideki tarlalar hakkında ne düşünüyorsun? Ekinler hasada hazır mı?"

Mallory gözlerini kırıştırdı, ani konu değişikliği onu savunmasız yakalamıştı. Gösterdiği yere döndü. "Buğday toplanmaya hazır gibi görünüyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi John başını sallayarak.

"John bu tarlaları kendin hasat etmeyi düşünmüyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Çünkü öyleyse," diye gerçeği dille getirdi, "o zaman seni tüm araziyi biçme işini üç kadın ve Terrell'la halledemeyeceğin konusunda uyarmam gerekir."

“Ne öneriyorsun?”

Mallory onu inceledi, yakışıklılığının ötesinde bir şeyler görüyordu. Daha rahatlamıştı, daha mutluydu ve onu Londra’da ilk gördüğü günkü kadar bezgin değildi.

Değişiklik giysileriyle alakalı değildi. Hâlâ kenarları dantelli olan aynı gömleği giyyordu; gerçi gömleğin kolları ve yakası sürekli olarak giyilip gölde kaba sabunla yıkanmaktan aşınmıştı. Ceket katı bir şekilde yanında duruyordu. Esinti saçlarını karıştırdı.

Bakışlarındaki derinlik ve geleceğe dair karamsarlık azalmış, dudaklarının kenarlarındaki çizgiler yumuşamıştı.

“Bu macera hoşuna gidiyor,” diye suçladı adamı.

Dudakları küçük bir tebessümle büküldü. “Ağılda yatmaktan hoşlanmıyorum.”

Mallory onunla dalga geçtiğini bilerek bunu duymazdan geldi. Bir önceki sorusunu cevapladı. “Bu büyüklükteki tarlalarda çalışmaları için bir ekip kiralardım. Aksi takdirde buğdayları biçmek haftalarını alır ve hava koşullarına bakarsak bu kadar zamanın yok.”

John arabayı yolun yanındaki bir armut bahçesinin içine doğru sürdü. “Burası piknik için uygun mu?”

“Gayet güzel,” diye cevapladı Mallory.

Güzelden de öteydi, idealdi. Bahçenin diğer ucunda bir ırmak vardı ve suların şırıltısı sessiz ortamda onlara kadar ulaşıyordu.

John arabadan aşağı atladı ve elini ona uzattı. Bu eylemi öğretilmiş olan nezaketten öte bir hareket değildi ama Mallory elini o büyük elin üzerine koyarken adamın erkeksi çekiciliğine son derece kadınsı bir tepki verdiğini hissetti.

John başını kaldırarak ona gülümsediğinde Mallory nefes almayı unuttu.

John da onun kadar etkilenmiŝe benziyordu. Uzun bir an boyu zamanda donmuŝ gibi öylece durup birbirlerine bakmaya devam ettiler.

İlk harekete geçen John oldu, elini kaldırarak Mallory'nin örgüsünden fıŝkırmıŝ olan bir tutam saçını düzelitti. Parmakları bir süre Mallory'nin yanağının üzerinde kaldı.

Bu baştan çıkarmaya azimli bir hovardanın ya da erkeğın dokunuŝu değıldi.

Bu bir âŝığın dokunuŝuydu.

Elini indirdi ve anın büyüŝü kayboldu. "Sen bu battaniyenin üstüne sepeti açarken ben de midilliyle ilgileneceğim." Battaniyeyi arabadan alarak Mallory'ye verdi.

Mallory onun isteğini yerine getirdi ama aklı aralarında geenlerdeydi. John bu sabah bambaşka bir insan olarak uyanmıŝ gibiydi.

John, ona katıldı ve verdiğı ekmekle peyniri aldı. "Bana şu hasat ekiplerinden bahset."

Mallory ona bir bardak elma suyu koydu. "Kırsalda dolaŝan ve hasat zamanlarında tutulan kadınlı erkekli gruplar. Craige Şatosu'nda biz tarlalarımızın hasadında kiracılarla birlikte çalıŝırdık, aynı ekibi bütün arazilerde kullanırdık," dedi güvenli bir konuya girdikleri için rahatlayarak. "Sonrasında hasat sonunu üstlenirdik. Craige Şatosu'nda gerçekten çok muhteşem hasat sonları yaptık. Herkes çok güzel zaman geçirirdi ve her zaman en iyi ekipleri seerdik."

"Hasat sonu nedir?" diye sordu John.

"İyi bir hasadın ve çok yoğun bir çalışmanın ardından yapılan bir kutlama ziyafeti. Müzisyenler, bol yemek ve dans. Çocuklar dahil herkes davetliydi. En zor zamanlarımızda bile güzel hasat sonları yaptık." Aklına gelen şey onu hüzünlendirdi. "Bakalım bu yıl ne olacak."

John elma suyunu usulca elinden aldı. "Mallory, üzülme. Bunu halledeceğim."

Mallory ona döndü. İnanmak istiyordu. Yine de...

"Anlat bana, hasat sonunda eğlenir miydin?" diye sordu John, akıllıca konuyu değiştirerek. "Gece boyunca dans eder miydin?"

Mallory düşüncelere dalarak örgüsüne dokundu. "Hayır, dans etmezdim. Annemle ben başlangıçta orada olup herkesi karşılardık. Sonra kiracıların rahatça eğlenebilmeleri için ortalıktan kaybolurduk."

"Dans etmez miydin?" Sesinde hayal kırıklığı vardı.

"Ben dans etmem," diye itiraf etti Mallory. "Babam uzun yıllar çok hastaydı ve dansın hiçbir önemi yoktu. Ölümünden sonra da kocası savaşa giden evli bir kadındım. Kocasının terk ettiği bir dul olarak dans pistinde tepinmem insanlara hiç hoş görünmezdi."

John onu incelerken, Mallory onun, düşündüğünden çok daha fazla şeyi algıladığını anladı.

Bu yoğun incelemeden huzursuz olan Mallory, kayıt defterini sepetten çıkardı. Açtı. "En yakın kiracı Wadham. Bu yolun yaklaşık bir kilometre ötesinde yaşıyor."

John son ekmek lokmasını ağzına attı ve ayağa kalktı. "Gidelim mi?" Mallory'nin ayağa kalkmasına yardım etti, birlikte piknik eşyalarını topladılar ve yollarına devam ettiler.

Wadham'ın çiftliği yaklaşık iki yüz yıllık taş binalardan oluşuyordu ama çevre temiz ve düzenliydi. "Pekâlâ, başlıyorum," dedi John. Arabadan inerek Bay Wadham'ı aramaya gitti. Mallory, birkaç dakika bekledikten sonra ona katılma kararı verdi. Bay Wadham'ı sığırların bölmesinde, torna tezgâhına oturmuş, yeni bir balta sapını rendelerken buldular.

"Selam," diye seslendi John.

Adam yerinden kalkmadı, daha fazla yaklaşmasını engellemek istercesine dik dik John'a baktı. "Kim olduğunu ve ne istediğini

biliyorum. Lord Woodruff'a, o, araziyi kurutana kadar kiramı ödemeyeceğimi söyleyebilirsiniz. Aynen böyle söyle. Ne demek istediğimi anlayacaktır." Adam dikkatini yeniden işine verdi.

John öne doğru hareketlendi ama Mallory, elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Ona gidip Lord Woodruffla konuşacağını ama önümüzdeki pazartesi günü kiranın bir kısmını almayı beklediğini söyle," diye öğütledi kısık sesle. "Sonra arkayı dön ve git."

John onu şaşırtarak söylediklerini aynen yaptı. Arabaya bindiklerinde kiracının bu küstahlığına olan öfkesini kustu.

Mallory başını iki yana salladı. "Lord Woodruff'a bu şekilde karşı çıkabilmesi için birtakım tersliklerin olması gerekir. Sen Lord Woodruff'ın Cardiff Hall'u umursamadığını söylemiştin. Kiracılarına karşı olan görevlerini de yerine getirmiyor olabilir."

"Bunu yapıp yapmadığını nasıl öğreneceğim?"

Mallory omuz silkti. "Ona sorarak."

John homurdandı. Bir sonraki ve ondan sonraki kiracı da Wadham'ın kaba tavrının benzerlerini gösterdiler.

"Anladığım kadarıyla kimse kira toplayıcısını sevmiyor," dedi John, "ama bu insanlar da durumu abartıyorlar." Tunleah Mews'a girdiler, bir ucunda taş bir kilise diğer ucunda da mey-hane olan küçük bir köydü. İkisnin arasında birkaç dükkân ve küçük kulübeler vardı. Kulübeler temiz ve derli topluydu, hepsinin bahçesinde çiçekler açmıştı. Önlüklü ve iş başlıklı küçük bir grup kadın bahçelerden birinde çene çalıyorlardı. Midillinin çektiği arabayı meraklı ve kuşkulu gözlerle incelediler.

"Bir şeyi yanlış yapıyoruz," dedi John düşünceli bir tavrıyla.

"Biz mi? Kiramızı geciktiren biz değiliz."

"Evet ama toplamak zorunda olan biziz." Aklında bir şey varmış gibi midillinin başına odaklandı. "Herkes alt edilebilir Mallory, sadece durup bunun nasıl yapılacağını düşünmek gerekir."

"Alt edilmek mi?"

“Yenmek.”

Mallory kısa bir süre bu felsefeyi düşündükten sonra kayıt defterini kucağına açtı. “Craig Şatosu’nda kiracılarımla sevimsiz bir konu paylaşmam gerektiğinde hep en büyük kiracım olan Savoy Tarleton’a giderdim.”

“Lord Woodruff’ın en büyük kiracısı kim?”

“Şu an ben de ona bakıyorum.” Parmağını defterin üzerinde kaydardı. Gözüne bir isim ilişti. “Freddie Hanson.” Kira defterindeki haritaya baktı. “Diğer tarafta yaşıyor. Cardiff Hall’un yaklaşık olarak üç kilometre ötesinde.”

“Freddie Hanson,” diye tekrarladı John. “Bundan sonra Freddie’yi ziyaret edeceğiz ama önce burada durmam gerekiyor.” Arabayı ayakkabıcının önünde durdurdu.

“Neden burada duruyoruz?” diye sordu Mallory.

“Sana ayakkabı sözü verdim karım,” dedi alaycı bir otoriteyle. Arabanın arka kapısını açarak yere atladı. “Ayakkabıların salonlarda dans etmek için, tarlalarda yürümek için değil,” dedi inmesine yardım ederken.

“Ama buna gücümüz yeter mi?”

“Ayaklarına harcayacak iki altınım var.”

Yarım saat sonra Mallory’ye uygun bir çift dayanıklı deri ayakkabı üç gün sonra alınmak üzere ısmarlanmıştı ki bu büyük bir şanstı. Oğlak derisi, ince ayakkabıları çok yıpranmıştı.

John arabayı meyhanenin önüne sürdü. İçeri girdi, birkaç dakika sonra elinde bir şişe viskiyle çıktı.

“O ne için?” diye sordu Mallory.

“Freddie Hanson’ın en sevdiği içki. Meyhaneci onu çok iyi tanıyor.”

“Ne yapacaksın? Kirasını ödemesi için ona rüşvet mi vereceksin?”

“Evet,” dedi John içtenlikle. “Gel Mallory, Freddie Hanson’la arkadaş olmaya gidiyoruz.”

Hanson, Lord Woodruff’ın yaklaşık dört yüz elli dönüm tarlasını sürüyordu. Evi, diğerlerinininki gibi sarı taştandı. Kira kayıt defterindeki haritaya göre evden birkaç yüz metre ötede Hanson’ın çiftliğinden Cardiff Hall’un arkasına doğru uzanan çukurlu yolun kenarında birkaç müstemilat vardı. Anlaşıldığı üzere bu ev bir zamanlar idareciye aitti.

Çamur ve taştan yapılmış olan ağılda böğüren bir inek onları karşıladı. Evin ön kapısının iki yanındaki mor çançiçekleri ile papatyaların üzerinde kelebekler uçuşuyordu.

Arabayı durdurduklarında, iri, sağlıklı bir adam olan Hanson, dişlerinin arasında duran piposuyla bir basamak inerek ellerini beline koydu. “Kim olduğunu duydum John Dawson ve orada kal. Bu evde istenmiyorsun.”

John midilliye dizginledi. “Lord Woodruff’tan bir hediyeyle birlikte gelmiş olsam da mı?”

Adamın gözleri kurnazca kısıldı. “Lord Woodruff hediye vermez. Kilise sıralarını doldurmamız dışında hiçbir şeyi umursamaz ve kimin hayatta olduğunu bile bilmez.”

John, Hanson’ın görmesi için viski şişesini yukarı kaldırdı. Güneş ışınları içkinin koyu amber rengini kırmızı altına çevirdi.

Hanson piposunu ağzından çıkardı. Dudaklarını yaladı. “Peki, hangi sebeple Lord Woodruff bana bu hediyeyi yolluyor? Zira bana söz verdiği ıslahatı yapmadığı sürece kiramı ödemeyeceğim.”

“Ya, ben de bu kira işini konuşmaya geldim,” dedi John. hemen bir Sussex’li gibi konuşmaya başlayarak. Kapıyı açtı ve arabadan indi. “Ayrıca, hasat için biçme ekipleri konusunu da planlamak...”

Hanson kaba bir ses çıkardı. “Burada işimizi kendimiz yaparız. Yardıma ihtiyacımız yok.”

"Artık birbirimize yardım ediyoruz," dedi John. "Ayrıca seninle hasat sonunu da konuşmamız lazım."

"Hasat sonu mu?" diye tekrarladı Hanson. Ön basamağından aşağı indi. "Cardiff Hall, Tyndale Dükü'ne kaldığından beri hiç hasat sonu yapmadık, on yılı geçti."

"Artık yapacağız," dedi John. "Buğdaylar kesilip herkes zorlu bir çalışmayı bitirdikten sonra."

Hanson piposunu yeniden ağzına koydu. Bir an için John'ın söylediklerine itiraz edecek gibi oldu ama hemen ardından bakışları John'm elinde duran şişeye kaydı.

John gülümsedi. "Sıcak bir gün. İnsan içmek isteyebilir."

"Ya, isteyebilir." Hanson hemen karar verdi. "İçeri gelin bakalım." Evine girdi, beyaz kapıyı arkasından açık bıraktı.

John midilliye bağlamadan önce muzaffer bir bakışla Mallory'ye döndü ve arabadan inmesine yardım etti. Parmaklarını onunkilere doladı ve birlikte eve girdiler.

Hanson içeride karısı Sylvie ve altı çocuğunun üçüyle birlikte onları bekliyordu. Tanışmanın ardından Hanson onları ailenin oturma odasına davet etti.

Adam gerçekten de varlık, diye düşündü Mallory. Ailesi oldukça iyi giyimliydi ve onlara hizmet eden bir kız vardı. Odaların ahşap zeminleri cilalıydı ve iyi bir marangoz elinden çıkmış olan mobilyalarda bir aşınma belirtisi yoktu. Taş şöminenin üzerinde bir keman asılıydı.

John kemana doğru gitti. "Çalıyor musun?" diye sordu Hanson'a.

"Babam bu bölgedeki en iyi kemancıdır," dedi Hanson'ın on dört yaşındaki kızı Libby.

"Hâlâ öyle mi?" John parmağını kemanın ahşabında gezdirdi. "Ben de biraz çalarım," diyerek Mallory'yi şaşırttı. Mallory hemen ardından düğünleri sırasında onun keman çalmaktan bahsettiğini hatırladı.

Mallory, Hanson'ın, John'ın çocukken müzik ustalarından öğrendikleriyle aynı tür müziği çaldığından kuşkuluydu. Her şeye rağmen Hanson'ın onlara olan tavrı değişmişti, adamın yüzü tebessümle doldu. Pivosunu bıraktı. "Öyle mi?" dedi John'a. "Pekâlâ, indir onu. Dene bakalım."

John enstrümanı çenesinin altına yerleştirdi, yayı aldı ve tecrübeli hareketlerle akordunu yaptı. "Güzel bir keman," dedi ev sahibine.

Hanson başıyla onayladı. "Babama ve ondan önce de dedeme aitti." Çocuklarına döndü. "Delikanlılığında, Cardiff Hall'un dev ağlında hasat sonu yapardık, müzik eşliğinde yer yerinden oynardı."

"Hasat sonu nedir babacığım?" diye sordu Libby.

Babası keyifli anılarını kızına anlatmaya başladığı sırada hizmetli kız elinde üzeri bir sürahi ve bardaklarla dolu olan tepsiyle içeri girdi.

"Elma suyu alır mıydınız?" diye sordu Sylvie, Mallory'ye.

"Çok iyi olur," dedi Mallory.

Hanson, John'ın masaya bıraktığı şişenin mantarını çıkararak iki kadehe viski doldurdu. Bir yudum aldıktan sonra dudaklarını keyifle şapırdattı. "Woodruff'ın hasat sonu teklifinin ardında yatan nedir?"

John cevap vermedi. Arşeyi tellere dokundurarak Mallory'nin sıklıkla ıslıkla çaldığını duyduğu neşeli ezgiyi çalmaya başladı. Hanson'ın en küçük iki çocuğu olan ikiz kızları John'ın etrafını sardılar. Hanson müziğin ritmine uygun olarak parmağını şaklatmaya başladı. Sylvie ayağıyla tempo tuttu. Bir an sonra Mallory iri çiftçinin ayağa kalkarak dans etmeye başlamasını fal taşı gibi açılan gözlerle izledi. Nezaket kurallarını bu kadar kolayca bir kenara bırakan birini daha önce hiç görmemişti.

John şarkıyı bitirince Hanson onu alkışladı. "Çok güzel Dawson, çok güzel. Başka melodiler de biliyor musun?"

"Birkaç tane, aslında gitar çalmayı tercih ederim. Çalmayı Portekiz'de öğrenmiştim."

"Peki ya mandolin?" diye sordu Hanson.

"Onu da çalabilirim elbette," diye cevapladı John.

Hanson karısına döndü, gözleri heyecanla parlıyordu. "Sylvie, Will Wadham'ın mandolini yok muydu?" diye sordu karısına.

"Var ama çalmayı hiç öğrenemedi," dedi Sylvie.

Hanson elini masaya vurdu. "Libby, git ağabeyini ağıldan çıkar. Ona Wadham'lara gidip mandolini ödünç almasını söyle. Hayır, hatta Wadham'la karısını da yanına alıp gelsin. Yeteri kadar yemeğimiz var, değil mi sevgilim?" diye sordu karısına.

"Eee, evet," diye cevapladı Sylvie hafif bir şaşkınlıkla.

"Güzel o zaman. Wadham'a buraya gelmesini ve davulunu da yanına almasını söylesin. Christopher eve dönerken Rawlins'lere uğrasın ve onları da davet etsin. Christopher bu duyuruyu herkese iletсин. Herkes davetli!"

"Peki, baba," diyen Libby koşarak odadan çıktı, yanakları heyecandan pembeleşmişti.

Hanson bir kadeh daha viski doldurdu ve kemanı almak için elini John'a uzatmadan önce koca bir yudum içti. "Kuzunun Bacakları'nı biliyor musun?"

"Hiç duymadım ama benim için bir kez çalarsan hemen melodiyi takip edebilirim," dedi John kemanı Hanson'a verirken. Bir dakika sonra Hanson kemanla alkış tutulan bir ezgiyi çalmaya başladı.

Bir saat içerisinde birkaç kadeh viski ve elma suyunun ardından John ile Mallory, Hanson'ın salonunu dolduran kiracılarla tanışmaya başladılar. Ayakkabıcı bile yan flütünü alarak gelmişti.

Mobilyalar, daha çok dans alanı sağlamak adına kenara çekildi. Viski hızla gözden kayboldu ama yerini şarap testileri ve ev yapımı içkiler aldı.

John mandolini akort etmek için yaklaşık yarım saat uğraştıktan sonra bu enstrümanı kemandan daha iyi çaldığını ispatladı. Kısa bir süre içerisinde beş adam; ayakkabıcı, Hanson, John, Wadham ve Jeremy Rawlins, bir müzik grubu oluşturdular.

Cardiff Hall'da hasat sonu yapılacağı haberi hızla her yere yayıldı. Mallory herkesten aynı şeyi duydu. Hasat sonu yapılacağı düşüncesinin heyecanı tüm kalabalığı sarmış ve geceyi özel kılmıştı. Yemek odasındaki masanın üzerinde yemekler belirdi, şarap testileri ve elma suyu da vardı. Kısa bir süre sonra genç yaşlı herkes dans etmek için ortaya dizildi ve yere vuran ayakları döşemeyi sarsmaya başladı. Ortam yemek, içki ve ter kokusuyla doldu, dansçılar çok iyi vakit geçiriyorlardı. Mallory köşedeki açık pencerenin yanına geçerek herkesin eğlenişini izledi.

Kadınların çoğunun John'la açıkça ilgilendiklerini gördü ama o müziğinden başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Şarkı aralarında o ve diğer müzisyenler aralarında şakalaşıyorlardı, dansçılar da onların esprilerine kahkahalarla gülüyorlardı.

Mallory, John'ın ortama kolaylıkla uyum sağladığını gördü. Onun her sınıftan insanla kaynaşma yeteneğine gıptayla baktı, bu Craige Şatosu'ndakilerle bile yapmayı başaramadığı bir şeydi.

"Merhaba Bayan Dawson." Evie yanına geldi, bir eli karnındaydı.

Mallory tanıdık birini gördüğüne sevindi. "Merhaba Evie. Yeni mi geldin?"

"Evet ve keşke evde olsaydım diyorum ama Ruth'la Stephen'ımın beni evde annem ve çocuklarla yalnız bırakarak eğlenmeye gitmelerine izin veremezdim." Başıyla dansçıların tarafını işaret etti. Mallory kollarının arasında Ruth'u tutan ve dönerek Evie'ye gülümseyen yapılı genç adamı gördü.

"Ruth hâlâ seninle mi yoksa kocası onu geri aldı mı?"

Evie omuz silkti. "Bilmiyorum. Bugün Malcolm gelip onunla konuştu ama Ruth bana evine gideceğinden bahsetmedi. Adam asabi bir yapıya sahip, Stephen'la ben onun bizimle birlikte daha iyi olacağını düşünüyoruz, gerçi Ruth da adama kötü davranıyor. O flörtçü bir kadın Bayan Dawson. Bölgeye her yeni gelen adam üzerinde oyunlarını deniyor. Ona yeni idarecinin yanında düzgün davranmasını öğütledim ama Ruth pek söz dinlemez."

"Anlıyorum Evie," dedi Mallory, genç kadın gözle görülür bir şekilde rahatlamıştı.

O sırada dans sona erdi. Ruth son adımı gerçekleştirerek döndü ve Mallory'yi gördü. Gülüşü dudaklarında dondu, düşmanca bir ifade takınarak diğer tarafa ilerledi. Evie biraz ötede sohbet etmekte olan küçük bir kadın grubuna yönelmiş olduğu için bu durumu fark etmedi.

Mallory yine yalnız kalmıştı.

"Bana bu dansı lütfeder misiniz?"

Yaşlıca adam sorusunu tekrarlayana kadar sorunun kendine yöneltildiğini fark etmedi. Başımın yanındaki tek tük kırlar sayılmazsa adam keldi ve ağzında pek fazla diş kalmamıştı, boyu da Mallory'den yarım baş kadar kısaydı. Muhtemelen dans partneri bulmakta zorlanıyordu.

"Üzgünüm, ben dans etmem," diye itiraf etti Mallory pişmanlık dolu bir sesle.

"Etmez misin etmeyecek misin?" diyen Ruth'un tiz sesi duyuldu. Adamın arkasına kadar geldi. "O bizden üstün Tad," dedi. "Bize hava atıp duruyor."

"Bu doğru değil," dedi Mallory usulca. Tad'e döndü. "Dans etmeyi bilmiyorum."

"O zaman ben size öğretirim," dedi Tad coşkuyla, bir dans adımı yaparak bunu becerebileceğini gösterdi Mallory'ye.

Mallory yanaklarının kızardığını hissetti. Dans pistine gide-
rek kendini komik duruma düşüremezdi. Başını iki yana salladı.
“Çok nazıksınız ama yapamam.”

“Ne dediğimi anladın mı şimdi?” diye yüksek sesle Tad’ın
kulağına söylendi Ruth. “Bizden daha *üstün*. Gel, ben seninle
dans ederim.” Ruth ilerledi, Tad de dans pistinde bir an önce
yerini almaya hevesli bir şekilde onu izledi. Ruth ileride duran
kadın grubunun yanından geçerken adımlarını yavaşlatarak bir
şeyler söyledi. Kadınlar bu sözlerin ardından başlarını çevirerek
Mallory’ye baktılar.

Mallory duvar önündeki yerinde her zamankinden daha yal-
nızdı. Tad’le Ruth’un dansını izledi. Set sona erince Tad başka bir
partner buldu, Ruth da elma suyunun yanında durarak sohbet
eden başka bir kadın grubuna katıldı.

Kendisine dönen bakışlardan Mallory, Ruth’un onun hakkında
dedikodu yaptığını anladı. Arkasını döndüğü adında gözleri Sylvie
Hanson’ın kilerle buluştu. Kadın mahcup bir tebessüm sergiledi,
bakışlarında acıma vardı.

Mallory önemi yokmuş gibi davranmaya devam etti. O ve
John burada çok kalmayacaklardı ve o her şeye rağmen gerçek
Leydi Craige’di. Sadece kendini kandırıyordu, bulduğu sebepler
kendine bile boş geldi. Ayağını müziğin ritminde yere vurduğunu
fark etti, keşke onlara katılabilecek kadar kaygısız ve özgüvenli
biri olsaydım diye geçiriyordu içinden.

İki kadının, Bayan Dawson’un Ruth’un işten atılması gerek-
tiği konusunda ısrarcı olduğunu ama daha sonra yeni idarecinin
fikirini değiştirerek durumu telafi ettiğini fısıldaştıklarını duydu.
Demek hikâye tersyüz edilmişti, öyle mi? Mallory kendini aforoz
edilmiş gibi hissetti.

Bir sonraki şarkının ardından John mandolinini bıraktı.
Freddie’ye bir şeyler söyledikten sonra ona doğru yürümeye başladı.

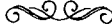
Mallory paniğe kapıldı. John gülümsüyordu ama çenesinin aldığı şekilden ve gözlerindeki endişeli ifadeden onu kontrol etmeye geldiği anlaşıyordu.

Bir erkeğin böylesine anlayışlı olması onu şaşırttı. Belki de dedikoduları duymuştu. Mallory bilmek istemiyordu.

Dansçıların etrafından dolanıyordu. Bir saniye sonra tam karşısında olacaktı.

Mallory içgüdüsel bir hareketle koridora yöneldi. Ön kapıya varmak üzereyken John bileğinden yakaladı.

ON İKİNCİ BÖLÜM

*Geçen gün çayırdan aşağı inerken
Çiçekler topladım güzel ve parlak renkli,
Çiçekler topladım kırmızı ve mavi.
Ve aşk nelere kadir diye, düşündüm biraz...*

“Ey Waly Waly”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu John.
“Biraz temiz hava almam gerekti,” diye cevapladı Mallory. Bileğini tutan ele baktıktan sonra yeniden adama baktı, bu aslında bırakması için verilen sessiz bir emirdi, tabii John alırsa.

Almayacaktı. “Hava almak için bile olsa odayı terk edersen Ruth seni kaçırdığını düşünecek. Diğerleri de onun söylediklerine inanacak. Ona bu hazzı yaşatma.”

Mallory bileğini çekti. “Umursamıyorum.”

“Ah, evet. Umursuyorsun. Seni izledim Mallory. Onlardan biri olmak istiyorsun ama nasıl yapılacağını bilmiyorsun, değil mi?”

Mallory cevap vermeden güvensiz bakışlarını ona kaldırdı. John hafifçe gülümsedi.

Karısı uzun bir süre Craige Şatosu’nu yönetmişti ve birilerinin ona karşı gelme cüreti gösterdiğinden kuşkuluydu.

“Seni kaçırmasına izin verme,” dedi usulca. “Gel ve benimle dans et.”

“Nasıl edileceğini bilmiyorum.” Sözlerinde bir hüznün vardı.

“O zaman bırak sana öğreteyim.” Eli bileğinden parmaklarına kayarak onları tuttu.

John, bir an için onun yine çekilmeye kalkışacağını düşündü. Bunun yerine Mallory, “John, kendimi komik duruma düşürürüm,” dedi.

“Merak etme, yalnız değilsin. Ben de burada kullandıkları adımların yarısını bilmiyorum. Birlikte öğreniriz.”

“Ama insanlar bize gülecekler.”

“Evet, *ikimize* gülecekler ve biz de kendimize güleceğiz. Haydi, gel.”

Mallory usul usul John’ın onu piste çekmesine izin verdi. Mallory’nin koluna girmesini sağladıktan sonra şu anki setin bitmesini izlemek üzere duvar kenarında durabilecekleri bir yer buldu.

John kulağına fısıldayarak ona farklı hareketleri anlattı.

Mallory başını iki yana salladı. “Çok karışık görünüyor. Babam hastalandıktan sonra hiç dans etmedim, on dört yaşındaydım.”

John başıyla sıradaki ilk çifti gösterdi. “Yapmamız gereken tek şey önümüzdeki çiftin yaptığının aynısını yapmak. Çok basit.”

“Benim için değil. Adımlar hakkında hiçbir fikrim yok.”

John güldü. “Ama benim var ve partnerimi idare etmek benim görevim. Komik görünürsek herkes beni suçlayacak.”

“Sen ne yaparsan yap komik görünmezsın,” diye fısıldadı Mallory.

John geri çekildi. “Olur şey değil! Karım şu an bana iltifat mı etti?”

Mallory yüksek sesle konuşmuş olmasma şaşırmış gibi kızardı. O sırada dans sona erdi ve bir sonraki set kurulmaya başladı. John onu piste çekti.

Mallory ayaklarını sürüyordu. "Bize yer kalmayacak."

"Dileyen herkes dans edebilir Mallory." Elini bırakarak kadınların karşısına geçen adamlar sırasına katıldı.

Bir an için Mallory'nin kaçacağından korktu. Mallory kısa süreli bir tereddüdün ardından tam karşısında durarak yerini aldı.

"Demek dans etmeye karar verdin Dawson," diye seslendi Hanson kemanını indirerek.

"Evet," dedi John içtenlikle. "Ve sizden canlı bir şeyler çalmanızı istiyorum. Ayaklarım başka türlü harekete geçmiyor."

"Hemen geliyor," dedi Hanson ve ardından başıyla müzisyenlere işaret verdi. "Haydi bakalım, dostumuz için *İrlandalı Çamaşırcı Kızı* çalalım." dörde kadar saydı ve müzisyenler temposu yüksek bir şarkı çalmaya başladılar.

Onların dışında, sırada bulunan herkes adımları bilir görünüyordu. Mallory büyük bir ciddiyetle yanındaki kadını izleyerek onun hareketlerini taklit etmeye çalıştı.

John, "Gevşe Mallory," diye seslenmek istedi ama bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. İlk çift hareketlerini bir *brisé* ile bitirirken birbirlerinin etrafında döndüler ve hemen sağa sola ayrılarak sıradaki yerlerine geçtiler.

Bu basit bir hareketti ama Mallory'nin kaşları ciddiyetle çatıldı.

Sıra onlara gelmişti. Mallory'nin telaşlı bakışları onunkilerle buluştu. John rahatlatıcı bir tebessümün ardından onunla buluşmak için ortaya doğru dans ederek ilerledi.

Mallory olduğu yere kök salarak durdu. John gerekli adımları atarak ona ulaştı, elini tuttu ve onu sıradan çıkardı. Kendilerinden önceki çiftlerin yaptığı gibi yana doğru kayarak çiftlerin arasında ilerlediler.

Promenatın yarısına geldiklerinde Mallory birazcık gevşemişti. Bedenleri adımlarına uyum sağlamaya başlamıştı. Bacakları John'ın bacaklarına sürtündü, elleri eline sımsıkı yapıştı ve Mallory gülümsedi.

Sıranın sonuna geldiklerinde *brisé* yapmaları gerekiyordu. Birbirlerinin etrafında dönmeye başladıkları sırada Mallory, John'ın ayağına bastı. John pek çok eşek tarafından tepilmişti ama hiçbiri karısının ayağına basışı kadar canını yakmamıştı.

Mallory anında dansı kesti. "Çok özür dilerim. Ben bunu yapmak..." dedi, utançla oradan kaçmak üzereyken John kolunu onun ince beline doladı.

Ayağının acısını yok sayarak Mallory'nin ayaklarını yerden kesip onu döndürdü. Memeleri göğsüne iyice yapışmıştı, ayakları havada yükselene kadar dönüş devam etti. Mallory uçmaktan korkar gibi sımsıkı boynuna yapıştı.

Dansçılar çığlıklar atarak beğenilerini ortaya koydular. John isteksiz hareketlerle Mallory'yi yere bıraktı. Sola dönerek kendi sırasına doğru yola çıktığı anda Mallory'nin bıraktığı noktada durmaya devam ederek ona baktığını gördü, sersemlemiş gibi bir hali vardı. John ona dönerek hafifçe itti.

Mallory dengesine kavuşarak hızla yerine geçti, odada bulunan herkes onların bu küçük pantomimlerine kahkahalarla güldü. Öylesine başarılı olmuşlardı ki onlardan sonra gelen çiftler onları geçmek için daha uzun süreli dönüşler denediler. Bir sonraki çift kendi dönüşünü ekleyerek aynı hareketi yaptı, bir sonraki ve ondan sonraki çiftler de... Sonunda herkes kahkahalarla iki büklüm oldu.

Dans sona erdi. John topallayarak Mallory'nin karşısına geçti ve eğildi. "Muhteşemdin."

"Hayır, muhteşem olan sendin. Ayağına bastığım anda odadan kaçmaya hazırdım. Ayağın nasıl?"

“Önemli değil,” diye teskin etti onu.

Mallory elini onun koluna koydu. “Teşekkür ederim.”

Mallory’nin altın kahve gözlerine bakan John kendini ejderhayı öldüren Aziz George gibi hissetti. “Ben bir şey yapmadım.”

“Beni denemeye zorlamasaydım bu işe asla kalkışmazdım.” Elini çekti. “Sence tekrar yapabilir miyim?”

“Elbette,” diye onayladı John, onu yeniden kollarının arasına almak için sabırsızlanıyordu. Elini uzattı ama Mallory arkasını dönerek kalabalığı taramaya başladı.

“İzninle lütfen John.” Mallory onu orada, eli uzanmış bir halde bırakarak diğer çiftlerin arasından geçti ve kısa boylu, kel, yaşlı adama doğru ilerledi. Birkaç kelime söyledi ve adamın yüzünde bir tebessüm belirdi. Mallory’yi dans pistine götürdü.

“Dawson,” diye seslendi Hanson. “Buraya gel ve benim yerime çalmaya başla, ben de eşimle dans edeyim.”

John mutlu oldu çünkü Mallory’dan başka biriyle dans etmek gibi bir arzusu yoktu. Hanson’m kemanını ondan alarak, “Mallory’yle dans eden adam kim?” diye sordu.

Hanson, Mallory’nin bulunduğu tarafa baktı. “Ah, o Tad Nevins. Tad’imiz dans etmeyi sever ama Mallory ayaklarına dikkat etmeli. Tad kendini dansa fazlaca kaptırabilir.” Karısını aramaya gitti.

John ve diğer müzisyenler hızlı bir şarkı çalmaya başladılar. Hanson haklıydı, Nevins Mallory’nin ayaklarına basıp durdu, Mallory güldü ve hemen geri sıçradı. John irkildi. Dans sona erdiğinde bu sabah Mallory’ye kızgın gözlerle bakan nalbant onu bir sonraki dansa kaldırdı.

Hanson gelip kemanını aldı, John da mandoline geçti. Gece ilerledikçe Mallory’nin gözlerinin önünde bir çiçek gibi açışını büyülenerek izledi. O soğuk tavrı yok olmuştu. Dans ederken hata yaptığında gülüyor ve bir sonraki seferde doğrusunu yapmaya

çalışıyordu. Diğer dansçılar hem onunla eğleniyor hem de ona yeni adımları öğretiyorlardı; Mallory iki tavrı da aynı asaletle kabulleniyordu.

Dans etmediği zamanlarda Sylvie Hanson ve diğer kadınlarla sohbet etti. John, birlikte oldukları zaman içerisinde onun çok az gülmüş olduğunu fark etti, en azından şu anki gibi özgür kahkahalar atmamıştı.

Mallory'yle bir dans daha etmeyi başardı ve bu kez parmakları sağlam kaldı. Neredeyse tek kişiymiş gibi hareket ediyorlardı.

Çok kısa bir süre sonra gecenin sonu geldi. John'la Mallory ilk ayrılanlar arasındalardı. Kapı önünde, ertesi gün kilise çıkışında Hanson'larla buluşup hasat planları yapmak üzere sözleştiler. Partideki herkes onlara hasatlarını geri verdiği için John'ı bir kahraman olarak görüyorlardı; oynamayı sevdiği bir roldü.

Hanson elini John'm omzuna vurdu. "Kıramı ödemeyi bile düşünebilirim."

"Bunu yaparsan müteşekkire olurum," diye iyi niyetli bir cevap verdi John, herkes güldü. John bu geceden sonra kiralari toplamakta güçlük çekeceğini sanmıyordu.

Midillinin çektiği arabaya bindiler ve John arabayı Hanson'larla Cardiff Hall arasındaki tarla ve çayırlardan geçen yolda sürmeye başladı. Mallory, Hanson'larm evi gözden kaybolana dek el salladı. Sonra mutlu bir iç çekişle yerine oturdu. Hava gece çiçekleri ve olgunlaşmakta olan mahsullerin baş döndürücü bir karışımı kokuyordu.

"Hayatımda hiç bu kadar güzel vakit geçirmemiştim." Uzandı, eli hafifçe dizginleri tutan eline dokundu. "Teşekkür ederim."

Bu basit sözleri onu heyecanlandırdı. "Bir şey yapmadım."

"Bana nasıl uyum sağlanacağını öğrettin. Aksi takdirde bu gece de daha önce katıldığım ve bir kenarda yaşlı kadınlarla birlikte oturduğum partilerden farksız olacaktı. Ah, John bu

gece neler hissettiğimi hayal etmen mümkün değil. Hayatımda ilk kez olduğum kişi olarak kabul edildiğimi hissettim. Kendimi hep dışardan bakan bir yabancı gibi hissederdim ama bu gece grubun bir parçasıyım.”

“Mallory, kendi sınıfından olan insanlar arasında elbette ki arkadaşların vardır.”

“Hayır, kimse yok.” İtiraf etmeden önce kısa bir tereddüt geçirdi. “Evli bir kadındım. Sana karşı sorumluluğum vardı.”

“Ve beni mi bekledin?”

“Elbette.”

John yumuşak bir sesle konuşmadan önce onu inceledi. “Şaşırdım.”

Ondan kuşkulandığı için huzursuzlanmış gibiydi. “John, senin karındım.”

Bu sözler havada asılı kaldı. John ne diyeceğini bilemedi. Karısının sadakati onu âciz kılmıştı.

Mallory karanlık çayırılara bakmak için döndü, bir kolu arabanın yanından aşağı sarkıyordu. Ay gümüş ışıklarıyla onu sardı, cırcır böcekleriyle kurbağaların gece şarkıları aralarındaki sessizliği doldurdu.

“Yıldızlar bu gece çok güzel, değil mi?” diye sordu Mallory. “Çok parlak ve yakınlar.”

“Fark etmedim,” diye cevapladı John.

“Fark etmedin mi?” Mallory başını çevirerek ona baktı. “Böylesine güzel bir geceyi nasıl takdir etmezsin?”

“Çünkü güzel bir kadını takdir etmekle meşgulüm.”

Mallory’nin dudakları aralandı. Uzun bir an onu inceledi, ifadesi güvensizdi, sonra başını iki yana salladı. “Benimle dalga geçiyorsun,” dedi mahcup bir tebessüm eşliğinde.

“Hayır, geçmiyorum.”

Mallory doğruldu. “Bunu söylemene gerek yok John.”

“Bunu gerektiği için söylemedim Mallory. Söyledim çünkü buna inanıyorum.”

“Bu gece çok fazla viski içtiğini düşünüyorum.” Ve hıçkırdı; küçük, kadınsı bir sestti.

“Ve sen de çok fazla elma suyu mu içtin?”

“Belki biraz,” diye itiraf eden Mallory bir kahkaha attı, dolu dolu, neşeli bir kahkahaydı.

John onu dinlerken içinde bir merak duygusunun uyandığını hissetti. Ona bir şeyler oluyordu. Başu dönüyordu, sersemlemişti ve mutluydu. Hepsu sadece Mallory güldüğü için miydi?

Hayır, şaşkınlıkla fark etti. Bu çok daha fazla bir şeydi. Hiç beklemediğı bir şey...

Mallory'yi gerçekten ilk kez görür gibiydi. Sarah'nın partisinde gözü ona iliştiğinde ondan etkilenmişti ama şu an ona karşı çok daha derin duygular besliyordu. Bakışları kararlı çenesinde, esprili ve zeki gözlerinde, bir pelerin gibi üzerine geçirilmiş olan alçakgönüllü halinin üzerinde gezindi. Çilli burnuna bile hayrandı.

Âşık oluyorum.

Bu sözleri zihninde biri kulağına fısıldamış kadar net duydu. Mallory'ye âşık olmuştu.

Aşk. Bunu hayal bile edemezdi, ne kadar da yabancıydı. Şu ana, âşık olduğunu fark ettiğı zamana kadar içi boş bir kabuktan oluşmuş gibiydi. Şu ansa içi tarif edilemez, basit, saf mutlulukla doluydu. Böyle bir duygunun varlığından bile haberdar değildi. Şairlerin kesinlikle haklı olduğunu keşfetmişti. Aşk kutlanacak, uğruna ölünecek ve şarkılar yazılacak bir şeydi.

Bu yeni bilgiye vakıf olmanın verdiği şaşkınlıkla gözlerini midillinin kulaklarının arasındaki noktaya dikti.

Bu ne zaman olmuştu? İçinde ne olmuştu da o alaycı adam gözü kara bir aşığı dönüşmüştü? Ayaklarının altındaki toprağın sarsıldığını hissetti. Elleri titriyor, kalbi hızla atıyordu. Usulca

yana döndü ve susuz kalmış bir adam gibi Mallory'nin o anki görüntüsünü içti.

Mallory ona dikilen bakışlarını hissetmiş gibi kıpırdanarak başını ona doğru çevirdi, ifadesi sorgulayıcıydı. "Ne oldu?" diye sordu.

John cevap veremedi. Sözcükler dudaklarının arasından geçmeyi başaramadı. Orduya hizmet eden fahişelerle, evli kadınlarla hatta yabancı bir kontesle bile sevişen oydu ve kendi karısıyla konuşamıyordu!

Mallory gülümseyerek başını iki yana salladı. "Leydi Ramsgate'in evindeki karşılaşmamızda senin İngiltere'nin en bıkkın zamparası olduğunu düşünmüştüm ama şu haline bak." Uzanarak elini John'ın elinin üzerine koydu. "John, Tunleah Mews'daki insanlara özlemle bekledikleri bir şey verdin. Lord Woodruffı hasat sonuna sponsor olmayı nasıl ikna edeceğini bilmiyorum ama sen bir yolunu bulursun."

John'ın elini hafifçe sıktıktan sonra ayağa kalktı ve arabanın arkasından yere atladı. Yumuşak bir şekilde yere indi.

Mallory'nin bu hareketiyle kafası karışan John etrafına baktı ve eve gelmiş olduklarını fark etti. Araba ağlın avlusunda duruyordu. İşte aşk böylesine güçlü bir şeydi... Zaman ve mekân kavramlarını insandan çalıveriyordu.

Mallory gecenin temiz havasını derin derin içine çekti ve gözlerini kapadı. Kollarını iki yana açarak döndü. "Çok güzel bir gece," dedi yeniden. Gözlerini açarak John'a gülümsedi. "Ve mükemmel güne uyan bir son. Teşekkür ederim." Sepeti arabadan alarak patikaya doğru koştu, avlunun dibinde durarak ona el salladı. "İyi geceler," diye fısıldadı.

John ona bakakaldı. Yeni bir düşünceyle şaşkına dönmüştü: *Mallory onun hissettiklerini hissetmemiştir. O, John Barron, bir*

subay, Lordlar Kamarasında bulunma hakkı olan bir soylu ve şöhretli bir âşık onu sevmeyen bir kadına âşık olmuştu.

Ve o kadın karısıydı!

Midilli arkasına dönerek John'a baktıktan sonra sabırsızlıkla ayağını yere vurdu. John, ağır hareketlerle arabadan indi, hayvanı geceye hazırladı ve bu süre boyunca kendi kendine konuştu.

Ne tür bir adam elinin okşanması ve fısıltılı bir iyi geceler dileğiyle yetinirdi? Onu bir kocadan çok bir ağabey, bir kuzen gibi görüyordu, onu suçlayabilir miydi? Her karşılaşmayı üstünlükle sonlandırıyordu! Pekâlâ, zamanı geldi, dedi kendi kendine, ona hülyalı tebessümlerle yetinecek bir hadım olmadığını göstermeliyim artık.

Buğday kovanını bir kenara fırlatarak ağıldan çıktı ve kulübeye giden patikada ilerledi. Uzun bacakları mesafeyi bir anda tüketti ve kısa bir süre sonra kapının önündeydi. Pencerede yanan bir mum yoktu, bu durum öfkesini daha da körükledi. Mallory, yerini bildiğini ve ağılda uyumayı kabullendiğini varsaymıştı.

Çok kısa bir sürede öyle olmadığını anlayacaktı.

Kapıyı yumrukladı. Uykulu sesi duymadan önce bir kez daha yumruklamak zorunda kaldı. "Kim var orada?"

"John."

"Bir terslik mi var?"

"Seni görmem lazım Mallory."

Kapının arkasındaki demirin sürtünme sesini duymak için iki dakika süreyle beklemesi gerekti. Kapı açıldı. Mum yakmamıştı ama John ay ışığında onun kahverengi elbisesiyle durduğunu görebiliyordu. Uzun tek örgüsü bir omzundan aşağı sarkıyordu ve gözlerinde endişeli bir ifade vardı. John onun gümüş ışıklar altında böylesine güzel durabileceğini hiç düşünmemişti.

Mallory yüzüne düşen bir tutam saçı geri itti. "Ne oldu John?"

John ona öylece baktı, söyleyeceklerini unutmuştu.

“John, iyi misin?” Elini adamın yanağında gezdirdi. “Sıcaksın ve yüzün kızarmış. Yaz gribi mi oluyorsun yoksa başka bir hastalık mı?”

John ona cevap veremedi. Ağzıda provasını yaptığı cümleler dudaklarından dökülemedi. Ellerini Mallory’nin kollarına koydu, onu kendine çekti ve dudaklarını dudaklarına yapıştırdı.

Hazırlıksız yakalanan Mallory gerildi ve onu itmeye çabaladı. John onu iyice kendine bastırdı, bedenine yapışan bu bedenden büyük bir keyif alıyordu.

Mutlu bir şaşkınlıkla Mallory’nin elbisesinin arkasındaki düğmelerin açık olduğunu fark etti, kapıyı hemen açmak için telaş etmiş gibi bir hali vardı. Elini aralıktan içeri soktu, parmakları iç çamaşırlarının yumuşak dokusuna sürtündü, belinin kıvrımını hissetti.

Mallory’nin direnci yok oldu ve dudakları aralandı. John hemen bu avantajı kullanarak diliyle alt dudağını iterek onu dudaklarını daha da açmaya zorladı.

Mallory küçük bir iniltiyle teslim oldu.

Kolları gevşeyerek boynuna dolandı. Elleriyle John’ın başını kendine doğru çekti. John’ın kontrolünü kaybettiği nokta Mallory’nin dudaklarının arasından çıkan inilti oldu.

John, ona daha da sıkı sarıldı, kumaşın altından sertleşen göğüs uçlarını hissediyordu. Mallory’yi öpmek nefes almak kadar doğaldı. Bu duyguyla kaybolabilirdi. Dilinin okşayışları artık Mallory’yi şaşırtmıyordu. Onu kabullendi, davet etti hatta kendi dilini kullanmaya başladı. Tatlı elma ve kadm kokuyordu. Başlangıçta çekingen ve mahcup olan öpüşleri çok daha talepkâr olmuştu.

Kollarının arasında harikaydı. John sertleştiğinde o yumuşuyordu, hükmetmek istediğinde teslim oluyordu. Ona duyduğu

ihtiyaçtan korkmuyordu artık, iç eteklerini ve eteğini sıvayarak ayaklarını yerden kesti.

Kendi ağına düştü. Mallory'nin bacakları bedeninin iki yanına dolanarak onu kucakladı. John kendisine verilen bu tecrübesiz karşılıktan çok hoşlandı.

İçine gömülmek, ona oracıkta, eşiğin dibinde, yerde sahip olmak istiyordu; neresi olduğu önemli değildi.

Mallory'nin kalbi göğsünün üzerine vuruyordu. Daha fazlası için kendini ona bastırıyordu.

Onu yere koyarak öpüşmeyi kesmek için John tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı. Mallory sarsıldı. John ellerini omuzlarına koyarak dengesini bulmasma yardımcı oldu, Mallory kapının çerçevesine yaslandı.

Onun irileşmiş hülyalı gözlerine bakarak kararlı bir sesle konuştu: "Ağılda uyumaktan sıkıldım."

Başka bir şey söylemeden arkasını dönerek geceye karıştı.

Mallory yavaşça yere kaydı, bacakları onu taşıyamayacak kadar zayıftı. Başını çerçeveye yaslayarak onun ağıla giden patikayı tırmanışını izledi.

Tenin her bir santimi hiç bilmediği duygularla ürperiyordu. Elini yüzüne götürdü. Sakalları sertti ve cildi yanıyordu. Dudaklarının şiştiğini hissetti, sızlıyorlardı.

Yavaşça yerden kalktı ve kapıyı kapadı. Elbisesi bir omzundan aşağı düştü. Silkelenerek tümüyle yere inmesini sağladı. Bir sarhoş gibi yalpalayarak yatağa gitti ve yüzüstü üzerine düştü.

Aklının başına gelmesi için çaba sarf etti ama o muhteşem öpücükten başka bir şeyi düşünemiyordu. Bir öpücüğün insanı böylesine etkileyebileceği kimin aklına gelirdi?

Sırtüstü dönerek kirislere baktı. Huzursuz rüyalar ve gizemli özlemlerle dolu uykusuz bir gece daha geçecekti.

Ağılda uyumaktan sıkıldım.

Bu sözleri zihninde dolanıp durdu. Onunla uyusa çok mu kötü olurdu? Ne de olsa *evlilerdi*.

Bu gece hayatının en güzel gecesiydi, John'la dans etmiş olmak da en önemli bölümüydü. Bunu ona itiraf etmek istemişti. Onunla mesafesini korumaya çalışmış, flörtçü tavırlarını görmezden gelmiş ve onda uyandırdığı heyecanı gizlemişti. Ona güzel dediğinde, bu sözü pek çok kadına söylemiş olduğunu hatırlamak için tüm iradesini kullanmak zorunda kalmıştı.

Bu kez yüzüstü dönüp çenesini ellerine yasladı. Bir an için bile olsa John'ın onu sevdiğine inanmak hoş olmaz mıydı?

Bu fikir nefesini kesti. Hemen ardından ona âşık olduğunun farkına vardı.

Mallory yerinden fırlayarak yatağa oturdu. Denemek için bu sözleri sesli olarak dile getirdi: "John'a âşık oldum."

Kulağa doğru geldi.

Yeniden yatağa yaslanarak geçen hafta yaşananları zihninden geçirdi. Bu ne zaman olmuştu? Hangi anda?

Ve yüce Tanrım, neden?

Hal, ona çok daha iyi bir koca olurdu. Hal tutarlı ve güvenilir. Hatta Mallory'yi bir kez öpmüştü... Ama bu öpücük onu hiç de altüst etmemişti.

Ve o yasak fikir aklına düştü...

Mallory bunun mantıklı olup olmadığını sorgulamadan yataktan kalktı, elbisesini yerden aldı, kafasından geçirdi ve kendini kapıdan dışarı attı.

Dışarısı sakın ve sessizdi. Ağaçların arasında en ufak bir esinti bile yoktu. John gitmişti. Ağla giden yolda onu göremiyordu.

Eteklerini kaldırarak peşi sıra gitti.

Yoldaki bir ağacın arkasından karanlık bir gölge çıktığında kulübeden henüz birkaç yüz metre uzaklaşmıştı. Adamın kolları bedenine sarıldı.

Mallory korkuyla bir çığlık attı.

Ardından John'ın kararlı ve hışırtılı sesi duyuldu: "Neden bu kadar uzun sürdü?"

Başka bir şey söylemeden Mallory'yi kucaklayarak kulübeye götürdü ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapadı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Yakut kırmızısı dudaklarından öptüm,

Güzel kız, bir zambaktı.

Hey! Kızardı ve ardından şöyle dedi:

Usulca bana gel,

Bana zarar verme;

Usul usul Johnny, çingenem.

“Usul usul Johnny, Çingenem”

Yatağın üzerindeki beyaz örtü pencereden içeri dolan ayın gümüş ışınlarının etkisiyle parhyordu. John kendi bedenine yapışık olan Mallory'nin bedenini ayakları yere değinceye kadar usul usul aşağı doğru kaydırды. Onu dolu dolu öptü, öpüşmesinde bir mesaj gizliydi: Beklemek yetmişti. Karısını istiyordu.

Mallory de onun karısı olmak istiyordu. John'ın şu anki öpüşleri de en az kapının oradakiler kadar etkili ve talepkârdı. Puslu, kafa yapan arzu tadındaydı.

Mallory onun dilinin verdiği hissi sevmiştir. Çok derinlerde, hissedebileceğini bile bilmediği birtakım duyguları uyarıyordu. Ona yaslanarak öpüşürken daha fazlasını istemeye başladı.

John'ın elleri elbisesini omuzlarından aşağı indirdi. Mallory, parmaklarını onun gömleğine geçirerek başından çıkarması için zorladı.

Bir anlığına ayrılmak zorunda kaldılar. John gömleğini çıkardı. Mallory'nin kahverengi elbisesi ayaklarının dibine düştü.

Bakışları kenetlendi. "Saçlarım aç," diye buyurdu John usulca.

Mallory bakışlarını ondan ayırmadan söylediğini yaptı. Parmakları örgüsünün ucunda takılı olan kurdeleyi çıkardı. İki elini kullanarak açılan saçlarını parmaklarını içinden geçirerek taradı.

"Çok güzel," diye fısıldadı John bir tutam saçını alıp parmaklarının arasında okşarken. "Hep omuzlarına dökülmüş olan saçlarına dokunmayı hayal etmiştim." Elinin tersiyle yıpranmış pamuklu kombinezonunun altındaki memesine dokundu. Göğüs ucu gururla sertleşti.

Mallory utanarak koluyla örtünmeye çalıştı ama John buna izin vermedi. Saçlarını omuzlarından geriye atarak başını eğdi ve dudaklarını meme ucuna bastırdı.

Bu beklenmedik his Mallory'nin nefesini kesti. Göğüsleri gerildi, sızlayarak daha da dolgun hale geldiler. Adamın ağzının sıcaklığı pamuklu iç çamaşırına rağmen tenini dağladı.

John'ın dudakları onu çok çabuk terk etti. Mallory usulca mutsuz bir ses çıkardı ama John'ın, beline sarılı eli onu daha da yakına çekerek usulca hareket etmeye ve onu da hareket ettirmeye başladı. Mallory bu gecenin daha erken saatlerinde yaptıkları dans adımlarını tanıyarak gülümsedi. Tempo bu kez telaşsızdı ve hareketleri çok daha fazla samimiyet içeriyordu. Müziğe ihtiyaçları yoktu.

John'ın bacakları bacaklarına sürtündü. Eli usulca popo kıvrımına kaydı. Mallory kollarını onun boynuna dolayıp yanağını ipeksi tüylerle dolu kaslı göğsüne yaslayarak teninin dokusunun tadına vardı. Sıcak, sert, saten gibi ve erildi.

Kalp atışlarını duyabiliyordu. Onunkiler kadar hızlıydı.

"Mallory seninle sevişeceğim."

Mallory nefes almayı kesti. "Biliyorum."

"Seni seviyorum Mallory."

Bu sözlerin anlamını kavraması tam bir dakikasını aldı ondan sonra bile kulaklarının ona bir oyun oynadığını düşündü. Başını kaldırarak yüzüne baktı. "John, biraz önce bir iddia da mı bulundun?"

Yüzü karanlıkta gizliydi. Titrek bir kahkaha savurdu. "Bu sözleri daha önce hiçbir kadına söylemedim ve şu an söylediğim kadın da bana inanmıyor."

Mallory cevap veremeden onu yamalı beyaz örtülü yatağa götürerek oturttu. Tam önünde bir dizini yere koyarak çöktü.

Ellerini ellerinin arasına alarak bir aşığa yakışmayan bir dürüstlikle konuştu. "Sana, seni sevdiğimi söyledim. Bu tam da gururun okşanmış bir şekilde iç geçirerek senin de beni sevdiğini söyleyeceğin andı."

Mallory başını yana eğdi. "Öyle miydi?"

"Evet, aynen öyleydi."

"Bir bakalım... Ne tür bir iç geçirme olmak? Bunun gibi mi?" Nefes aldı ve usulca bıkkınlıkla bıraktı. "Hayır, bu değil," dedi hızla. "Belki daha özlem dolu bir şey." Yeniden nefes aldı ve verirken dramatik bir tavırla kirpiklerini kırptırdı.

John'ın suratı asılmış, kaşları çatılmıştı.

Mallory alaycı tavrını sonlandırmaya karar verdi. "Ya da belki de tüm dürüstlüğümlle söyle demeliyim. 'Evet, John Barron, ben de seni seviyorum.'"

John bir an için boş gözlerle ona baktı. "Beni seviyor musun?"

"Evet, seviyorum," diye itiraf etti.

"Öyle mi?"

Mallory adamın kulağına doğru uzandı, gözlerinin içine bakarak konuştu. "Seni seviyorum Craige Vikontu John Barron." Onu bıraktı. "Şimdi inanıyor musun?"

John cevap olarak bir zafer çiğliği attı ve onu kollarının arasına alarak Mallory sersemlemiş bir şekilde kahkahalar atana kadar odada döndürdü. Sonra da onu öptü. Bu seferki öpüşü sert ve talepkârdı, vaatlerle doluydu.

John, kucağında Mallory'yle birlikte yatağın kenarına oturdu. Kombinezonuyla iç çamaşırlarını çözmeye başladı.

Mallory elini onun ellerinin üzerine koydu. "Ne yapıyorsun?"

"Karımı yatağa götürüyorum," diye cevapladı John, tüm dikkati yaptığı işteydi.

Mallory'nin gece serinliğiyle buluşan teni ürperdi. John ürperen yerleri öptü ve karısından tek bir şikâyet bile duymadı.

Dudakları dolgun memelerinden birini örttü, o emdikçe meme ucu sertleşerek tomurcuklandı. Mallory parmaklarını onun gür saçlarına gömdü, bedeninin bu adamın dokunuşlarına verdiği tepkiler şaşırtıcıydı.

John onu bacaklarının arasında tutarak ağır hareketlerle soydu. İç eteği de ayaklarının dibine düştü, üzerinde ipek çoraplarından başka hiçbir şey kalmamıştı. "Çok güzelsin," diye fısıldadı, sesi boğuktu. "Olgun, güzel ve çıplak." Mahcubiyet benliğini öylesine ele geçirmişti ki örtünmeye çabaladı ama John buna izin vermedi. Ellerini iki yana ittikten sonra kendi ellerini onun kalçasında ve uzun, kaslı uyluklarında gezdirdi. "Tenin en iyi kalite saten gibi."

Diğer kadınlar yumuşak ve tombuldu. Mallory'nin kasları ise dansçılarınkilere benziyordu. Onu mutlu etmişti; onu çok mutlu etmişti. Çoraplarını yukarıda tutan kurdeleleri çözerek onları o uzun ve güzel bacaklardan aşağı yuvarladı.

"John..." Sesi kesildi.

"John, ne?" diye sordu. Şimdi alay etme sırası ondaydı. "John, lütfen bunu yapma mı?" Yanağını onun düzgün karnına sürttü. Mallory titreyince John gülümsedi.

Elini üst bacağına arkasına sürterek yukarı çıkardı ve poposunu avuçladı. "Ya da John, bunu yapma mı?" Çok yavaş hareketlerle dilinin ucunu göbek deliğinin etrafında gezdirdi.

"Bu gıdıklıyor," diye fısıldadı Mallory heyecanlı bir sesle.

"Öyle mi?" Hareketi tekrarladı ama bu kez dili meme altlarına kadar yükseldi.

Mallory'nin bacakları titremeye başladı ve ellerini onun başının etrafına sardı. Dokunuşları hoştu, öylesine hoştu ki mükemmel bir işkenceye maruzdu. John onunla işini henüz bitirmemişti.

Mallory'nin kollarını karşı koyamaması için tuttu. "Ya da, John, bunu yapma mı?" Başını uyluklarının arasındaki koyu renkli üçgen şeklindeki tüylere yaklaştırarak usulca burnunu sürttü.

"John, sen ne yapıyorsun?.." Sözleri John en hassas noktasına dilinin ucuyla dokunduğu anda bir iniltiyle kesildi.

"Bal kadar tatlısın," diye fısıldadı adam. "Ve sırlıslıklımsın aşkım." Ağzını daha da bastırdı.

"John! İnsanlar böyle şeyler yapmazlar!" Bu sözleri de küçük bir çığlıkla kesildi.

Mallory'nin ayakları artık onu taşımıyordu ama John onu sımsıkı tutuyordu. Onu şaşırttı, büyüledi. Mallory'nin başı şuursuzca dönüyordu, harikalar diyarındaydı. Onun adını üst üste haykıran kendi sesini duydu. Durmalıydı! Durmalıydı ama durmasını istemiyordu. Zirveye doğru tırmandığını hissetti, ulaşamayacağı bir şeyi arar gibiydi. Onu bulduğuna inandığı sırada John onu yatağa yuvarladı.

Dudakları onunkilere uzandığında Mallory o dudaklardan kendi tadını aldı. Dili bu kez biraz önce yaptığı hareketleri ağzının

içinde tekrarlardı ve Mallory ona içinde büyüyen garip, vahşi bir ihtiyaçla karşılık verdi.

Elleri, adamın sırtındaki ve poposundaki sert kasları okşadı. Bacakları ona açıldı. Ağırlığını üzerinde hissetmek istiyordu ve kendine yedi yıl önce de bu pozisyona geldiklerini söyleyip durdu.

Ama bu kez aralarında olup biteni hatırlayacaktı.

John geri çekilerek kollarından kurtuldu. "Soyunmam lazım," diye soludu, Mallory o anda onun hâlâ pantolonuyla olduğunu fark etti.

Gecenin serinliğinde ürperdi. Karanlıkta hareket eden silüetini izledi. Çizmelerinden biri gürültüyle yere düştü, ardından da diğeri. Önce ilk düğme sonra da diğerleri çözüldü. John ellerini dar geyik derisi pantolonun içine sokarak onu bacaklarından aşağı indirdi.

Bir parça ay ışığının bulunduğu yere doğru bir adım attığında Mallory dirseğinin üzerinde doğruldu ve uyarılmış bir erkeği ilk kez görmenin şokunu yaşadı; John fazlasıyla uyarılmıştı. Aslında babasının ahırında bulunan hiçbir aygırı böylesine uyarılmış bir halde görmemişti.

Mallory tereddüt etmeye başladı.

Belki de böylesi mahrem bir ilişkiye sandığı kadar hazır değildi. Yatakta yuvarlanarak uzaklaşmaya başladı ama John'm eli bileğini yakaladı.

Uzun ve hararetle bir an boyunca birbirlerine baktılar. İkisi de kıpırdamadı. İkisi de konuşmadı ama Mallory aklından geçenlerin yüzüne yansıdığının farkındaydı, durmak istedi. Şimdi.

İlk konuşan John oldu. "Seni korkutmasına izin verme." Biraz daha yaklaştı. "Durmamı istersen dururum ama Mallory lütfen, bir kadınla erkek arasında yaşanması gereken şey bu. Güven bana sevgilim." Bileğini kaldırarak tam nabzının attığı yerden

öptü. Kolundan yukarı doğru küçük küçük öperek ilerledi, koltuk altındaki hassas bölgeden geçerek boynuna geldi.

Mallory'nin korkusu yok oldu ve haz duygusu geri geldi.

John kulak memesini usul usul dişlerken Mallory onun kendini yatağa bastırmasına izin verdi. John'ın eli hâlâ bileğindeydi, Mallory'nin elini erekte olmuş organının üzerine götürdü.

Dokusu ne kadar inceydi! Sıcak ve bir o kadar da sert, kadife sarılmış bir demir gibi. Tek fark bu demir çubuğun canlı olmasıydı! Dokunuşuyla titreşiyordu ama artık onu korkutmuyordu. Bir parmağını üzerinde yukarı aşağı gezdirdi ve aldığı cevap karşısında büyüldü. "Hissedebiliyor musun?"

Başının üzerinden cevap olarak John'ın iniltisi duyuldu.

Bakışlarını yüzüne doğru kaldırdı. "Bana yaşattığın gibi bir his mi? Böyle mi hissediyorsun?"

"Evet dersem?"

Zeki bakışlarını ona çevirdi ve organını daha sıkı tuttu.

"İşte şimdi mahvoldum," dedi John titrek bir sırtışla, bu arada elini Mallory'nin elinin üzerine koymuş onu nasıl mutlu edeceğini öğretiyordu. Bunu yaparken Mallory'yi öptü, dili elinin hareketlerini taklit ediyordu.

Mallory dudaklarının altında inledi.

John'ın elinin, daha önce bacaklarının arasında bulunduğu hassas noktaya gittiğini hissetti. Beklentiyle ürpererek bacaklarını kapamaya yeltendi ama John dizini bacaklarının arasına kaydırarak olduğu yerde kalmasını sağladı.

"Korkma aşkım," dedi kulağına, ardından bedenini yükselterek bacaklarının arasına yerleşti.

John onu kontrol ederek bedenini onunkine bastırdı. Kaygan ve ona hazırды. Altında yatmakta olan Mallory'ye baktı. Bir an için aynı halde oldukları bir başka anı ve mekânı hatırladı. Ama o gece Mallory korkuyordu. Bu kez korkularını bertaraf edebilmiş miydi?

Gözleri ay ışığında oldukça iri ve parlak görünüyordu. "John?"
"Evet, aşkım."

Dudakları ürkek bir tebessümle büküldü. "Sana güveniyorum."

Ellerini Mallory'nin başının iki yanından döşeğe koydu. Mallory ona beklenti ve özlemle bakıyordu.

Onun kadınıydı.

Karısı.

Ve bu geceden sonra başka hiçbir erkek ona sahip olamayacaktı.

Şiddetli bir gururla Mallory'yi öptü, karşılık bekliyordu; dudaklarının kıpırdanmaya başladığını, ona açıldığını, onu davet ettiğini hissettiği anda tek bir hareketle içine girerek kızlık zarını yırttı.

Mallory'nin bedeni kasıldı. Döşekten yükseldi. Parmakları onunkilere perçinlendi. Atacağı çığlık John'ın ağzının içinde eridi.

John, içinde oluşuna uyum sağlaması için bir süre hiç kıpırdamadan durdu. Çok dardı. Bedeni içine tam anlamıyla girme ihtiyacıyla sarsılıyordu. Alnı terledi. Fısıldadı. "Geçti Mallory. Bundan sonrası sadece zevk olacak. Güven bana."

"Sana güveniyorum." Kasları usul usul gevşedi.

John dikkatle ve dengeli hareketlerle içinde hareket etmeye başladı. "Tek yolu bu Mallory. Ah, çok güzel... Çok güzelsin. Haydi benimle birlikte gel."

Mallory'nin cevaben yaptığı ilk tereddütlü hareket onu havalara uçurdu. "Evet, Mallory. Benimle gel. Gel benimle." Ulu Tanrım, onun içinde kendini kaybedebilirdi.

John'ın girişi sırasında yaşadığı ilk şok ve acı azaldı. John'ın onu cesaretlendiren sevgi dolu sözcüklerini en sevdiği öğretmenini dinleyen bir öğrenci gibi dinledi. Sesi birleştikleri noktadan derinlere doğru gürler gibiydi, yerini küçük arzu dalgalarına bıraktı.

Bir kadınla erkek arasında yaşanan buydu. Zifaf gecesinden hatırlamadığı şey buydu. John'm nefesi hızlı ve yüzeyseldi. Mallory bacaklarını iki yandan onun kalçasma bastırđı ve onun bir sonraki girişinin daha derinlere daldığını hissederken inleyişini dinledi.

Bu, yıllar önce inanmaya sevk edildiğı gibi hayvani bir çiftleşme değildi. Bu bir birleşme, bir olma haliydi.

Mallory ona sımsıkı sarıldı ve yemiden biraz önce onu tedirgin eden o tarifi zor zirveye doğru yol almaya başladığını hissetti. Bu kez zirveye birlikte uçuyorlardı. John onu gittikçe daha yükseğe çıkardı ve ardından var olduğunu hayal bile edemeyeceğı o yere ulaştı. Bulduğı şey onu sonsuza kadar değıştirdi. Tüm bedeni sarsılarak gevşedi; ardında muhteşem, saf haz dalgaları bıraktı. Bedenlerinin birleştiğı noktadan dışarı taşarak onu bilmediğı bir yere götürdü, neresi olduğu umurunda bile değildi. Tek düşüncesi kollarının arasındaki adama sıkı sıkı tutunmaktı.

John onun şaşkın çığlığını duydu, kaslarının tüm kasılmalarını ve ardından içini kaplayan sıcaklığı hissetti. Derin bir darbenin ardından sahip olduğu her şeyle içini doldurarak kendi tatlı bilinmezliğine daldı.

İkisi de onlara saatler gibi gelen bir süre boyunca kıpırdamadı. Dünya yavaş yavaş yerine döndü ve onları da gerçekliğe döndürdü.

John, Mallory'yi bırakmadan yatakta yuvarlandı ve sırtüstü uzanarak onu da göğsüne yatırdı. Mallory'nin kolları gevşek bir şekilde omuzlarının üzerindeydi. Başını öptü.

"Hep böyle midir?" diye sordu Mallory.

John ona sarıldı. "Hayır, daha önce hiç böyle olmamıştı," diye cevapladı. Altlarında kalmış olan çarşafı çekerek çıplak bedenlerini örttü.

Mallory dönmeye kalkıştı ama John onu bırakmadı. Onu bu kadar yakınında istiyordu. Mallory'nin kap atışları onunakilere karıştı. Parmaklarını sırtında gezdirerek fısıldadı. "Seni seviyorum."

Mallory başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. “Ben de seni seviyorum.”

John o anda hayatının artık tamamlandığını anladı. Doymuş, sevilen ve mutlu bir adam olarak sevdiğini kollarının arasında tutarak uykuya daldı.

Kapının vuruluşuyla uyandı. Önce bir gözünü sonra da diğerini açtı. Oda sökmekte olan şafağın gri huzmeleriyle aydınlanmaya başlamıştı. Yanındaki kadın içini çekerek örtülere daha da sarındı.

Mallory.

John tek kolunun üzerinde yükselerek ona baktı. Bu sabah, dün akşam kollarının arasındaki halinden çok daha güzel görünüyordu. Parmağını burnundaki çillerin üzerinde gezdirdi. Mallory burnunu kırıştırdı ve eliyle elini itekledi. John’a sokuldu. Anında uyarılan John kendini onun çıplak poposuna doğru bastırdı. Göğüslerini avuçladı, kulak memesini ısırarak onu uyandırmaya çalıştı.

Kapı yeniden vurulmaya başladı. John kaşlarını çatı. “Her kimsen, cehennemin dibine git!” diye emrettikten sonra sevişmeye hazır bir şekilde karısının üzerine yuvarlandı.

“Bay Dawson!” Bayan Irongate’in sesi otoriterdi. “Çok fazla uyudunuz! Kilise zamanı gelmek üzere ve Lord Woodruff arabasını bekliyor.”

Mallory’nin kahverengi gözleri açıldı. Hareketleri hâlâ uyuştu, gözlerini ovuşturarak ayıldıktan sonra kontrolsüz bir yığın halinde omuzlarına düşmüş olan gür saçlarını arkaya itti. Avucunun altındaki meme ucu sertleşti.

“Bay Dawson!”

“Evet, sizi duydum Bayan Irongate,” diye cevap verdi gözlerini uykulu bir halde ona gülümseyen Mallory’dan ayırmadan. En tecrübeli fahişeler bile onu karısının yaptığı gibi baştan çıkaramamıştı. “Arabayı bir saat içerisinde getiririm.” Eğilerek

diliyle Mallory'nin kulak memesiyle oynadı. Elinin altında, kalp atışları hızlandı.

Bayan Irongate'in yüzü açık pencerede belirdi. "Yarım saat içerisinde," diye düzeltti onu. "Geç kalmış durumdasınız."

"Bayan Irongate, mahremiyetimize biraz saygı duyabilir misiniz?" diye tersledi kadını örtüleri yukarı doğru çekerek.

Kâhyanın keskin gözleri yere saçılmış giysilerin üzerinde dolaştı. "Bay Dawson, görünüşe bakılırsa yeterince mahremiyet yaşamışsınız. Ne mutlu size! Küçük Bey için daha fazla vakit yok. Dilerseniz akşamüstü boyunca yatağınızda yatabilirsiniz ama şimdi o arabayı evin önüne getirin ya da kendinize yeni bir iş aramak zorunda kalacaksınız."

John keyifsiz bir ses çıkardı. "Daha şafak yeni söküyor."

"Sabah olmak üzere!" diye düzeltti kadın onu. "Aksi takdirde Lord Woodruff beni buraya neden göndersin?"

John bu sözlerin ardından durumun ciddiyetine ikna oldu, kâhya konuşmasına devam etti: "Yarım saat sonra evde görüşürüz. Sizi de bekliyoruz Bayan Dawson. Lord Woodruff'm tüm çalışanlarım kilisede görmek istediğini sakın unutmayın. Terrell saman arabasını bizler için hazırlar." Bu sözlerin ardından kadın hızlı adımlarla uzaklaştı.

Mallory tamamıyla uyanmıştı. Başını çevirerek John'a baktı.

"Küçük Bey mi?" dedi John tek kaşım kaldırarak.

Mallory'nin yanakları pembeleşti. İnanılmaz derecede baştan çıkarıcıydı; John, Lord Woodruff'ın cam cehenneme deyip onu örtülerin altına çekmek istiyordu. Hem yeni bir idarecilik aramak umurunda mıydı?

Mallory onu durdurdu. "John, Lord Woodruff'ı kızdırmayalım. Hasat sonunu yapmak için onayına ihtiyacımız var. Herkes bunun olmasını bekliyor artık. Aslında en kısa sürede onunla konuşmamız gerekir... Umarım keyfi yerinde olur."

John karısını inceleyerek önceliklerini tarttı.

Mallory, elini onun göğsüne koydu. “*Gitmeliyiz.*” John keyifsiz bir homurtuyla örtüleri üzerinden atarak yataktan çıktı. Tamamıyla uyarılmıştı. Mallory’nin onu seyrettiğinin farkındaydı, pantolonunu yerden alırken küçük bir reverans yaptı. “Doğam bu, yatakta güzel bir partnerim olduğunda verdiğim doğal tepki böyle,” diye açıkladı.

“O zaman ikimiz de aynı doğaya sahibiz,” diye utanarak itiraf etti Mallory. John güldü. Mallory yataktan kalkmak üzere harekete geçti ve yüzünü ekşitti.

“Mallory, canını mı acıttım?”

“Var olduğunu bile bilmediğim yerlerde bir acı var. Zifaf gecemizin ardından böyle bir şey hissetmemiştim.”

John pantolonunu çekti, suçluluk duygusu zihnini meşgul ediyordu. “Gececeğinden eminim.”

Mallory kulübede birkaç tur attı. “Gerginlik şimdiden yok olmaya başladı bile,” dedi ama John onu dinlemiyordu.

Karısını ilk kez gün ışığında görmüş ve büyülenmişti. İnanılmaz güzellikte bir kadınla evlenmişti ve bu evliliği ayarlamış olduğu için babasına sessizce teşekkür etti. Bacakları uzun ve inanılmaz şekilliydi, ince ve kash uyluklara ve düzgün baldırlara sahipti. Pembe meme uçları karışık saçlarının arasından ona doğru fırlamıştı.

Mallory mahcup bir masumiyetle ona gülümsediği anda John kalbinin duracağını düşündü.

Bu kadın onu sadece o olduğu için seviyordu. Parası yoktu. Güzel evleri, atları ya da gücün sağladığı her şeyi kaybetmişti. Geriye sadece kendi kalmıştı.

Mallory usulca kolunu okşadı. “Seni seviyorum.”

“Kalbim senin.” Dudaklarını dudaklarına bastırarak bu sözünü mühürledi.

Mallory'nin teslimiyeti dün geceki gibi tam ve çok tatlıydı. Onu şu an yatağa atıp ona sahip olabilirdi ama yeniden Bayan Irongate'in tiz sesi duyuldu. "Bay Dawson, acele edin!"

John başını kaldırdı. "Bu lanet olası kadın beni kapının önünde mi bekliyor?" diye fikir yürüttü. Mallory'nin burnuna bir öpücük kondurdu. "Öğleden sonra," diye vadetti. Pantolonunun önünü kapadı, çizmelerini giydi, gömleğini yerden alarak dışarı çıktı.

Bayan Irongate patikada durmuş sabırsızlanarak onu bekliyordu. "Zamanı gelmişti."

John ona el salladı, gömleğini başından geçirerek giydi ve ıslık çalarak Terrell'in arabalara koşum takımlarını vurup vurmadığına bakmak için ağıla gitti.

Gökyüzüne bakarak hiç böylesine güzel bir gün görmediğini düşündü. Şansı varsa yağmur yağar ve tüm öğleden sonrayı karısıyla sevişerek geçirebilirdi.

Terrell arabayı hazırlamamıştı, John usulca hırlayarak adamı işe koşturdu ve hızlı adımlarla kulübeye döndü. Tıraş olması ve kiliseye yakışır bir hale gelmesi lazımdı.

Mallory'nin onun geldiğini anlaması için kapıyı bir kez vurduktan sonra içeri girdi. "Hasat sonu konusunda Lord Woodruff'a ne tür bir yaklaşımda bulunmamız gerektiğini düşünüyordum..." diye söze başladı ve karısının ateş saçan gözlerle dik dik ona baktığını gördüğü anda sustu. Giyinmiş ve gitmeye hazır, vahşi saçlarını tek örgü yapmıştı ama yüzünün rengi kırmızıydı, ellerini iki yanında yumruk yapmıştı ve öfkeden titriyordu.

Birinin onu incitmiş olabileceği düşüncesiyle yamna koşturdu. "Mallory, ne var? Bir şey mi oldu?" Onun koruyucusu ve savunucusuydu. Onun aşkıyla korunurken kimse Mallory'ye zarar vermeye cüret edemezdi.

Kelimeler boğazında düğümlenmiş gibiydi. Onu görmeye tahammülü yokmuş gibi gerileyerek John'dan kaçtı.

"Mallory?" Ona doğru bir adım attı.

"Dur! Yaklaşma," Gözlerinde ölke dolu yaşlar birikti. Onu bu şekilde görmek John'ın kalbini yerle bir etti.

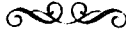
"Nedir? Bana ne olduğunu söyle ve hemen düzeltelim."

"Düzeltilmek mi?" diye tekrarladı, histeri krizine girmek üzereydi. "Sana güvendim. Bana beni sevdiğini söyledin ve ben sana inandım."

"Mallory ne oluyor?"

"Orada John." Beyaz yatak örtüsünün üzerindeki kırmızımsı kahverengi kan lekelerini gösterdi. "Olan bu. Bu lekeleri gördüğümde bakire olduğumu fark edemeyecek kadar saf olduğumu mu sandın?"

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Soğuk rüzgârlar esiyor gerçek aşkıma...

“Soğuk Rüzgârlar esiyor”

John iki seçenekle karşı karşıyaydı: Yalan söylemek ya da gerçeği itiraf etmek. İkisinin de bedeli ağırdı.

İkisine de biraz başvurma kararı verdi. Yalana gerçeklik katmak onu daha inanılır kılardı.

“Mallory, düşündüğün gibi değil,” diye teskin etti onu ama Mallory sakinleştirilmekle ilgilenmiyordu.

“Haklıyım değil mi?” diye bastırdı sabırsızlıkla.

John’ın cevabını beklemedi, ani bir soğukla ürpermiş gibi kollarını karnına sararak kapıya doğru ilerledi. John onun yolunu kesti. Mallory dönerek ters yöne doğru yürümeye başladı ve aralarına belli bir mesafe koydu.

Ocağın önüne gelince ona döndü. “Zıfaf gecemizle evliliğimizin gereğini yerine getirdin mi getirmedin mi?”

“Açıklamama izin ver...”

“Evet ya da hayır diyebilirsin. Bu kadar basit.”

“Hayır, o kadar basit değil,” diye diretti.

"Getirmedin," dedi Mallory onun cevap vermeyi reddedişini, suçunu itiraf olarak kabullenerek. Konuşmaya başlamadan önce kendini toplamak için derin bir nefes aldı. "Ama çarşıdaki kanı kendi gözlerimle gördüm. Şu ankinden çok daha fazla kan vardı. Bunu nasıl başardın?"

Üzerinde küçük yara izi bulunan başparmağını kaldırdı. "Gördüğün benim kanımdı. Parmağımı kesmiştim."

Mallory ağzı açık kalmış bir şekilde, dehşetle yaraya baktı. "Evliliğimiz hiçbir zaman gerçek olmamıştı. Yedi yılını seni bekleyerek harcadım ve ne kilisenin ne de kanunların önünde seninle evli değilmişim. Evliliğin iptal kararını alıp huzur içerisinde Hal'ın teklifini kabul edebilirmişim. Bir başka adamla evlenip birkaç çocuk sahibi bile olabilirdim!"

John ona doğru yürüdü. "Mallory bir hiç uğruna histeri krizine girmek üzeresin. Ayrıca şu bir gerçek ki artık evliyiz." Onu kendine çekip rahatlatmak için koluna uzandı. "Dün gece aramızda olanlarda bir kötülük yok."

"Kötülük yok mu?" Kolunu çekti ve odanın diğer tarafına gitti. "Bana *yalan* söyledin. Bütün bunlar..." eliyle etrafını gösterdi, "*seninle evli* olduğum için üzerime yüklendi. O inanılmaz borç yüzünden hapse düşme korkusunu yaşamayabilirdim, Londra sokaklarında adi bir suçlu gibi kaçmak zorunda kalmayabilirdim. Bir evim ve bir ailem olabilirdi..."

"Ve ben de sana bunları vereceğim," diye söz verdi, "benimle kalırsan."

"Seninle kalmak mı? Yalanlarıyla inandığım her şeyi lekeleyen bir adamla mı?"

John odayı iki adımda geçti. Mallory arkasını dönmeye çalıştı ama adam onu kollarından yakaladı. Mallory ona karşı koydu, başını sağa sola sallayarak serbest kalmaya çabaladı.

John onu kendine bakmaya zorladı. "Seni seviyorum."

John, bir an için o gözlerde bir yumuşama sezdi. Mallory başını hemen diğer yana çevirdi, John'ın kalbi kırıldı. Onu sarsarak kendine getirme hissini güçlkle bastırdı.

"Düğün gecemizde ne olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordu John sertçe. "Benim odaya gelişimin dışında."

Mallory kapıya bakarak cevap vermeyi reddetti. Çenesinde bir kas seyirdi.

"Jan d'Arc gibi davranmaktan vazgeç," dedi John. "Seni seviyorum Mallory. Ama o gece ve daha sonra biz Londra'da karşılaşana kadar yaşananlar yaşandı. Konuyu daha açık bir şekilde ele alalım, ister kabul et ister etme ama gerçeği biliyorum."

"Hangi gerçeği? Bu evliliğin aldatmacadan başka bir şey olmadığını mı?"

"Pekâlâ, bu şekilde değerlendirmek istiyorsan sen bilirsin! Ama kim kimi aldatıyordu? O gecedan hiçbir şey hatırlamıyorsun. İçkine ilaç katılmıştı. Sana dokunamadan kollarımın arasında sızdın."

"Bırak beni," dedi Mallory soğuk bir sesle.

John onun isteğini yerine getirdi.

Mallory kollarını ovuşturarak geriledi.

"Şarabın ilacli olduğunu bilmiyordum," dedi sonunda.

"Bu işte babamın parmağı var mı?"

Mallory şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Babanın mı? Hayır, annem yaptı. Benim o kadar çok içebileceğimi düşünmemiş ama çok yorgun ve sinirliydim. Babamın cenaze töreni çok fazla vaktimi ve enerjimi almıştı ve hemen ardından o kadar kısa bir sürede bir düğün planlamak beni bitirmişti. Kendimde değildim ve annem benim için endişeleniyordu. Şarabıma ilaç katmasının tek amacı gevşememi sağlamaktı. Bir hakaret değildi." Derin bir nefes aldı. "Madem her şeyi hatırlıyordun neden bana söylemedin John? Neden bu kadar uzun zaman bir yalanla yaşamama izin verdin?"

“Çünkü istediğinin bu olduğunu sanıyordum.” Ellerini beline koyarak camdan dışarı baktı. “Evliliğin gereğini yerine getirmediğimi itiraf etseydim ya da o lanet olası çarşaf lekeli olmasaydı babam ordudan geri gelmemi emredecekti. Hayatımda yaşadığım tek özgürlükten hiç tammadığım bir kız için vazgeçmeye hiç niyetim yoktu. Ayrıca babam bu evlilik olmazsa seni ve anneni Craige Şatosu’ndan atacağı tehdidini savurmuştu. Evini korumanın tek yolunun bu olduğunu söylemişti.” Mallory’ye döndü. “Mallory, hakkımda istediğini düşünebilirsin ama tecrübesiz bir genç kıza sarhoşken sahip olacak kadar duygusuz biri değilim!”

“Konu bu değil John. Birlikte geçirdiğimiz hafta içerisinde bunu bana söyleyebilirdin. Bana dün gece söyleyebilirdin!”

“Ne? Ve sen de beni terk mi ederdin?”

“Bilmiyorum,” diye cevapladı tüm samimiyetiyle.

“Pekâlâ,” dedi John. “Sana şimdi söylüyorum ve affını diliyorum. Mallory yedi yıl önce evliliğimizin gereğini yerine getirmedim ama dün gece seninle seviştim. Daha önce hiçbir kadını sevmedim ve dün gece daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Sen benim karımsın. Evliliğimizi gerçek kılmayı istiyorum. Sana hayalindeki yuvayı ve aileyi vermek istiyorum.”

Mallory’nin gözlerinde yaşlar birikti. Başını çevirdi.

John teklifini kabul etmesi için dua ederek sessizce bekledi.

Mallory başını eğdi ve John kabul etmeyeceğini anladı. Mallory nikâh yüzüğünü çevirerek parmağından çıkardı. “Sana güvendim. Güven olmadan evlilik olmaz.”

John öne doğru bir adım attı ve Mallory daha yakınına gelmemesi için uyarı olarak elini kaldırıncaya durdu. “Bunu söyleme Mallory. Sözcükleri iyice düşünmeden dile getirme.”

Mallory hüznü bir tebessümle başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun, değil mi? Yedi yıl boyunca aramızda sevgi olmadığı halde sana doğruyu yapacaksın diye güvendim ve bedelini ödedim.

Dün gece sana tüm aşkımla inandım ve korkarım bedeli daha da ağır oldu." Yüzüğü masanın üzerine koydu.

"Mallory..."

"Hayır, John." Elini yeniden kaldırarak gerilemesini sağladı. "Tek isteğim dürüst olmandı ve bu sana çok zor geldi."

Mallory'nin bu adil olmayan suçlaması, içinde büyük bir öfke oluşturdu. "Ve kıymetli Craige Şatonu istedin," diye hatırlattı acı bir sesle.

"Ona da sahip değilim, değil mi?" Mallory kapıya yürüdü. "Biliyor musun John? Londra'dan kaçışımızla burada geçirdiğimiz günler arasında bir yerde Craige Şatosu önemini yitirdi. Onun kalbimdeki yerini sen aldın ve şu an hiçbir şeyim yok."

Kapıyı açarak kulübeden çıktı.

Lord Woodruff kiliseye geç kalmış olmaktan hiç hoşnut değildi.

John'la Mallory, Lord Woodruff'm arkasındaki sırada diğer ev çalışanlarıyla birlikte yan yana oturdular. Ruth, Evie ve Terrell arkadaşlarıyla birlikte bir arka sıradaydılar.

Mallory rahibin söylediklerinin ya da okunan ilahilerin farkında bile değildi ama kocasının varlığının fazlasıyla farkındaydı.

İlahi kitabı iri ellerinin arasındaydı ve Mallory dün gece onun bu ellerle ona neler yaptığını, nasıl iniltilere sebep olduklarını ve yaşattıkları hazı düşünüyordu.

Isısını hissedip, Bayan Irongate'in vermiş olduğu ev yapımı tıraş sabununun kokusunu alırken yatakta ne kadar uyumlu ve iyi olduklarını hatırlamadan yanında oturması imkânsızdı. Gözlerini kapadığı anda sevişmelerinin tüm detaylarını yeniden yaşayacaktı.

Bunları düşünmemeliyim diye uyardı kendini. John önce onu terk etmiş ardından da güvenine ihanet etmişti. Bu uyarıyı

zihninde bir aynine dönüşene kadar tekrarladı, boğazına tıkanan yunıruyu keşke hissetmeseydi.

Mallory'nin yanında oturan John keşke zihnini okuyabilseydim diye düşünüyordu. John'ın dünyası başına yıkılıyordu, oysa kadın son derece kendinden emin bir şekilde yanında oturuyordu. Cebindeki nikâh yüzüğü bir değirmentaşı ağırlığındaydı.

O lanet olası şatosunu ona geri alacaktı. Hakkında yanıldığını ispat etmek için her şeyi yapacaktı ve Mallory o yüzüğü parmağından çıkardığına pişman olacaktı.

Seremoni sona erdi. Lord Woodruff ayın sırasında kafasına takılan bir konuyu tartışmak üzere Pederin ardından gitti.

John'la Mallory adamın bunu yapmasına sevindiler.

Lord hazretleri sırasını terk ettikten kısa bir süre sonra Freddie Hanson, John'ın sırtına vurarak içtenlikle konuştu. "Harikaydı, dün gece harikaydı. Bu arada neden sen ve Bayan Dawson pazar yemeğini bizimle yemiyorsunuz? Hasat sonunu planlarız."

John cevapladı: "Evet..."

Tam o sırada Mallory konuştu. "Hayır."

Birbirlerine bakmadan John cevabını düzeltti, "Hayır," ve Mallory o sırada "Evet, elbette," dedi.

Kafası karışan Freddie sırayla onlara baktı. Sonunda kendi cevabını seçme kararı vererek gülümsedi. "Çok güzel, saat iki civarında görüşürüz."

Hanson'larda yemek iyi bir fikirdi, diye düşündü Mallory. O ve John midillinin bağlı olduğu arabada tahammül edilmez bir sessizlik içerisinde gidiyorlardı.

Ashında bu tam olarak doğru değildi. John birkaç kez sohbet açma girişiminde bulunmuştu ama Mallory ona cevap vermemişti. Yaraları hâlâ çok tazeydi.

Neyse ki yemekte aralarında Hanson çocukları oturuyordu. St. Michael Kilisesi'nden Peder Luridge de misafirlerin arasındaydı. Uzun boylu, zayıf bir adamdı; keldi ve altın çerçeveli gözlüğü burnunun ucunda duruyordu.

Mallory, Pederi orada görünce şaşırdı, Craige Şatosu'nda yaşarken o da pazar yemeklerinde papazı ağırlardı. Anlaşılan Tunleah Mews'da bu rolü Lord Woodruff'ın yerine Freddie Hanson üstlenmişti.

Sylvie Hanson yemekte koyun budu servisi yaptı, yemek oldukça iyi ve boldu. Mallory, John'ın aç kurtlar gibi yemeğe saldırarak Hanson'ın çocuklarından gelen hasat sonucuyla ilgili sorulardan kaçmayı başarışını izledi.

"Bay Dawson, Lord Woodruff'ın hasat sonu eğlencelerini düzenlemeyi onayladığını duyunca çok şaşırdım," dedi Peder Luridge. "Geçmişte bölgedeki aktivitelerle hiç ilgilenmemişti. Onu yola getirdiğiniz için sizi kutlarım." Devam etmeden önce ekmeğine yağ sürmek için bir süre durdu. "Bu sabah ayinden sonra ona, bölgesel hayatımızda rol aldığı için ne kadar mutlu olduğuma dair bir şeyler söyledim ama o bugün Luke konusunda söylediğim bölümü tartışmak konusunda öylesine coşkuluydu ki söylediklerimi duyduğunu hiç sanmıyorum. Her şıkta onun ve velinimeti Tyndale'in ilgisini görmek güzel bir şey." Ekmeği ağzına attı.

Mallory başını kaldırıp John'a bakarak Peder ile Hanson'lara henüz Lord Woodruff'ın onayını almadığını itiraf etmesini bekledi.

"Evet," diye şakıyarak araya girdi Sylvie. "Herkes hasat sonu konusunda çok heyecanlı. Tunleah Mews'da böylesine bir coşku yaşandığını hiç hatırlamıyorum."

"Orkestrayı bir araya getiriyoruz," dedi Freddie öne doğru kaykılarak. "Ben ve birkaç arkadaşım hasat sonu için biraz prova

yapmak istiyoruz böylelikle dün gecedен çok daha iyi çalarız. Sen de bize katılırsın, değil mi?"

Herkes yemek yemeyi bırakarak John'm cevabını bekledi, özellikle de Mallory... İşte hepsine açıklaması gereken an gelmişti. Hanson'larla Peder Luridge, Lord Woodruff'a ulaşmanın kolay olmadığını anlayışla karşıladı.

John masadakilere baktı. Cevap vermeden önce zaman kazandı. Mallory, onun, büyüklerin konuşmalarını can kulağıyla dinlemekte olan Hanson çocuklarına gülümseyişini izledi.

Topluluk çok keyifliydi, iyi bir arazi sahibinin sağlayabileceklerinden yoksun olmanın bu keyfi bozacak olması Mallory'yi üzdü ama gerçeği itiraf etmenin tam zamamydı. Mallory, John'ın doğru olanı yapması için bekledi.

Mallory şarabını yudumladığı sırada John, "Lord Woodruff bu konuda oldukça heyecanlı," dedi.

Mallory neredeyse boğuluyordu, ağzını peçetesiyle kapamak zorunda kaldı. Gülümseyen gözlerle John'a bakmakta olan Sylvie endişeli gözlerle ona döndü. "İyi misiniz Bayan Dawson?"

Peder Luridge, Mallory'nin sırtına hızla vurmaya başladı. "Bir şey yanlış yola kaçtı ha?"

Mallory durması için yalvarırcasına elini kaldırdı. Pederin hamleleri arasında, "Ben... İyiyim," demeyi başardı.

Peçetesini indirerek anlamlı gözlerini John'a dikti. "Lord Woodruff konusundaki gerçek bu kadarla sınırlı değil, değil mi *Bay Dawson*?" diye üsteledi.

John'ın dudakları sahte bir tebessümle gerildi. "Ah, evet, hatırlattığın için teşekkür ederim *Bayan Dawson*. Fıçılarla şarap vaadinde de bulundu."

Hanson elini masaya vurdu. "Mükemmel!" Keyifle güldü. "Yaşlı pintinin böylesine cömert olacağı kimin aklına gelirdi? Bu,

civarda hiç yaşanmamış güzellikte bir hasat sonu olacak, öyle değil mi Sayın Peder?"

Peder Luridge gülerek ellerini ovuşturdu. "Haklısın. Bu iyiye işaret. Lord Woodruff bunları yapmaya hazırsa belki de onun yapılması gereken diğer bölgesel işlere yardım etmesini de sağlayabiliriz."

"Ne gibi?" diye sordu John samimi bir ilgiyle. Mallory çılgin bir kadın gibi saçım başını yolmak istedi.

"Çan kulemiz çok kötü durumda. Çanlardan biri kırık ve hepsinin halatlarının yenilenmesi gerekiyor. Birkaç kez bu konuyu Lord Woodruff'la görüşmek istedim ama yazılarıyla çok meşguldü."

"Evet, kitabıyla çok meşgul," diye ona katıldı John sempatik bir tavırla. "Belki de arzunuzu ona iletebilirim."

"Ah, bunu yapar mısınız?" dedi Peder Luridge, gözleri keyifle parlıyordu.

Mallory kocasına bağırmmamak için kucağındaki peçeteye düğümler atmaya başladı. Hiç utanması yok muydu bu adamın?

Yemeğin geri kalanı Hanson'la John'ın hasat sonu planları ve Peder Luridge'in çanlarının geleceğiyle ilgili sohbetleriyle geçti.

Mallory, John'la baş başa kalmak için sabırsızlanıyordu.

Yemeğin ardından yağın yağmur yolculuklarını bir saat kadar geciktirdi. Veda zamanı geldiğinde Mallory yüzleşmeye çoktan hazırды.

Öfkeyle patlamadan önce arabanın Hanson'ların evinden görülemeyecek kadar uzaklaşmasını bekledi. "Bu iyi insanları bu şekilde *kandırabilmene* inanamıyorum!"

John'm çenesi kasıldı ama gözlerini yoldaki çamur birikintilerinden ayırmadı. "Ah, sonunda benimle konuşmaya karar verdin demek?"

Mallory kollarını kavuşturup bacak bacak üstüne atarak arkasına yaslandı. "Yaptığın bu muydu?" diye sordu, sahte bir

çoşkuyla. "Hanson'lara ve Peder Luridge'e seninle konuşmamı sağlamak için mi yalanlar söyledin? Çok şanslısın, işe yaradı!"

"Gereksiz sonuçlara varıyorsun. Hasat sonu için Lord Woodruff'ın onayını alacağım."

"Bunu nasıl yapacaksın John? Beni büyülediğin gibi hileyle mi?"

John ona döndü mavi gözleri öfkeyle parhyordu. "Onu hasat sonuna sponsor olması için ikna edeceğim."

Mallory başıyla onayladıktan sonra parmaklarıyla şıkları sıralamaya başladı: "Ve şarapları vermesine, çan kulesindeki tamirleri yaptırmasına... Oldukça yoğun bir hafta geçireceksin, öyle değil mi?"

"Şarabın parasını *ben* ödeyeceğim. Peterson gerdanlığını satmıştır. Bütün köyü bir yıl boyunca sarhoş edecek kadar şarap satın alabilirim..."

"Ah, ne hoş bir fikir," diye ilgisizce cevapladı Mallory.

"O lanet olası çanları da yaptırabilirim," diye sıkılı dişlerinin arasından cümlesini tamamladı John. Arabayı yoldaki bir yığının üzerine ardmdan da derin bir çukura sürdü. Mallory'nin poposu oturduğu yerde zıplamaya başlayınca kollarını çözüp sıraya tutunmak zorunda kaldı. John'ın bunu bilerek yaptığına karar verdi.

"Bu sana yine de gerçeği çarpıtma hakkı vermez John. Bunu bana yaptın ve şimdi de aynı şeyi bu iyi insanlara yapmanı izledim."

"Ne yapmamı isterdin?" dedi. "Hasat konusunda çok heyecanlılar. Onları duydun. Hanson bana, Tyndale Cardiff Hall'u aldığından bu yana böylesi bir mutluluk ve komşuluk görmediğini söyledi. Woodruff'ın hasat sonuna destek olmasını sağlayacağım ve bunu mutlulukla yapacak."

Mallory kolunu dizine yaslayarak öne eğildi. "Emin misin?"

"Hayatımı ortaya koyarım. Al bakalım, istediğin bu muydu?" Bakışları onunkileri deldi, Mallory aklını kullanarak geri çekilme kararı verdi. Yolun kalanını sessizlik içerisinde tamamladılar.

Ağılın avlusuna girdiklerinde karşılarında bir ördek sürüsü çıktı. Terrell ve diğerleri ortalıkta yoktu, pazar tatilindeydiler.

Mallory, John'm arabayı tam olarak durdurmasını beklemeden kapıyı açtı ve aşağı atladı. John hemen yanına atlayarak yolunu kesti. Gözleri kenetlendi. Mallory acı bir tebessümle arkasını döndü, asker adımlarıyla kulübeye yürümeye başladığı sırada genç bir adam ağıldan çıktı. Binici giysileri ıslak ve çamurluydu, biraz önceki yaz yağmuruna yakalanmış gibi bir hali vardı.

Şapkasını çıkardı. "Lord Craige? Adım Roger Ambrose. Beni Binbaşı Peterson yolladı."

John izlenmediklerinden emin olmak için başını çevirerek etrafına bakındı. "Gel, ağla girelim."

Mallory bir yere gitmeyecekti, adamları takip etti.

Ağılın ortasında durdular. Roger, John'a bir mektup verdi. John mührü kırdı ve kapıdan gelen ışık huzmesine doğru ilerleyerek mektubu okumak üzere yukarı kaldırdı. Mallory arkasında durarak mektubu okudu.

Craige,

Richards gerdanlığı sattı ve Louis Barron'u araştırması için bir adam tuttuk. Haklısın. Seni izlemesi için memurları tutan o ve yakalanman için bir ödül de koymuş. Mayfair'deki evin ve diğer malların, geçen çarşamba günü borçlarının bir kısmının ödenmesi için icra memuru tarafından müzayedeye çıkarıldı. Richards ve ben alacaklılarından kurtulmak için karınla birlikte İtalya ya da Yunanistan'a kaçtığına dair söylentiye yaymaya başladık. Sosyal çevren şu an buna inanıyor.

İstediğin şeyi yaptım ve Louis'in nerede olduğunu öğrenmek amacıyla müşterisi olduğu her yere adamlar yerleştirdim. Tüm limanları kontrol etmeleri için de ay-

rica adamlar tuttum. Louis'in ülkeden ayrıldığına dair herhangi bir kayıt yok ama üç memur İtalya'ya gitmek üzere Dover'dan yola çıkmış. Bow Street'teki kaynağım adamların seni bulmaları için oldukça iyi bir ödeme aldıklarını söyledi.

Dikkatli ol,

John

Dikkatli ol sözlerinin altına üç çizgi çekmişti.

Bir sonraki pazar günü yine Roger'la yeni bir mektup göndereceğim. Sakın postaya güvenme. Leydi Craige'in mektubunu annesine götürdüm, bana kızının ondan istediği şeyi yapacağını ve bir süreliğine Doğu Anglia'da bir aile dostunun evinde kalacağını söyledi. Leydi Craige kim olduğunu bilirmiş. Bu arada dertsiz ve özgür çiftçi hayatının tadını çıkar, domuzların fazla yağlanmasına izin verme. Gerdanlıktan kazandığımız paranın bir kısmını seni idare etmesi için yolluyorum.

Peterson

Farklı birimlerdeki yepyeni banknotlar mektubun içine konulmuştu. John banknotları Mallory'ye gösterdi. "Şarap parası." Burada John'ın verdiği sözü tutmasına yeter miktarda para vardı, Tunleah Mews köyündekileri bir yıl boyunca sarhoş edebilirdi.

John eliyle ensesini sıvazladı. "Louis öylece ortadan kaybolmuş olamaz."

"Neden olmasın?" diye sordu Mallory.

“Onu tanımıyorsun Mallory. Adam çok... frapan. Aynı zamanda da alışkanlıklarından vazgeçmez. Her salı gecesi kâğıt oynar ve bunu en az yirmi yıldır yapıyor. Sadece bir kahvecinin müşterisidir, başkasına gitmez. Giysilerini hep aynı terzi diker, modanın önemi yoktur. Kullandığı enfiye bile ben bildim bileli aynı tütüncü tarafından yapılan özel bir markadır. O mu ortadan kaybolacak?” Başını iki yana salladı. “Hayır, bekliyor. Bunu iliklerimde hissediyorum. Güvende olduğundan emin olduğu anda Londra’ya dönecektir.”

“Binbaşı Peterson’a yollamak istediğiniz bir mesaj var mı Lordum?” diye saygıyla sordu Roger.

John, mektubu ceketinin cebine tıktı. “Peterson’a yaptıklarından dolayı teşekkür ettiğimi ve bir sonraki pazar günkü raporunu merakla beklediğimi söyle.”

“Durun, bir ricam var,” dedi Mallory. Adam ona döndü. “Gelecek hafta Doğu Anglia’daki anneme bir mektup yazsam Binbaşı Peterson onu anneme ulaştırabilir mi?”

“Bunu yapabileceğinden eminim,” diye cevapladı Roger. “Onda annenizin adresi var mı?”

“Toprak beyi Hal Thomas’la kalıyor,” dedi Mallory gururla, John’ın bunu duymaktan hoşlanmayacağından emindi. “Posta onu nereye ileteceğini bilir.”

Hal’in adını duyan John gerildi. “Ona nerede olduğumuzdan bahsetmeyeceğini umuyorum.”

Mallory hiç çekinmeden ona baktı. “Böyle bir plamm yok.”

“Peterson’a bir mesajım daha var,” dedi John. “Elmaslardan kazandığı paranın bir kısmını Mallory’nin annesine göndersin. Ona iyi bakılmasını istiyorum.”

“Elbette Lordum,” dedi Roger. Kararsız bakışları ikisinin arasında gidip geldi. “Başka bir şey var mı?”

“Hayır, yok,” diyen John adamı gönderdi. Roger karşılarında eğildi ve sonra bölmelerden birine bağlanmış olan atını almaya gitti. Atı ağıldan çıkardı, üzerine bindi ve çayırlara doğru sürmeye başladı.

John bir silüet halinde ağıln kapısında durdu, bacakları ayrıktı. Roger'ın gidişini izledi, ifadesi anlaşılmazdı. Haberci gözden kaybolunca midilliyle arabayı ağıla soktu.

Onun midilliği arabadan çözüp kaşağlamasını izleyen Mallory ilk kez olmazı düşünmeye başladı. *Ya ülkeyi terk etmek zorunda kalırlarsa? Annesine ne olacaktı?*

Gözleri davetsiz yaşlarla doldu.

John döndü ve onları gördü. Yüzündeki sertlik yumuşadı. “Endişelenme Mallory.”

“Endişelenmiyorum,” diye inkâr ederek ellerini alev alev yanmakta olan yanaklarına bastırdı.

“Sana söz veriyorum Louis'i bulacağım.”

“Evet, verdiğin *diğer* sözler gibi.” Sözcükler engel olamadan ağzından fırlamıştı.

John sessizleşti. Gözleri parladı. Mallory ihtiyatla bir adım geriledi ama geç kalmıştı.

John'ın eli uzanarak bileğini yakaladı. “Gel.” Onu çekerek ağıldan çıkarıp eve doğru yürütmeye başladı.

Mallory kolunu kıvrarak elinden kurtulmaya çalıştı. Adımlarını ona yetişebilmek için iki kat hızla atmaya başladı. “Nereye gidiyoruz?”

“Lord Woodruffı görmeye.” Durup Mallory'yi kendine çekti. “Sana, verdiğim sözleri tuttuğumu ispatlayacağım.”

“Pekâlâ,” dedi Mallory canlı bir sesle. “Gidelim.”

John'ın genzinden kısık bir homurtu yükseldi ama Mallory'nin gözü korkmadı. O da iyi ve öfkeliydi. Hangisinin önce hizmetli kapısına varacağına dair bir yarış başladı.

Mallory neredeyse kazanıyordu.

“Bayan Irongate,” dedi John mutfağa girdiklerinde otoriter bir sesle. “Lord Woodruffı görmemiz gerekiyor.”

Bayan Irongate ile Bayan Watkins başlarını lahana ve biftekten oluşan yemeklerinden kaldırarak onlara baktılar. Bayan Irongate oldukça büyük olan iş başlığını alnından arkaya itti. “Üzgünüm Bay Dawson, Lord Woodruff şu an yemeğini yiyor. Müsait bir vakitte gelin.”

John masaya elini vurunca üzerindeki çatal, bıçak ve tabaklarla birlikte kadınlar da yerlerinden sıçradılar. “Çok daha iyi.”

“Pardon anlamadım?” dedi Bayan Irongate.

John kadına doğru eğildi. “Hanımlar, karşınızda Argonotların lideri Jason gibi bir adam var.”

“Argo... Kim?” diye sordu Bayan Watkins.

John kadına sinsice gülümsedi, Mallory bu tebessümün bir kadına her şeyi yaptırabileceğini biliyordu. “Bir kahraman Bayan Watkins. Bir savaşı.” Mutfak kapısına döndü. “Şimdi gidin ve Lord Woodruffa geldiğimi söyleyin.”

Bayan Irongate peçetesini masaya koydu. “Bu konuda oldukça ciddi,” dedi Mallory’ye. “Çok ciddi.”

Mallory omuz silkti. “Altın Post’u arıyor.”

“Post mu?” diye sordu Bayan Watkins.

“Uzun hikaye,” dedi Mallory.

“Bayan Irongate...” diye belirtti John.

“Pekâlâ,” dedi kâhya. Çatalını bıraktı. “Ama Lord Woodruff bundan hiç hoşlanmayacak.” Mutfaktan çıktı. John’la Mallory kadının peşine düşerek yemek odasına oradan da girişe geçtiler.

Mallory’nin kuşkuları vardı ama John kendinden çok emin görünüyordu. Hâlâ bileğini tutan kolunu çekiştirerek fısıldadı: “Belki de beklemeliyiz. Ne de olsa onu kızdırmak istemeyiz. Onun onayına ihtiyacımız var.”

John ona huzursuz gözlerle baktı. “Korkmaya mı başladın?”
“Sadece akıllı olmaya çalışıyorum.”

“Onu şimdi göreceğiz.” John’ın cevabı kesindi.

Lord Woodruff’ın çahşma odasının kapısının önünde durdular. İçeriden gelen mırıltıları duyabiliyorlardı. Bayan Irongate lakayt bir tavırla kapıyı iki kez vurdu.

Lord Woodruff garip bir ses çıkardı. “*Kimoaaa!*”

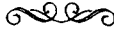
Bayan Irongate başını çevirerek onlara baktı. “Ağzı doluyken konuşuyor. Çok iğrenç. Lütfen burada bekleyin.” Kapıyı açarak içeri girdi.

Bir dakika sonra John’la Mallory Lord Woodruff’ın bağırışını duydular. “Onu görmek istemiyorum!” Ardından Bayan Irongate’in doğru tonlanmış sesi geldi.

Lord Woodruff bir kez daha sesini yükseltti ama Bayan Irongate onları şaşırtarak adamın sözünü kesti.

Bir dakika sonra kadın kapıyı açtı. “Lord Woodruff sizi şimdi görecek.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

*Altınların ve gümüşlerin sende kalsın,
Onları da gittiğin yere götür;
Çünkü senin gibi pek çok sahtekâr ve haylaz,
Genç kızları lekeledi.*

“Arpaları Biçmek”

John'ın karşısında üç imkânsız görev vardı. İlki hasat sonu için Lord Woodruff'ın onayını almaktı. İkincisi, saygınlığını ve dikkatsizce yönettiği servetini geri kazanmaktı. Üçüncüsü de Mallory'nin güvenine ve her şeyden üstün tuttuğu aşkına sahip olmaktı.

İlk görevi tamamlamak üzere Lord Woodruff'm odasına girdi.

Kitaplar yine Lord Woodruff'm masasının üzerine dağılmıştı, kâğıt toplar da yerdeydi. Odanın bir kenarına küçük kâğıt yığınları sıralanmıştı.

Odanın iyi bir havalandırmaya ihtiyacı vardı, güneş sonunda açma kararı verdiği için Lord Woodruff'm masasının arkasındaki camların tüm kiri ortaya çıkmıştı. Masasında yemek yiyordu, dirseklerini masaya dayamış, üç uçlu çatalıyla lahanaları avlıyordu.

Başında mor püsküllü yeşil bir fes vardı. Fesin altından görünen saçları karmakarışık. Kiliseden döndükten sonra ceketini ve boyun bağı çıkarmış, gömleğinin üzerine altın rengi brokar ropdöşambrını giymişti. *İblis buna benziyor herhalde*, diye düşündü John saygısızca, Tunleah Mews halkı için bu adamın hasat sonuna sponsor olması konusundaki kararlılığı on misli arttı.

Soru, elbette ki bunu nasıl yapacaktı.

“Pekâlâ, nedir?” diye hırladı Lord Woodruff. “Beni kiliseye geciktirdiğin için bir kez daha özür dilemeye mi geldin? Umarım yine maaşları ödemediğim için beni paylamaya gelmedin. Hepsini eksiksiz ödedim ve kimseye borcum yok!” Boncuk gibi kara gözleri kalın kaşlarının altında öfkeyle parlıyordu. John’ın cevabını beklemeden terslendi: “Konuşsana lanet olası, meşgulüm.”

“Farkındayım Lordum,” diye cevapladı John zorlama bir tebessüm eşliğinde.

“Farkındaysan neden buradasın ve neden beni rahatsız ediyorsun?”

John bu kötü ruhlu hödüğün yüzünü lahana tabağına gömme arzusuyla savaştı.

İşte o sırada Mallory’nin dokunuşunu hissetti. İyi bir taşra kadını gibi yanında ve yarım adım arkasında duruyordu ama eli usulca eline dokunuyordu. John parmaklarını bükerek onun elini tuttu. Mallory bunun karşılığında elini teskin eder bir tavırla sıktı.

“Buraya, sizin için yapabileceğim bir şey var mı diye sormaya geldim Lordum,” dedi John güvenle.

“Benim için ne yapabilirsin?” diye tekrarladı Lord Woodruff. Çatalıyla masasının üzerinde yığılı kitaplara doğru bir daire çizdi. “Bir türlü bulamadığım dizeyi benim yerime tamamlayabilir misin? Hıı? Hayatımın en orijinal ve en parlak işinin sonuna geldim ve kelimeleri bulamıyorum! Bana bunda yardım edebilir misin?”

Cevap beklemeden yerdeki kâğıt yığınlarını gösterdi. "Ya da Tyndale'in lanet olası arazi yöneticisinin bana gönderip durduğu şu kahrolası raporlar konusunda bana yardım edebilir misin? Bazıları beş yıldan da eski. Tyndale bana onları doldurmamı ya da kendime başka bir yer bulmamı söyledi. Şairliğime hiç mi saygısı yok? Ben çiftçi değilim. Çiftçi olmak istemiyorum."

Masadan kalktı ve üzerinde seçme içki sürahilerinin bulunduğu servis masasına gitti. Kadehini kırmızı şarapla doldururken sürahinin ucu kadehe çarptı. "Çiftçilikle ilgili kesintilerden hoşlanmıyorum. Ayrıntılarından da. Gün boyu ayrıntılar, kiralalar, ürünler, getiriler ve bu tür şeylerle ilgilenmeye zorlamıyorum." Kadehi başına dikerek şarabı bitirdi.

John, an itibarıyla ne yapması gerektiğini biliyordu artık. Lord Woodruff savaş sırasında tanıdığı kayıtsız, bencil generallerden farksızdı. Bunlar, adamları cephede ölürken ön saflardan uzak durup zorluklardan yakınan tiplerdi. John kariyerinde ilk önce üstlerine fikirlerini kendi fikirleriymiş gibi göstererek kabul ettirmeyi öğrenmişti.

İlk adım bu adama kendini iyi hissettirmektir.

"Size raporlarda yardımcı olabilirim Lordum."

"Öyle mi?" diye sordu Lord Woodruff kadehin üzerinden ona bakarak.

"Elbette, bir idareci bu işler içindir."

Lord Woodruff kadehini indirdi. "Evet, elbette." Bu sözleri düşünceli bir tavırla ağır ağır söylemişti. "Bir idareci bu işler içindir." Kadehi masaya çarparak bıraktı ve sert adımlarla yeniden masasına döndü. Ropdöşambrını tek hareketle uçuşturarak koltuğuna oturdu. "Dawson, yerde duran raporların hepsini ay sona ermeden doldurmam istiyorum." Arkasına yaslandı. "İşte bu kadar. Artık tek yapmam gereken şey kiralaları toplamak, böylelikle Tyndale memnun olacak ve beni rahat bırakacak."

“Kiralari topladınız Lordum,” dedi John.

“Öyle mi?”

“Evet, efendim. Benden onları toplamamı istediniz.”

“Öyle mi yaptım?”

“İki gün önce Lordum,” dedi Mallory ilk kez konuşmaya katılarak. “Kayıt defterini kocama götürmemi söylediniz.”

“Bunu ben yaptım, değil mi?” Lord Woodruff’ın kaşları şaşkınlıkla yükseldi. “Ve sen de kiralari topladın mı?” diye sordu John’a.

“Evet, efendim. Kiracıların çoğu müsait olurlarsa önümüzdeki hafta ödemelerini yapacaklar.”

Lord Woodruff parmaklarını masasına vurmaya başladı. “Bu iyi, çok iyi.” John ile Mallory’dan çok kendiyile konuşuyordu. “Tyndale memnun olacak ve beni rahat bırakacak.”

“Ayrıca bir de önerim var,” diye söze başlayan John hemen durdu. “Hayır, bunu yapmamalıyım. Sizin yeteneklerinize bir hakaret olur bu Lordum. Affınızı rica ederim. Gel Mallory, ışık yazmak için iyiyken Lord Woodruff’m daha fazla vaktini almayalım.”

Kapıya doğru iki adım atmadan Lord Woodruff’ın sesi onu durdurdu.

“Aklında ne var Dawson?”

“Önermek konusunda tereddütlüyüm Lordum.”

Lord Woodruff ona öne gelmesini işaret etti. “Sen yine de öner.”

John, mütevazı bir tavırla konuşmaya başlamadan önce bir süre durdu. “İngiliz hasat zamanıyla ilgili şairane bir şey olduğunu sanıyorum.”

Lord Woodruff’tan kaba bir homurtu çıktı. “Çalışmanın neresi şairane olurmuş?”

“Hiçbir yeri,” diye telaşla onayladı John. “Ama yazın kurumaya bırakılan taze kesilmiş altın buğday demetlerinin kokusunda

özel bir durum var.” Demetlerin kokusunu içine çekiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Lord Woodruff'm burun delikleri de kokuyu alıyormuşçasına titreşti.

“Ve hiç hasat işçilerini çalışırken gördünüz mü?” diye sordu John.

Lord Woodruff başını iki yana salladı, kaşları ilgiyle ortada buluştu.

John adama doğru bir adım attı. Piknikleri sırasında Mal-lory'nin ona söylediklerini hatırladı ve biraz da süsledi. “O tarlaların hiçbir zaman hasat zamanındaki kadar kalabalık olmadığım fark ettiniz mi Lord Woodruff? Her tür insan orada olur. Önce biçiciler ellerinde oraklarıyla gelirler.” Ellerini yumruk yaparak hayali bir orağı havada sallamaya başladı. “Geniş sıralar halinde biçmeye başlarlar efendim, biçtikleri sapları demet oluşturacak hale ge-lene kadar kollarının altında toplarlar ve sonra yere bırakırlar.”

Lord Woodruff'ın bakışları yere çevrildi, demeti görür gibi bir hali vardı.

“Sonra kadınlarla çocuklar gelirler,” dedi John. “Demetleri bağlarlar ve kurumaları için dikerler. Öğle vaktinde yemek arası verirler, tarlalar güneşte kurumaya bırakılmış dikili demetlerle doludur artık. Mükemmel bir görüntüdür.”

Lord Woodruff ürperdi. “Hasat edilen tarlaları görmüştüm ama hiç büyüleyici bir görüntü olduğunu düşünmemiştim.”

“Ama efendim, hayal gücünüzü kullanın.” John adamın masasının üzerine doğru eğildi. “Hasat İngiliz hayatının özüdür. Hasat işçilerinin resmedildiği pek çok resim gördüm ama bunu anlatan bir şiiri hiç okumadım.”

Lord Woodruff'ın ilgisini çekmeyi başarmıştı, adamın parla-maya başlayan boncuk boncuk gözlerinden bunu okuyabiliyordu.

Düşünceli bir tavırla kaşlarını çatı. "Hasat keyfini Kraliyet İngilizcesiyle dile getirebilecek bir yazar yok sanki."

Lord Woodruff çenesini sıvazladı. "Çok şiir okur musun Dawson?"

"Okulda bize verilenleri okudum," diye cevapladı John ani bir tevazuuyla. Başıyla duvarlardaki rafları gösterdi. "Elbette ki sizin kadar çok şey okumadım."

"Hasat zamanıyla ilgili bir ya da iki şiir okudum," dedi Lord Woodruff, "ama hiçbiri epik olarak değerlendirilemez."

"Evet, epik! Ne parlak bir fikir Lord Woodruff."

"Fikir mi? Ne fikri?"

"Hasat üzerine epik bir şiir yazmak. Yayıncılar böyle bir şeyi basmak için sıraya girerler."

Lord Woodruff arkasına yaslandı. Bir süre boşluğa baktıktan sonra kendi kendine mırıldandı: "Evet, yayıncıların ilgisini çekebilir, öyle değil mi?"

"Elbette çeker, efendim," diye hızla onayladı John. "Halk fabllar ve mitleri konu alan şiirleri okumaktan bıktı. Cennet hakkındaki her şeyi biliyorlar, cehennemden de ölümüne korkuyorlar. Yeni ve orijinal bir şey insanların ilgisini çekecektir. Basit bir hasat sonu keyfi gibi etkileyici bir şeyi."

"Hasat sonu mu? O nedir?" dedi Lord Woodruff yerinde doğrularak.

"Hasadın kutlanması Lordum, zaman kadar eski bir gelenek."

"Hiç duymadım."

"Şaşırdım. İşçiler hasadı bitirdikten sonra eski pagan törenleriyle boy ölçüşecek boyutlarda, müzikli danslı bir ziyafet düzenlerler." John artık masanın yanında duruyordu ve hasat sonu için planladığı şeyleri kitapları kullanarak anlatmaya başlamıştı. "Bizim hasat sonunu, yıllar önce olduğu gibi Cardiff Hall'un ağıhnda yaparız."

“Burada, bizim ağılda mı?”

“Evet efendim. Müzisyenler buraya otururlar.” John farklı bölmeleri göstermek için küçük kitapları kullandı. “Yiyecek ve içecekler elbette ki ağılın dışında bir yere konacak. Sadece dans içeride olacak.”

Lord Woodruff uzanarak küçük kitaplardan birinin yerini değiştirdi. “Yemek içeride dans dışarıda olursa bence daha iyi olur.”

John adamın önerisini düşündü. “Neden ikisini birden içeride yapmıyoruz? Arabalardan bir tanesini dışarı çıkarırsak ağılımız yeterince büyük. Şarap fıçısını şuraya yerleştirebiliriz.” Mürekkep hokkasını “avluya” çıkardı.

Lord Woodruff mürekkep hokkasına baktı ve başıyla onayladı.

“Çok güzel efendim,” dedi John. “Sizin dediğiniz gibi yapacağız.” Bir adım geriledi. “Şimdi izninizle efendim, gidip gerekli düzenlemeleri yapacağım.”

“Düzenlemeler mi?”

“Ayrıntıları bilmek istiyorsunuz, değil mi efendim?” dedi John, Lord Woodruff’ın sorusunu kasıtlı olarak yanlış anlayarak. İrileşen gözlerle büyülenmiş gibi onu izleyen Mallory’ye döndü ve iyi niyetli, düşüncesiz bir taşra adamı edasıyla sordu: “Sen ne diyorsun Bayan Dawson? İnsanları neyle doyuracağız ve kaç fıçı şarap ısmarlamalıyız?”

Mallory gözlerini kırpıstırdı, şaşkınlık sebebi sadece sohbetlerine katılmış olmak değildi, olayların gelişimiydi. John bunu nasıl yapmıştı? Lord Woodruff merakla cevabını bekliyordu. Hızla düşündü. “Bence, hım, bir domuz bir de kuzu çevirmek yeterli olacaktır.” John fikrini almak ister gibi Lord Woodruff’a baktı. Lord hazretleri usulca omuz silkti. “Kulağa hoş geliyor.”

Mallory güvenli bir tavırla devam etti. “En az...” Durdu ve geçen gece Hanson’lardaki kişi sayısını hesaplayıp ikiyle çarptı.

“İki büyük fıçı şarap yeterli olacaktır. Diğer yemekleri de bölge kadınları yapıp getirirler.”

“İşte oldu Lord Woodruff,” dedi John mutlulukla. “Karımla ben planlarımızı yürürlüğe koyacağız. Çok güzel olacak.”

Lord Woodruff olayların bu gelişimi karşısında şaşkına dönmüştü ama itiraz etmedi. “Pekâlâ. Hasadı yarm yapıyoruz, değil mi?”

“Yarın mı?” diye sordu John.

“Başlamak istiyorum. Yazmaya hazırım!”

“Üzgünüm Lordum ama hasat bir hatta iki haftadan önce başlayamaz.” John onaylaması için Mallory’ye baktı.

Mallory başıyla onaylayarak ekledi: “Hasat ekibini ayarlamamız gerekiyor.”

“İki hafta mı?” Lord Woodruff hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı. “Ben şu an yazmaya hazırım. Bunca zaman boyunca ne yapacağım?”

John inasanın üzerinde duran kitap yığınlarma baktı. “Araştırma.”

Lord Woodruff’un gözleri ışıldadı. “Ah, evet. Araştırma.” Ellerini çırpıttı. “Dawson, her şeyi organize et. Hiçbir masraftan kaçınma ve gerçek bir İngiliz hasadı yap. Bunu ölümsüzleştireceğim!”

“Peki efendim. Teşekkür ederim efendim,” diyen John, Mallory’yi kolundan tutarak kapıya doğru gerilemeye başladı. “Gelmiş geçmiş en iyi hasadı yapacağız.”

Lord Woodruff gerçekten de gülümsemeye çalıştı. “Öyle olsun. Şimdi gidin bakalım. Yapılacak bir araştırmam var.”

John kapının kulpunu çevirdi, adamın huzurundan ayrılacakları sırada Lord Woodruff onları geri çağırdı. “Dawson, bir şey unutmadın mı?”

John durdu. “Hayır, Lordum, unuttuğumu sanmıyorum.”

"Raporlar," dedi Woodruff. Yemeğine dönmek üzere çatalını aldı ve yerde dizili kâğıt yığınlarını gösterdi. "Tyndale'in arazi yöneticisi bunları önümüzdeki ayın başında istiyor. Bu yeni hasatla ilgili bilgiyi de vermeliyiz."

John'la Mallory bakıştılar ve ardından içlerinden gelen tebessümü bastırdılar. Çalışma odasında hızla ilerleyerek kâğıt yığınlarını aldılar. Sadık hizmetkârlar gibi eğile büküle odadan çıkarlarken Lord Woodruff bir yandan lahanasını yiyor bir yandan da parmağını kaynak bir kitabın üzerinde gezdiriyordu.

Cardiff Hall'dan çıktıkları anda kahkahalara boğuldular. Mallory rapor kâğıtlarını bir kolundan diğerine geçirdi. "Bir aktörden farkın yok," dedi John'a.

"İkna kabiliyetim yıllarca üst rütbeli subaylarla çalışırken gelişti."

"Böylesini hiç görmemiştim," dedi Mallory. Ağıl avlusuna vardılar. Bir tavuk telaşla yollarından çekildi, günün son altın huzmeleri avludaki gölgeleri uzattı. "Sana hasada kadar ne yapması gerektiğini sorduğunda ona araştırma yapın dediğin anda kahkahalarımı güçlkle tuttum. John, muhteşemdin."

"Teşekkür ederim Leydim," dedi. "Eğer dikkat ettiysen onu şarap fiçilerini alması için de ikna etmeyi başardım."

"Evet, fark ettim ve bunun oyununun en küçük parçası olduğunu düşünüyorum."

John güldü, kollarının arasındaki kâğıt yığınlarını tek kolunda toplayarak diğer kolunu Mallory'nin omzuna attı.

Mallory, kolun orada durmasına ses çıkarmadı. Onunla tartışamayacak kadar keyifliydi. "O raporlar konusunda ne yapacaksın?"

"Sanırım Freddie Hanson'dan yardım isteyeceğim. Tyndale'in aradığı cevapları bilen tek tanıdığım o."

"Haklısın," diye onayladı Mallory. Patikada sessizlik içerisinde yürümeye devam ettiler. Kulübeye yaklaştıkça omzundaki kolun

gittikçe ağırlaşmaya başladığını hissetti. Sonunda daha fazla dayanamadı ve silkindi.

John biraz önce yaşadıkları dostluğun atılan her adımla yok olduğunun farkındaydı.

Bir an için raporları Hanson'a bu akşam vermeyi ve Mallory'ye biraz yalnız kalma şansı tanımayı düşündü ama hemen ardından fikrini değiştirdi. Mallory'yi geri kazanmaya kararlıydı. Mecbur kalırsa kalbini kuşatma altına alacaktı. Pes etmeyecekti ve onu göz ardı etme iznini Mallory'ye vermeyecekti.

Kolunu yeniden onun omzuna sardı ve kulübenin kapısına varana kadar da oradan kıpırdatmadı. İçeri girince John rapor yığınlarını masanın üzerine koydu. Mallory'deki raporları almak üzere ellerini uzattı.

Mallory çok sessizdi ve yatak örtüsünün üzerindeki lanet olası soluk lekelerle bakıyor gibiydi. John, Mallory'yi kulübeye geri getirmeden önce örtüleri yakmayı düşünemediği için kendine küfretti.

"Mallory kâğıtları alayım."

Mallory kâğıtları ona verirken eline dokunmama çabası içerisindeydi.

Yığınları düzgünce masanın üzerine yerleştirirken bir sonraki adımının ne olması gerektiğini düşündü.

"Yemeğimizi neden ben pişirmiyorum?" dedi her şey yolundaymış gibi davranarak. Ocağa gitti, tutuşturucuları sepetten alarak ateşi yakmaya koyuldu.

"Pek aç değilim," diye cevapladı Mallory.

"Ben açım ama," dedi zorlama bir neşeyle. "Tek başıma bir kuzu budunu yiyebilirim."

Mallory cevap vermedi.

Kav kutusuna uzanırken başını çevirip Mallory'ye baktığı anda dondu. Örtüyü yataktan çekiyordu. "Ne yapıyorsun?"

Mallory ona bakmadı. "Bunu yıkamam lazım."

"Şimdi mi? Mallory bir saat içerisinde hava kararacak. Ne yaptığını göremeyeceksin."

Mallory onu duymazdan gelerek ince, beyaz örtüyü kollarına aldı. Ardından ahşap kovayı ve bir kalıp sabun alarak kulübeden çıktı.

John usulca bir küfür savurduktan sonra onu takip etti.

Aşağıda yıkanma gölünde, Mallory diz çökerek lekeleri çitilemeye başladı. John sessizce arkasında belirdi. "Yardım edebilir miyim?"

Mallory ona cevap vermedi, varlığından haberdar olduğuna dair bir şey de yapmadı.

John onun tam yanına yerleşerek çimlerin üzerine uzandı. "Bence aramızda bir barış antlaşması yapmalıyız," dedi.

Mallory'nin elleri dururken kaşları çatıldı. "Zaten bir anlaşmamız vardı unuttun mu John? Sana servetini geri almanda yardımcı olduğum takdirde benden boşanacaktın."

Onunla bu tonlamayla konuştuğunda John kendini küçük bir okul çocuğu gibi hissediyordu. Neden kendini tam bir salak gibi hissettirme konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip olan tek kadınla evlenmişti? Hem de bunu aynı günde iki kez yapmıştı!

Kuşatma, diye hatırlattı kendine.

Mallory çamaşır yıkamaya döndü, John daha güvenli bir konu açmaya çalıştı.

"Louis Amca'yı düşündüm," dedi bu konunun Mallory'nin yok sayamayacağı bir konu olduğunu bilerek. Haklıydı. Louis'in adını duyduğu anda öfkeyle çitileyen eller bir anlığına duraksamıştı.

John devam etti. "Onun hakkında bir şeyler daha hatırlamak için hafızamı zorlayıp duruyorum. Onu düzenli olarak görmedim, savaştan döndükten sonra bile bunu yapmadım. Onu son görüşüm savaştan önce düğünümüzdeydi. Craige Şatosu'ndan

çok etkilendiğini hatırlıyorum. Onunla kurduğun iletişimden hatırladığın bir şeyler var mı?”

John konuşurken Mallory iri bir taş alarak örtüye vurmaya başladı. Lekeler artık gözle görülmüyordu ama Mallory hâlâ vurmaya devam ediyordu. Çok önemli bir şeyi aklamak istermiş- çesine vurdu, vurdu...

John onun taşa sarılı elini tuttu. “Mallory, bunu yapma. Lütfen beni affet.”

Mallory başını eğerek elini tutan eline baktı.

John tüm samimiyetiyle konuştu. “Zıfaf gecemiz hakkındaki gerçeği sana söylemeliydim. Bana eş olmak için hayata dair arzularından ve düşlerinden vazgeçtiğini bilmiyordum. Böyle düşünmedim Mallory. Sadece bizi bir yapmak için duyduğum bencilce arzu vardı ve bunu yaptım. Her ne kadar bu doğru değilmiş gibi davranmaya çalışsan da sen de kaderimizin birlikte olmak olduğunu tüm kalbinle hissediyorsun.”

Keşke ona dönseydi ve yüzünü görebilseydi. Ona olan tav- rında bir yumuşama olup olmadığını anlamak için onu görmesi gerekiyordu. O sırada elinin üzerine düşen sıcak gözyaşını hissetti.

İçinde bir umut yeşerdi. Mallory, onu affedebilirdi. Bunu biliyordu. Ardından Mallory elini elinden çekti ve yeniden örtüyü dövmeye başladı.

John eski yerine döndü. Böylesine inatçı ve direngen bir kadınla evlendiği için kadere lanet etti ama onu elde edecekti, yolu yoktu. Bu kadın kabul etse de etmese de ona karşı kuşandığı zırhta delikler vardı ve John, Mallory ona kalbini tamamıyla açana kadar bu delikleri genişleteceğine dair yemin etti.

Mallory bir hışımla taşı kenara fırlattı ve hıçkırıklara boğuldu. John onu kollarının arasına almak için harekete geçti.

Mallory geri çekilerek ayağa kalktı. Ona bakmadı. “Seni kendime yaklaştıramam. Anlamıyor musun? Ben yeryüzündeki

kadınların en geri zekâlısıyım. Beni sürekli olarak aldatan bir adama âşık oldum.”

John ayağa kalktı. “Mallory sana bunun bir daha asla tekrarlanmayacağına dair söz veririm.”

“Şu ana kadar iki kez oldu bile, bu çok fazla,” dedi Mallory ona dönerek. “Eğer sana bir kez daha inanırsam ve sen yine beni kullanırsan mahvolurum. Güvenilemeyecek kadar hercaisin. Hep *senin* istediğin ya da düşündüğün. Hazır olduğuna karar verene kadar *senin* hayatında herhangi bir rolüm olmadı. Peki ya ben ne olacağım? Şu an kendi ihtiyaçlarımı ön planda tutmalıyım John ve beni incitmene izin veremem. Bir kez daha olmaz.”

Eteklerini topladı ve koşarak gölden uzaklaştı.

John onun gidişini izledi. Bu acıya o sebep olmuştu ve bunu bilmek içini parçalıyordu. Her şeye rağmen Mallory’nin bu duygu yoğunluğu onu umursadığı anlamına gelmiyor muydu? Biraz da olsa...

Suyun içinde duran örtüye baktı. İlk yıldızlar gökyüzünde belirmeye başlamıştı ve örtüde herhangi bir leke göremiyordu. Örtüyü aldı, Mallory fırlattığında çamurlanan bölümü yıkadı ve kuruması için çalıların üzerine serdi.

Kovayı ertesi gün için suyla doldurduktan sonra kaygan sabun kalıbını da alıp kulübeye döndü.

Mallory kapıyı onun için açık bırakmıştı ve John bunu iyiye işaret olarak yorumladı. Kendi kendine Mallory’nin artık kendine güvenemediğini söyledi, zayıflıyordu...

Pes etmemeye kararlı olarak içeri yürüdü. Kulübenin içi çok loş ve sessizdi. Mum yakılmamıştı, Mallory’yi ortada göremeyince bakışları hızla yatağa döndü. Orada çarşafı başına çekmiş bir şekilde yatıyordu.

“Mallory?”

“Yiyecek bir şeyler ya da her ne istiyorsan alabilmen için kapıyı açık bıraktım,” diyen sert sesi duyuldu Mallory’nin. Ona bakmak için dönmedi. “Ağılda uyuyacağım düşünüyorum.”

John kapıyı kapadı, kovayı kapının yanına bıraktı ve sabun kalıbını da masanın üzerine koydu. Özür dileme isteği ile karısının bu kibirli tavrına duyduğu rahatsızlık birbiriyle savaşa girdi. Yatağa gitti. Tek görebildiği karamel rengi saçları ve inatçı küçük burnunun ucuydu. Gözleri kapalıydı ve uyuyormuş gibi yapıyordu ama John onun en az kendisi kadar her şeyin farkında olduğundan emindi.

Kuşatma. Onun kocasıydı, yalakası değil. Onu geri kazanmak istiyorsa her tür kaprisine boyun eğmezdi.

Ceketini çıkararak iskemlenin arkasına astı. Yatağa dönerek gömleğini çıkardı ve bu süre zarfında hep Mallory’yi seyretti. Gömleğini katlayıp yatağın ayakucuna yerleştirdiğinde Mallory kıpırdanmadı.

Yatağa oturarak çizmelerini çıkarmaya başladı. Mallory uyanmadı. Kasti olarak çizmesinin tekini yere düşürdü.

Mallory irkildi.

John gülümsedi. Eğildi ve çizmesinin diğer tekini çıkardı. Onu da yere düşürdü ama karısı bir tepki vermedi.

Güzel. Kadının dikkatini çekmişti. Çoraplarını çıkararak onları çizmelerinin yanına fırlattı, ayağa kalktı, Mallory’ye yüzünü dönerek pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı.

Birinci düğme, ikinci düğme... Üçüncüyü açmaya başladığı sırada Mallory üzerinden çarşafı atarak doğruldu. Yatma hazırlığı yapmamıştı ve kahverengi elbisesi hâlâ üzerindeydi. “Sen ne yaptığını sanıyorsun?”

“Karımla yatacağım.” Üçüncü düğmeyi de açtı.

“Ah, hayır, yatmayacaksın!”

"Ah, evet yatacağım." John pantolonunu indirdi, tamamıyla uyarılmış olmasından hiç utanmıyordu, karısı için hazırđı. Onu böylesine kızgın ve öfkeyle etrafa köpükler saçarken bile istiyordu.

Mallory yatağın diğer ucundaki duvara iyice yaklaştı. "Beni yalnız bırak."

John pes etmeyecekti. Bu kadını geri almak istiyorsa edemezdi. Dizini döşeğe koydu. "Ben senin kocanım," dedi usulca. "Seni seviyorum. Senin yerin bu yatakta benim yanımdır."

Mallory yattığı yerden sıçrayarak kalktı, eteklerini düzelitti ve ona karşı koydu. "Asla!"

John yatakta oturarak başını iki yana salladı. "Çok dramatik..." Döşeğe eliyle hafifçe vurdu. "Şimdi yatağa gel Mallory, bir geceliğine farklılıklarımızı bir kenara bırakalım. Seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum."

Mallory kuşkuyla onun uyarılmış organına baktıktan sonra kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Duruma bir bakalım," dedi öfkeyle bir ayağını yere vurarak. "İngiltere'nin en ünlü ho-vardasının yanında yatarak bir gece geçireceğim ve o beni baştan çıkarmayacak. Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

John ona oyun oynamadığını anlatmak için ellerini göğe kaldırarak konuştu. "Seni sadece kollarımın arasında tutmak istiyorum."

"O kadar saf değilim John. Artık değilim."

"Pekâlâ, birlikte yatmayacağız." Yatağa sırtüstü uzandı ve çıplaklığını örtmek üzere çarşafı aldı. "Öyle ya da böyle ben bir geceyi daha ađıldā geçirmeyeceğim. Seçim senin Mallory. Yanıma yatabilirsin, yerde uyuyabilirsin ya da ağıla gidersin." Ellerini başının altına koyarak tavan kirişlerine bakmaya başladı. Verdiği ültimatom bir deha ürünüydü, karısını geri kazanmayı bir satranç oyunu gibi düşünmeye başlamıştı ve şu an şah mat demişti.

Mallory'nin ona ateş püskürdüğünü biliyordu. Çok öfkeliydi ve bedeni ortama ısı saçıyordu. Sesi tam bir aristokratınki gibi çıktı; soğuk, sakin ve üstünlük taslayan. "Ağılı seçiyorum çünkü sana en uzak olan yer orası."

John dişlerini gıcırdattı. Gitmesini istemiyordu. Yataktan kalkmak, onu kucaklamak, kafası karışıp ona delice âşık olana kadar öpmek için garip bir dürtü duyuyordu ya da yatağı ona bırakarak ağla gidecekti.

İkinciye yapmayı reddetti. O bir süs köpeği değildi, yetişkin bir erkekti. Kapının açıldığını duydu. Tüm bedeni kasıldı ama olduğu yerde kalmak için tüm iradesini kullandı.

Mallory kapıda durdu. Bu kadına karşı öylesine duyarhydi ki varlığını bakmadan da hissedebiliyordu. Onun dışarı doğru bir adım attıktan sonra durduğunu duydu.

Gözlerini kapayarak onun yatağa dönmesini diledi ve Mallory ona doğru yürümeye başladı. Ona doğru toprak yerde ilerleyen oğlak derisi ayakkabıları neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

İçini bir huzur sardı. Mallory vazgeçiyordu.

Mallory'ye döndü, özür dilemeye ve affetmeye hazırdı, işte o sırada bir kova dolusu soğuk su yüzüne çarptı.

Mallory kovayı kenara fırlatınca kova köşeye çarptı. "Keyifle uyursun umarım," diye tısladıktan sonra kapıdan fırtına gibi çıktı.

John ıslanmış olan yatakta doğruldu. Yüzünü, göğsünü ve karnını zaten ıslanmış olan çarşafı sildi. *Kuşatma*, diye hatırlattı kendine yere inip, pantolonunu giyip karısının peşine düşerken.

ON ALTINCI BÖLÜM

Genç kadınlar

Dağlardaki tavşanlar gibi kaçarlar.

Genç bir adam olsaydım,

Hemen ava çıkardım,

Tralalala.

Genç kadınlar

Çalılıklardaki kuşlar gibi şakırlar.

Genç bir adam olsaydım,

Hemen o çalılıklara ateş ederdim,

Tralalala.

“Dağlardaki Tavşanlar”

Mallory ağla koşarken John'ın onu izleyecek kadar çok öfkelenmiş olmasından korkuyordu. Üzerine bir kova su dökmek pek akıllıca değildi ama onu sırlıslıkla görmekten çok büyük bir keyif almıştı. Özür de dilemeyecekti. Asla.

Ağla ulaştığında kapıyı kapamaya çabaladı ama menteşeler paslanmıştı ve kapı kapanmadı. Bu fikri bir kenara bırakarak ilk boş olan bölmeye koştu. Kendini temiz samanların üzerine attı.

İki taraftaki bölmelerde omurgası eğik araba atları vardı. İkisi de kişneyerek onu selamladılar. Mallory onları susturdu.

Tam o sırada ağılın kapısında bir karaltı belirdi. Mallory nefesini tuttu.

Hareket olup olmadığını anlamak için kulaklarım iyice dikti ama John'ı bölmenin kapısında görene kadar hiçbir şey duyamadı. Pantolonunu giymişti, ıslak ve öfkeliydi, bir şeyler daha vardı. "İşte buradasın."

Mallory yüreği ağzına gelmiş bir şekilde doğruldu. "Yatakta uyuyacağımı sanıyordum."

"Islak."

"Seni burada istemiyorum."

"Bunun farkındayım." John arkasını dönerek uzaklaştı.

Mallory onun bu kadar çabuk pes etmesine şaşırılmıştı.

John, piknikte yere serdikleri at battaniyesiyle geri geldi. "Al, bunun üzerine yat. Samanı biraz daha konforlu bir hale sokar."

Mallory, tedbiri elden bırakmadan onun önerisine uydu. Samanlar hiç de hayal ettiği kadar rahat bir yatak olmamıştı. "Sen nerede uyuyacaksın?"

"Hemen burada, yanında."

Mallory kalkmaya çabaladı ama John yanma diz çöküp elini omzuna koyarak olduğu yerde kalmasını sağladı. "Gideblirsin Mallory ama sonuç değişmeyecek. Nereye gidersen git peşinden geleceğim. Bu gece yanında uyuyacağım."

"Bana centilmenliğin öldüğü söylenmişti," diye cevapladı Mallory, sesi alaycıydı.

John tebessümünü gizlemek için dudaklarını kasmak gibi boş bir çabaya girişti.

"Seni yatağında istemiyorum." Her bir kelimeyi üzerine basa basa söylemişti.

"Seninle sevişmek peşinde değilim..."

"Ah, bu yüzden mi çıplak ve hazırydın?"

John sırtınca Mallory, bu tebessümü onun yüzünden tırnaklarıyla kazımak istedi. İçi bu kadar karmakarışıkken bu adam gülmeye nasıl cüret ederdi?

"Mallory, seni istediğimi inkâr etmiyorum. Gerçi yüzüme dökülen bir kova su ateşimi biraz söndürdü." Battaniyeyi ona bırakarak samanların üzerine oturdu. "Gösterdiğim tepki, sevdiği kadının yanındayken bir erkeğin verdiği doğal tepkidir."

Mallory battaniyeyi sımsıkı tutarak ona inanmaması gerektiğini tekrarladı içinden. Bu adam dün gece içindeki tutkuyu ateşlemişti, anlaşılan o ki Mallory oldukça iyi bir öğrenciydi çünkü şu an ölümüne öfkeli olmasına rağmen bu adamın kollarının arasında erimekten daha iyi bir şey olabileceğini düşünemiyordu.

Alaycılığa sığındı. "Ah John, Lütfen. Erkekler hercai canlılar. Önlerinden geçen her kadına bir çekim hissettiklerini biliyorum."

John onu bakışlarıyla olduğu yere mıhladı, ifadesi net ve samimiydi. "Mallory ben azgın bir hayvan değilim. Sen civarda olmadığın sürece kendimi kontrol altında tutabiliyorum. Seni o muhteşem saçların açıkken gölün kıyısında gördüğüm andan beri bu haldeyim."

"Göl mü?" dedi kuşkuyla. "Ruth'un çıplak bedenini sana yapıştırdığı gün mü?"

John'ın dişleri karanlıkta parladı. "Kıskançlığın bana ümit veriyor."

"Kıskanmadım. Sadece senin havai doğanı vurguluyordum."

John dirseğinin üzerine yaslandı. "Havai ya da hercai değilim. Ruth ya da diğerlerine karşı hiçbir şey hissetmedim. Seni seviyorum."

Mallory kulaklarını elleriyle örttü. "Bunu duymak istemiyorum. Söyleyip durma."

John uzanarak ellerini kulaklarından indirdi. "Bunu söylemeyi bırakmayacağım. Asla."

"Öyle mi? Pekâlâ, asla hayalimdeki ideal koca olmayacaksın."

"Bunun tek sebebi idealinin ne olduğunu bilmemem!" John onu battaniyeye doğru çekti ve yüzüne bakabilmesi için yan çevirdi. Elini bırakmadı. "Öğret bana Mallory. Konuş benimle. Hiç koca olmadım. Hayatımda evli ve mutlu olan tek çift tanıdım onlar da Peterson'la eşi Liana'ydı. Ebeveynlerim de dahil olmak üzere onlarla diğer çiftlerin arasındaki fark birbirlerini partner olarak görmeleriydi, Peterson önce karısıyla konuşmadan hiçbir şey yapmazdı. Bu konuda onunla dalga geçerdik. Liana tam bir Latin'di. Onu kızdırmayı hiç istemezdim ama seninle yüzleşmekten korkmuyorum." Omzunu usulca sıktı. "Kuşatmadayım Mallory ve kalbini kazanana kadar pes etmeyeceğim."

"Kuşatma mı?"

"Evet, kuşatma. Ordudayken yüksek duvarlar ardındaki şehirleri ele geçirmek için yaptığımız şey. Şehrin dibine kamp kurup beklerdik. O duvarlar yıkılana kadar vazgeçmezdik." Ona doğru eğildi, burun burunaydılar. "Aramızdaki bütün duvarları yıkana kadar vazgeçmeyeceğim Mallory."

Ona olan tüm öfkesine rağmen bu sözler Mallory'yi heyecanlandırdı. Gerçekten vazgeçemeyecek kadar çok mu umursuyordu? *Onu dene ve gör*, dedi içindeki ses. *Bekle ve izle*.

"Nerede uyuduğun umurumda bile değil," dedi Mallory. John'ın bakışlarında bir anlık bir hayal kırıklığı belirdi ve aynı hızla yok oldu. Karanlıkta yanlış görmüş olmalıydı. Mallory arkasını döndü ve kendini de şaşırtarak anında uyudu.

John ertesi sabah şafak sökmeden, Terrell ve mandıra hizmetlileri işe gelmeden önce onu uyandırdı. Giyinerek güne hazırlanmıştı. Gömleğinin manşetleri onarılamayacak kadar aşınmıştı, Mallory onun Leydi Ramsgate'in partisinde nasıl şık ve modern görüldüğünü hatırlamadan edemedi.

Kulübenin yanındaki akarsuda bakımım yaparken John ona çay hazırladı ve gölden taze su çekip getirdi. Mallory keyifle itiraf etmekten kendini alıkoyamadı: "Kuşatma altında olmaya alışabilirim."

John küçük bir kahkahayla karşılık verdikten sonra ıslak yatağı kuruması için güneşe çıkardı.

John, diğerlerini işe koymak üzere ağılın yolunu tuttu. Sabahın ilerleyen saatlerinde geri dönerek Mallory'yi şaşırttı. Başını kapıdan içeri uzattığında Mallory ekmek hamuru yoğuruyordu.

"Salı günü Horsham'da pazar kurulduğunu öğrendim," dedi. "Hasat ekiplerini orada bulur muyuz?"

"Evet ya da bu civarda kimlerin olduğunu öğreniriz."

"Güzel," dedi John gülümseyerek. "Yarın Horsham'a gidiyoruz." Cevap beklemedi, almna küçük bir öpücük kondurdu ve kapıdan çıkıp gitti.

Mallory yüzünde şaşkın bir tebessümle onun gidişini izledi. Günü bir anda aydınlanmıştı çünkü John bu sürpriz ziyareti yapmak için zaman ayırmıştı. Dün sabah hissettiği korkunç öfke her nasılsa dinmişti.

Ekmeği pişmeye hazırlarken bir ziyaretçisi daha oldu, Bayan Irongate. Mallory ona bir fincan çay ikram etti.

"Bayan Dawson," dedi kâhya sıradan konuları konuştuktan bir süre sonra, "bahçedeki döşeginiz mi?"

"Evet." Mallory gülmemeyi başardı. Meraklı kâhyayı sabah sabah kulübeye gelmeye iten şeyin ne olduğunu anlamıştı. Diğer hizmetkârların döşekten bahsettiklerini tahmin ediyordu ama hiçbirinin John'a soracak cesareti yoktu elbette.

"Neden dışarıda?" diye sordu Bayan Irongate.

"Çünkü ıslak."

Bayan Irongate'in dudakları "o" der gibi büzüldü. "Çatı mı akıyor? Döşek dünkü yağmurdan dolayı mı ıslandı?"

“Ah, hayır,” diye teskin etti onu Mallory. Mallory fincanına bakarak bir süre durdu ve hemen ardından gizemli bir şey onu dürttü. “İslandı çünkü döşegün üzerinde yatan kocamın üzerine bir kova su boşalttım.”

Bayan Irongate’in gözleri bir baykuşunkiler kadar irileşti. “Haydi canım. Bir kova suyu hak etmiş miydi?”

“O zaman öyle düşünüyordum.”

Kâhya dizlerine vurarak kahkahalar atmaya başladı. “Ah, bu harika, bu gerçekten harika. Diğerlerine söyleyene kadar bekleyin.”

Mallory fincanını bıraktı. “Bayan Irongate lütfen, bu konuyu ortaya dökceğinizi hiç...”

“Nasıl dökmem Bayan Dawson? Biz zavallı kadınlar erkeklerimizin karşısında o kadar nadir olarak son sözü söyleyebiliyoruz ki.” Gözlerinden akan yaşları sildi. “O sırada yüzünde oluşan ifadeyi görmek için tüm paramı verirdim.” Dirseğini masaya yaslayarak konuya samimi bir hava getirdi. “Bir erkek seninki kadar yakışıklı olduğunda arada bir onu sarsmak gerekir. Tabii bu uygunsuz davranışınızın sonunda yaşanan uzlaşma her şeye değer, değil mi Bayan Dawson? Ruth bahçedeki döşekten Evie de göldeki örtüden bahsettiğinden beri mutfakta sadece bunu konuşuyoruz. Oldukça yorucu bir gece geçirmiş olmalısınız.” Gözlerini yukarı aşağı oynattı.

Böylesine bir spekülasyon konusu olmaktan utanan Mallory ne diyeceğini bilemedi. Neyse ki Bayan Irongate konuyu değiştirdi.

“Hasat sonunu planlamaya başladınız mı? Bayan Watkins’le benim birtakım fikirlerimiz var.”

Mallory çayları tazeledi. “Bu akşamüstü konuyu konuşmak için Sally Hanson’la buluşacağım. Neden siz de gelmiyorsunuz?”

“Bu çok hoşumuza gider.” Kâhya kadın masanın diğer ucundan uzanarak Mallory’nin elini okşadı. “Sizinle ilk karşılaştığımızda bu kadın kendini bizden üstün görüyor diye düşünmüştüm.”

“Neden böyle bir şey düşündünüz?” diye sordu Mallory gerçek bir merakla.

“Ah duruşunuz, son derece gergin ve sessiz. Sonra mutfakta küçük şakalarımız karşısında çok kibirli davranmanız. Ama o kadar da kötü değilmişsiniz.” Fincanını dudaklarına götürdü. “Ayrıca Bay Dawson gibi bir adamı dibine zincirlemiş bir kadına hayran olmam gerekir.”

Bu sözler Mallory’yi şaşırttı. “Dibime zincirlemek mi?”

Bayan Irongate elini havada salladı. “Kelime anlamıyla değil elbet, ne demek istediğimi anladınız. Adam size tapıyor. Herkes bunun farkında. Geçen gece Hanson’larda sizi kucaklayıp döndürmesini diğer kadınlar öylesine kıskanmış ki hepsinin kocası aynı şeyi yapmak zorunda kalmış. Tüm erkekler Bay Dawson’a ayak uydurmaya çalışırken başlarının dönmesinden şikâyetçi.”

“Öyle mi?” dedi Mallory düşünceli bir ifadeyle.

“Evet, öyle. Ve dün kilisede adam gözlerini sizden hiç ayırmadı. Bay Dawson’dan kendi kulaklarımla duymuş olmasam sizin yedi yıldır evli olduğunuza hayatta inanmazdım ve yeni evli olduğunuzu düşünürdüm.”

“Bu nedenmiş?”

“Bu sizi şaşırtabilir hayatım ama çoğu koca evliliğin ilk ya da ikinci yılından sonra sizinki gibi davranmaz,” diye açıkladı Bayan Irongate.

Mallory buna inanırdı. “Çoğu erkek nasıl davranırmış?”

“Kötü ya da ortalama bir evlilikse kadın çoğu zaman hiçe sayılır. Sizi soyup yatağa atmaktan hoşlanan bir adamla evli olduğunuz için kendinizi şanslı saymalısınız.”

“Bayan Irongate!” diye itiraz etti Mallory, yanakları yanmaya başlamıştı.

“Bana oyun oynayamazsınız. Giysilerinizi yere saçılmış durumda gördüm.” Kıskançlık dolu bir nefes verdi. “Muhteşem

bir gece geçirmiş olmalısınız.” Göz kırparak ekledi: “bir sürü çocuğunuzun olmamasına şaşırdım.”

Mallory bu konuya girmek istemedi. “İyi evlilik nedir Bayan Irongate?” diye sordu onun yerine.

Bayan Irongate soruyu cevaplamadan önce ciddiyetle düşündü. “İyi bir evlilik kocanla senin birbirinizi çok iyi tanımanız ve tüm kusurlarınıza rağmen hâlâ birbirinizi seviyor olmanızdır. Tabii Küçük Bey’den hoşlanmanın yardımı da vardır. Zor zamanların kolay geçmesini sağlar.” Fincanını masaya koydu. “Gitmem lazım. Çay için teşekkür ederim, Bayan Watkins, Hanson’lara gitmek için sizinle ağılda buluşacak.”

Mallory fincanları yıkarken Bayan Irongate’in söylediklerini düşündü. John’ı Londra’da ilk gördüğünde onu bir baba olarak hayal edemezdi ama artık edebiliyordu. İyi bir baba olurdu.

Bir çocuğu hiçbir şekilde yaşadığım yarım yaşama mahkûm etmem, demişti, Mallory ona evlilik dışı çocuğu olup olmadığını sorduğunda.

Evet, sorumluluklarını ciddiye alıyordu, tıpkı çiftlikteki sorumluluklarını ciddiye aldığı gibi. Son derece güvenilir olan Hal bile John kadar çok çalışmıyordu.

Bir an hamile olduğunu hayal etti. John’ın bebekleri özellikle de gözlerini ondan alırlarsa güzel ve sağlıklı olurlardı. O güçlü bir adamdı ve ondan güçlü çocuklar bekleyebilirdi.

Elbette ki aynı şey Hal için de söylenebilirdi. Ya da söylenebilir miydi? Annesi Hal’in üç kız kardeşinin de hastalıklı olduğunu söylemişti. Mallory zayıf çocuklar istemiyordu. Bir çocuğun ölümünden daha büyük bir acı tahayyül edemiyordu.

İskemlesinden kalkarak fincanları dolaba yerleştirdi. Ne saçmalıklar düşünüyordu? John’ın nasıl bir baba olacağı ya da doğacak sağlıklı bebekleri onun için hiç önemli değildi, zira hamile olmadığını biliyordu. Adet dönemi bu sabah başlamıştı.

Salaklık etmeyi bir kenara bırakarak örtüyü almak üzere göle gitti.

Her şeye rağmen John öğle yemeği için kulübeye geldiğinde kendini onu incelerken yakaladı. Onun ince uzun, asil parmaklarına hep bir hayranlık duymuştu. Şu an yağı onun yapmış olduğu taze ekmeğin üzerine sürüp yerken dişlerinin düzgün, alınının doğru boyutlarda olduğunu fark etmişti. Yüksek alınlı erkeklerden hiç hoşlanmazdı ve çocuklarının da öyle olmasını istemezdi.

"Mallory, ne düşündüğünü öğrenmek için bir şilin veririm."

"Ne?" Başını iki yana sallayarak toparlandı.

"Çok dalgınsın," dedi ona, yanına gelip ocağa doğru durarak. Ağır demir çaydanlığı alarak fincanına sıcak su doldurdu. "İfaden öyle somurtkandı ki beni düşündüğünden korkmaya başladım."

Bir kolunu ocağın rafına yasladı, diğeriyle fincanını tutuyordu; Mallory onun ne kadar yakın durduğunu fark ederek şaşırdı. "Düşüncelerim hiç ilginç değil."

"Buna inanmadım. Seninle ilgili her şeyi çok ilginç buluyorum."

Mallory bir an için adamın eğilerek onu öpeceğini düşündü. John ondan uzaklaştı, Mallory küçük bir hayal kırıklığı sızısı hissetti.

"Freddie Hanson yarın bize eşlik etmek istiyor," dedi John. "Ona bunu yapabileceğini söyledim. Senin için de uygun mu?"

"Ne? Ah, evet."

John çayını yudumlarken başıyla masanın üzerindeki kâğıt yağınlarını gösterdi. "Onu almaya gittiğimizde bu raporları da götürürüz. Onunla bu sabah konuştum ve onları doldurmak konusunda hayli istekli. Onları Tyndale'le bir bağ olarak görüyor. Ayrıca kendi mahsul raporları zaten hazır. Tyndale biraz akıllıysa ben gittikten sonra Hanson'ı idarecisi olarak işe alır. Adam hem iyi bir çiftçi hem de mükemmel bir kayıt tutucu."

“İyi çiftçilerin çoğu öyledir,” dedi Mallory. Ekmekle yağı kaldırmakla meşgul oldu ama John’ın uzun bacaklarını takdir etmekten kendini alamıyordu; öne uzatmıştı ve Mallory dolaba ulaşmak için onların üzerinden atlamak zorunda kalmıştı. Oğullarının uzun bacaklı olmasını isterdi.

“Mallory, iyi misin?”

Mallory duraksadı. “Elbette, neden aksini düşündün?”

“Bana bakıp duruyorsun. Kendimi Tattersall’daki pahalı bir at gibi hissediyorum, sen de alıcısın.”

“John, bu çok komik.”

John gülererek iskemlesinden kalktı. Mallory ne olduğunu anlayamadan dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. “Akşama görüşürüz. Sylvie’yle geçireceğin akşamüstünün tadını çıkar.”

Mallory, akşamüstü diğer kadınlarla birlikte hasat sırasında işçilere öğle arasında ne yemek verileceğini planlarken sürekli olarak o küçük öpücüğü düşündü. John’ın küçük dokunuşları savunmasını yıkma konusunda aç ve istekli öpüşlerinden çok daha etkiliydi.

Kuşatma altında olmayı pek sevdiği söylenemezdi. Ama bir yanı ise bundan çok hoşlanıyordu!

Hasat sırasında insanları doyurma işi büyük bir organizasyon gerektiriyordu. Mallory, Craige Şatosu’nun hanımıyken haftalarını alan mönü hazırlama ve iş plan listelerinin Sylvie, Bayan Irongate ve Bayan Watkins’in yardımlarıyla sadece birkaç saate sığdığını fark etti. Çok çalışmaktan hoşlanırdı ama geçen onca yılda Craige Şatosu kiracılarının hanımlarından yardım almayı neden akıl etmediğini merak etti.

O akşam John’la, yapılan planları konuştular. John her ayrıntıyla ilgileniyordu. Yatma vakti gelince John kolunun altına çarşaf ve örtüyü sıkıştırdı, diğer eliyle onun elini tutarak Mallory’yi ağıla götürdü. Döşek hâlâ üzerinde yatılamayacak kadar ıslaktı.

John, bir gece önce kullandıkları bölmeye onlar için bir yatak yaptı ve bu kez yanına, örtülerin üzerine uzandı. Mallory itiraz etmeyi düşündü ama John olduğu yerde dönüp derin bir uykuya dalınca itirazının kulağa ne kadar aptalca geleceğinin farkına vardı.

Gözlerini kapadı ve uyudu.

Horsham yolunda Freddie Hanson oldukça iyi bir arkadaşı. John'ı birkaç buğday tarlasının yanında durdurdu ve üçü birden mahsulleri kontrol ettiler. Havalar güzelken mahsulün her an toplanabilecek kıvama geldiği konusunda Mallory, Hanson'la hemfikir di.

Horsham'da oldukça hareketli olan pazar yerinde hasat ekibi bulmakta çok büyük bir sıkıntı yaşamadılar. Fiyatta anlaşıldıktan sonra Hanson ekibe ilk pazartesi günü Cardiff Hall'a gelmelerini söyledi. "Önce Lord Woodruff'ın arazilerinden başlayacağız, sonra benimkiler ve ardından da diğerleri yapılacak."

John onayladı.

Hedeflerini gerçekleştirmelerinin ardından John, bir süre alışveriş yapabilmeleri için Hanson'dan bir saatlik bir müsaade istedi.

Mallory onun bu isteğine şaşırmıştı ama birkaç dakika sonra çok mutluydu. John saç için üç yeni kurdele ve başına da hasır bir şapka almıştı.

"Çillerimi sevdiğini söylediğini sanıyordum," diye eğlendi şapkayı denerken.

"Seviyorum," diye cevapladı John tembel bir tebessümle, "ama karımın kendini tam bir hanımefendi gibi hissetmesini de istiyorum. Bu arada neden buraya girmiyoruz?" Terzi dükkânını işaret etti.

"Ah, bilmiyorum," dedi Mallory aniden utanarak. "Elinde hazır bir şeyler olduğunu sanmam."

“Gel soralım.” John kapıyı açınca hoş bir çan sesi dükkâna girişlerinin habercisi oldu.

Mallory karmakarışık, küçük dükkâna girdi. Ortadaki masanın üzerinde kumaş topları vardı. Yer kumaş kırıklarıyla doluydu. Terzi ışık alan pencerenin yanında oturuyordu. Açık sarı muslin bir elbisenin etek ucunu mükemmel, küçük dikişlerle bastırıyordu.

Elbiseyi kenara bırakarak onlara yardımcı olmak için yerinden kalktı.

“Karım için bir elbise bakıyorum,” dedi John.

Kadın John’ın hırpalanmış çizmelerinden Mallory’nin çok giyilmiş kahverengi elbisesinin yakasına varıncaya dek sergiledikleri hırpani görüntüyü baştan ayağa inceledi. “Ödeyebilecek misin?” diye sordu tüm kaballığıyla.

“Ödeyemeyecek olsam burada olur muydum?” dedi John.

Kadın hor gören bir tavırla cevapladı. “İşinizi görecektir bir şey bulabilirim. İkinci el ama kullanışlı.” Perdenin arkasındaki küçük odaya geçti.

Mallory parmağım sarı muslinin üzerinde gezdirdi aslında çok güzel bir tereyağı rengindeydi. Elbiseyi eline alıp kesimine bakmak istiyordu ama tereddütlüydü.

“Bu renk sana çok yakışır,” dedi John kulağına. Uzanarak elbiseyi aldı ve Mallory’nin üzerine tuttu. Muslin zarafetle üzerinden yere doğru döküldü. Belini tümüyle çevreleyen yeşil kadife bir kurdelesine vardı, kısa kolları ve mütevazı açıklıktaki yakasıyla tam Mallory’nin zevkine göreydi.

“Seni bu elbiseyle görmek isterim,” dedi John.

“O elbise satıldı,” dedi terzi arkalarından. “Onu yerine koymanızı rica ediyorum.”

John’la Mallory aynı anda döndüler. “Ben onu karıma almak istiyorum,” dedi John makul bir tavırla.

"Paranızın yeteceğini sanmam," dedi terzi açık sözlülükle. Kolunda duran elbiseyi açarak salladı. Üzerinde mora çalan mavi küçük çiçekler bulunan gri pamuklu bir elbiseydi. "Aklımdaki elbise buydu. Onu size altı şilin ve altı peniye bırakırım."

John elbiseyi inceledi. "Sevdin mi Mallory?"

Mallory bir adım ilerledi. Elbise temizdi ve terzinin de söylediği gibi "kullanışlıydı". "Güzel."

John gülümsedi. "Güzel, gri elbiseyi ve de sarı elbiseyi alıyoruz."

Terzi sabırsız bir ses çıkardı. "Bayım, o elbise satılık değil ve öyle olsa bile paranız yetmez."

Mallory asabi bir tavırla kaykıldı. Kötü bir sahnenin yaşanmasını istemiyordu, usulca John'm ceket kolunu çekti. "Gitsek iyi olur John."

John kıpırdamadı. "Gri ve sarı için sana elli pound vereceğim."

Terzinin ağzı beş karış açık kaldı. "Elli pound mu?"

"Pekâlâ," dedi John parayı cebinden çıkararak. "Sana bunlar için altmış pound vereceğim."

"Altmış pound mu?" Kadın elini alnına götürdü. "Ama ben Leydi Elizabeth'e ne diyeceğim? Bu elbiseyi önümüzdeki perşembe günü bir ev davetinde giymek istiyor."

John parayı saymaya başladı. "Ya yeni bir elbise dikersin ya da uygun bir özür bulursun. Ona sarının yakışmadığını söyle."

Parayı kadına uzattı, kadın almak için bir an bile düşünmedi. "Haklısınız efendim. Sarı ona hiç yakışmıyor. Tenini daha da solgun gösteriyor." Parayı göğsüne sıkıştırdıktan sonra devam etti: "Etek ucunu bastırmayı bitireyim ve iki elbiseyi de paketleyeyim." Kolunda elbiselerle arka odaya geçerek gözden kayboldu.

Pazarhği şaşkınlıkla izlemiş olan Mallory sonunda konuşmayı başardı. "John, o sarı muslini nerede giyeceğim? Bir elbise için bu kadar çok para ödemek saçma."

"Onu hasat sonunda giyeceksin. Ayrıca daha önce elbiseler için bunun üç katını ödediğim de oldu."

"Metreslerin için mi?" diye sordu kurnazca.

John kollarını kavuşturarak kapının çerçevesine yaslandı. "Bir aziz olmadığımı biliyorsun." Umut dolu bir sesle ekledi. "Kıskandın mı?"

Evet. "Hayır."

Terzi ayrı ayrı paketleyip iple sardığı elbiselerle döndü, John'la Mallory dükkândan çıktılar.

Bir sonraki durakları John'ın Tunleah Mews erkeklerinin giydiklerine benzer keten bir gömlek aldığı erkek terzisi oldu. O da ikinci eldi.

Hanson'la buluşma noktalarına giderlerken John yolda ilerleyen işportacının arabasında asılı eski bir süvari şapkası gördü. Onu asılı olduğu kancadan alarak başına taktı. "Mallory bak, ne dersin?" Poz verdi.

"Bu şapka ile cesur bir gence dönüştünüz beyefendi," dedi ona dramatik bir tavırla.

"Öyle mi?" dedi şapkayı çıkarırken. "Sence uşağım bunu onaylar mı?"

"Elbette. Yeni bir moda yaratırsın."

John işportacıya döndü, şapkayı abartıyla sallayarak konuştu. "Leydim bu şapkaya hayran oldu ve ben onu almalıyım."

Kır saçlı işportacı kuşkuyla kaşlarını kaldırdı ve garip bir fiyat söyledi. Küçük bir pazarlığın ardından John on şilin gibi makul bir fiyata şapkaya sahip oldu.

Freddie Hanson, John'ın şapkasını gördüğünde gülmekten iki büklüm oldu. "Tam bir lorda benzemişsin," diye belirtti. "Lord John, hasat sonu ziyafetinin lordu."

"Kıskanacağını biliyordum." John şekerlemeciden aldıkları limonlu şeker külahını adama uzattı. "Bunlar çocukların için."

"Teşekkür ederim," dedi Hanson. Başıyla Mallory'nin paketlerini gösterdi. "Sizin de biraz alışveriş yapmış olduğunuzu görüyorum. Şapkanız da çok hoş olmuş," dedi.

Mallory içini çekti. "Teşekkür ederim Bay Hanson ama kor-karım kocamın yanında hiç fark edilmiyorum."

"Bu imkânsız," diye karşı çıktı John. "Senin güzel tebessümünü, içi gülen gözlerini görürler ve benim gibi geri zekâh bir hödüğün seni nasıl koluna takmayı başardığını merak edip dururlar."

Mallory başta onun alay ettiğini düşündü ama gözlerindeki ciddi ifadeden bunu yapmadığını anladı.

Mallory cevap vermek zorunda kalmadan Hanson iyi niyetle araya girdi: "Dawson, biz onun kör olduğuna karar verdik."

Üçü birden güldüler ve keyifli bir şekilde eve doğru yola çıktılar.

Hanson'la John dönüş yolunda siyaset konuştular. Mallory, çiftçilerin bir araya geldiklerinde sadece üç konudan bahsettikleri hakkında John'ı uyarmalıydı aslında: mahsul, hava ve siyaset. Aslında tüm konuşmayı Hanson yaptı John da dinledi.

"Lordlar Kamarası lağvolmalı. O mutlu ve şişman lordların yarısı oturumlara bile katılmıyorlar. İşlerin büyük bir kısmı sıradan adamlar tarafından yapılırken bizim o işe yaramazlara para ödememiz büyük bir suç." Hanson yumruğunu arabanın kenarına vurarak sözlerini vurguladı. "Woodruff ve Tyndale'e baksana. Bizi umursamıyorlar. Tek istedikleri kira."

Onu kapısının önüne bırakana kadar adam aynı hızla konuşmaya devam etti. John konuşmadan önce oradan yeterince uzaklaşmayı bekledi. "Adam bizim de bu hakkında atıp tuttuğu kişilerden olduğumuzu öğrense ne der acaba?" Yan gözle Mallory'ye baktı. "Lordlar Kamarası'ndaki yerimi alalı altı ay oldu ve o kapıdan içeri bir kez bile adımımı atmadım. Girmiş olsam da orada konuşulanları anlayacağımdan şüpheliyim. Yalnız da değilim.

Eski dostlarımla Freddie Hanson'ı dinleyip ciddiye alacaklarını hayal bile edemiyorum."

"Ne yazık ki ülkenin tek ihtiyacı bu," dedi Mallory. "Hanson'ın söylediklerinin çoğuna katılıyorum. Çiftçilerin ve toprak beylerinin halinden anlayan, kudretli adamlara ihtiyacımız var. Lordlar Kamarası'nda bu ihtiyaçların farkında olan o kadar az adam var ki."

Bu sözlerin ardından John sessizliğe gömüldü.

Basit bir yemek yediler. John döşegi içeri getirdi ve birlikte yatağı yaptılar. John onu birkaç dakika yalnız bıraktı.

Mallory yatağı uzanıp çarşafın arasına girdi, o kadar yorgundu ki John dönmeden önce uyuyacağını düşündü. Yanılmıştı. Uyanık kalarak onu bekledi, gelip yanına uzanacağından emindi ama kendi tepkisinin ne olacağından hiç emin değildi.

John sonunda gelip örtünün üzerine uzandığında şaşırdı. John onu kendine çekerek koluyla sardı.

Mallory gerildi. Bekledi.

John kıpırdamadı. Parmakları memesine çok yakındı. Derin bir nefes alsa onlara geçecekti.

Almadı.

Tam tersine kaskatı durarak baştan çıkarmaya çalıştığı takdirde onu terslemeye hazırlandı. Bu arada diğer yanı umutla baştan çıkarılmayı bekliyordu.

John hemen uykuya dalarak duygularını daha da altüst etti, bu yakınlık onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi.

Uykuya dalması çok vaktini aldı.

Hasada hazırlanmak için Cardiff Hall'da yapılması gereken çok iş vardı. Mallory her gün, yaşanan yeni bir huzursuz gecenin ardından, yataktan kalkarak John'la birlikte çalışıyordu. Onun sağduyusunu değerlendirmeyi ve ona güvenmeyi öğrendi. Gülmeyi ve yükü hafifletmeyi bilen biriyle çahşmanın keyfine de vardı.

Akşamlar ve şafağın erken saatleri günün en sevdiği saatleri haline geldi çünkü bu saatlerde baş başa sohbet edebiliyorlardı. Sadece hasattan konuşmuyorlardı. Mallory ona savaşı, okul yıllarını ve seyahat ettiği yerleri sordu.

John, ona çocukluk yıllarını anlattı ve daha sonra onunla eğlenecek kadar ayrıntıyı hatırladı. Mallory onun alaylarını ve dokunuşlarını özler oldu.

John ona sıklıkla dokundu. Çiftçilerden birinin mahsulü hakkında konuşmasını dinlerken elini beline koydu ya da örgüsünden yüzüne dökülen bir saç tutamıyla oynadı ya da yan yana yürürlerken elini tuttu.

Mallory'nin içi bir özlem ve hüsrarla dolmaya başladı. Keşke bir beyefendi olmasaydı, keşke ayaklarını yerden kesip ona seçme şansı tanımasaydı diye düşünürken yakalamaya başlamıştı kendini. Bu arada John'ın ilişkilerindeki bir sonraki adımın ne olacağı kararını ona bırakmış olmasını çok iyi anlıyordu. Ne yazık ki hâlâ o adımı atmaya korkuyordu.

Pazar günleri genellikle dinlenme günüydü ama hasat zamanı bu geçerli değildi. John diğer çiftlik hizmetlilerine öğleden sonra izin verdi ama o ve Mallory ertesi sabah gelecek olan hasat ekibi için hazırlık yapmaya devam ettiler. Tüm mahsul toplanana kadar ekip ağılda yatacaktı.

Sıcak ve yoğun bir gündü. Daha da ötesi ikisi de genç Roger'ın getirdiği mesajlar sonucunda hayal kırıklığına uğramışlardı. Peterson'ın mesajı bir hafta öncekiyle aynıydı: Louis Barron hâlâ bulunamamıştı.

Mallory'nin annesinden ve Hal'dan gelen iki mektup da vardı.

Annesi çok endişeliydi ve Mallory'nin John'ı hemen bırakması konusunda ısrarcıydı:

Sonunda John Barron'dan boşanmak konusunda haklı olduğunun farkına vardım! Güzel evimizin bir yabancıya ait olduğunu görmek yüreğimi parçalıyor. Tüm hizmetkârları gönderdi ve köyden kimsenin orada çalışmasına izin verilmiyor. Garip giysiler giydiği, bütün içtiği ve enfiye çektiği söyleniyor. Mobilyalarım aklıma geldikçe ağlıyorum.

Hal'm mektubu noktayı koyuyordu:

Sevgili Mallory'm,

Bana nerede olduğunu söyle gelip seni kurtarayım. Kocan kurtarılamaz. Kendini kurtar. Sahip olduğum her şey senindir. Birbirimize verdiğimiz sözleri unutmaman için duacıyım.

Sevgiyle,

Hal

Mektupların ikisini de katlayarak kahverengi elbisesinin cebine koydu. "Bir cevabım yok," dedi Roger'a.

John ona mektuplarda ne yazdığını sormadı, Mallory merak ettiğinden emindi.

O akşam yıkama gölünün kenarındaki çimlerin üzerinde oturarak karanlıkta uçuşan ateş böceklerini seyrettiler.

"Habercinin gelişinden bu yana oldukça sessizsin," dedi Mallory. "Louis'i mi düşünüyorsun?"

John çimlere uzanarak yıldızlara baktı. "O düşündüklerimden sadece bir tanesi."

"Diğeri nedir?"

“Senin âşık toprak beyinden gelen mektup.”

Mallory kendini onun bir zamanlar sorduğu soruyu sormaktan alıkoyamadı. “Kıskandın mı?”

John göz ucuyla ona baktı. “Evet.”

Onun samimi dürüstlüğü Mallory’nin geri çekilmesine sebep oldu. Mallory konuyu değiştirmeye karar verdi. “Louis Barron’u bulman konusunda daha faydalı olabilmeyi isterdim. Yıllar boyu mektuplaştık ama adamı hiç tanımıyorum.”

John dirseğinin üzerinde doğruldu. “Lütfen düşün Mallory. Mektuplarında hiç kendine dair, özel bir şeylerden bahsetti mi?”

Mallory biraz düşündü ve üzüntüyle konuştu: “Hayır, sana söylediğim gibi. Mektupları ona sorduğum sorulara ya da şikâyetlerime karşı yazılmış boş cevaplardan oluşuyordu. Kendiliğinden mektup yazdığı zamanlarda da sadece şatoda yapılmış olan önemli bir tamirat konusunda sorular soruyordu. Bazen işçi kiralayıp ondan istemediğim ve önemli bulmadığım birtakım işler yaptırıyordu.”

“Ne gibi?”

“Ah, yeni yaptırdığı üzüm çardağına giden tuğla yol. Üç ay önce yeni bir göl yaptı ve içini alabalıkla doldurdu. Bu sırada günlük harcamalarımız için gereken makul miktardaki parayı göndermeyi reddetti. Ne zaman çiftliğin ihtiyaçlarından bahsetsem ricalarımı yok saydı.”

John yeniden uzandı. Birkaç dakika boyunca sessizliğini korudu.

Mallory elini onun koluna koydu. “John, onu bulacağız.”

“Ben de öyle düşünmek istiyorum Mallory ama zaman geçtikçe kuşkuларım artıyor.” Bir sonraki cümlesi Mallory’yi çok şaşırttı. “Craig Şatosu’nu senin için geri alamayacağımı düşünmeye başladım.”

Mallory cevap verme fırsatını bulamadan John ayağa kalktı. “Gel, kulübeye gitmeye bazırım.” Elini uzattı.

Mallory uzatılan eli tuttu, John onu çekti. Öylesine hızlı çekti ki Mallory'nin yeni ayakkabılarının tabanı kaydı. Ayakları yerden kesildi, John onu göle düşmek üzereyken kurtardı.

John ona sımsıkı sarılınca Mallory onun bedeninin kendisine verdiği tepkiyi hemen hissetti. İçinden gelen karşılık verme isteğine boyun eğerek kendini adama iyice bastırdı.

"Ne yaptığının farkında mısın?" Hışırtılı sesi her zamankinden daha boğuktu.

Mallory gözlerini kaldırarak onunkilere baktı ama o çok bilmiş gözlerdeki duygu yoğunluğuna dayanamayarak başını çevirdi.

"Beni istiyor musun Mallory?"

Evet. Söylemesi gereken tek kelimeydi ama söyleyemedi. Dikkatli olmalıydı. Kendini korumak zorundaydı.

"Hâlâ bilmiyorsun değil mi?" diye fısıldadı John. "Beni bir gün affedecek misin merak etmeye başladım Mallory. Bu arada ben gölün yanında otlara uzanıp seninle sevişmek istiyorum. Sana sahip olmak, sen benden başka bir erkeği düşünemeyecek hale gelene kadar içini doldurmak istiyorum."

Elleriyle Mallory'yi hafifçe itti. "Ama bunu yapmayacağım. Sen bana özgür iradenle gelmelisin."

"Çok şey istiyorsun."

John'ın gözlerindeki yoğunluk söndü. "Biliyorum."

Başka bir şey söylemeden döndü, Mallory'nin elini tuttu ve onunla birlikte kulübeye yürümeye başladı.

Mallory ellerinin titrediğini fark edip etmediğini merak etti.

Kulübeye girince John örtüyü yatağın üzerinden çekip aldı. "Böyle devam edemeyiz Mallory. Sanırım benim yeniden ağılda uyumaya başlamam en iyisi." Cevabını beklemeden gitti.

Mallory o patıkayı tırmanıp karanlığın içinde gözden kaybolana kadar arkasından baktı. Usulca kapıyı kapadı ve demiri indirdi.

Yalnızdı. Kulübede yalnız kalmayalı epey bir zaman olmuştu. Gerindi. “En azından iyi bir uyku uyuyacağım.” Sesi boş odada kulağa çok yalnız geldi.

Yapacak bir şeyi yoktu, soyundu ve yatağa girdi ama gözüne uyku girmedi.

John’a bir şans daha vermesi aptallık mı olurdu? Vermezse daha mı kötü olurdu?

Sorular zihninde art arda dönüp durdular. Vakit gece yarısını geçerken yüreğinin ona ne söylemeye çalıştığının farkına vardı.

Seçimini yaptı, bunu yapar yapmaz da derin, rüyasız bir uykuya daldı.

Ertesi sabah şafak sökmeden önce haftalardan bu yana ilk kez dinlenmiş olarak uyandı. Doğru kararı verdiğini biliyordu. Hızla gri elbisesini giydi ve ağıla gitti.

John hasat işçilerine merhaba dışında bir şeyler söyleyerek onları organize etmekle meşguldü. Mallory çahşmaya gitti. Hasat başladı.

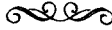
Mallory de herkes kadar yoğun çalıştı ama bir ara kaçmayı başardı. Peder Luridge’i Cardiff Hall’un yemek iskemlelerinde Lord Woodruff’la birlikte otururken buldu. İskemleler ve küçük bir masa tarlalara bakan küçük bir tepeye konmuştu. Lord Hazretleri mürekkep ve kâğıt getirmiş ve çoktan bir şeyler karamaya başlamıştı.

“Sayın Peder sizinle özel bir şey konuşabilir miyim?”

“Elbette Bayan Dawson,” dedi adam ayağa kalkarak.

Mallory onu Lord Woodruff’tan birkaç adım öteye götürdü. “Sayın Peder kocama hasat sonunda bir sürpriz yapmak istiyorum ve yardımınıza ihtiyacım var.”

ON YEDİNCİ BÖLÜM

*Kilisenin tepesine ulaşana kadar uzadılar.
Daha yükseğe çıkamayacak kadar büyüdüklerinde,
Tüm gerçek âşıkların gıpta etmesi için
Gerçek âşıkların düğümüyle birbirlerine dolandılar.*

“Lord Thomas ve Güzel Ellinor”

Hasat zorlu ve yıpratıcı bir işti. Beş kişilik bir ekip günde yaklaşık bir hektarlık alanı hasat edebiliyordu. John, bölgeden altmış adam ve ayrıca tutulan yirmi beş kişilik ekiple tüm hasadı on günde yapmayı umuyordu. Adamlar sıkıntıyı dağıtmak ve bitmek bilmeyen tarlalarda orak sallamanın verdiği gerginliği azaltmak için sıklıkla şarkı söylüyorlardı.

Kadınlarla çocuklar da erkekler kadar ağır çahşıyorlardı. Mallory zamanını ikiye ayırmıştı; bu büyük kalabalığı doyurmak için yemeklere yardım ediyor, buğdaylar kesilip toplandıkça tarlalara gidip demetleri bağlıyordu.

Sapları çekip düğüm bağlamaktan parmakları ağrıyordu. Kaldırıp yüklenip taşımaktan omuzları acıyordu. Her gece bitap bir halde kendini yatağa atıyordu.

John yatakta ona katılmıyordu. Hasat ekibiyle birlikte ağda yatıyordu. Karşılaştıklarında birbirleriyle iki çift laf edecek zamanı ve enerjiyi güçlükle buluyorlardı; Cardiff Hall ya da köyden kimse ayrı olduklarının farkında değildi. Arazilere bakan masasında her gün deliler gibi yazmakta olan Lord Woodruff da dahil olmak üzere herkes çok yorgundu.

Peder Luridge pazar gününün dinlenme günü olması konusunda ısrarcı oldu. Cemaatinin çoğu ayin sırasında uyuyakaldı. Aynı pazar günü akşamüstü Evie bebeğini doğurdu. Tunleah Mews sakinleri bu doğumu iyiye işaret olarak yorumladı. Lord Woodruff keyiften oynayarak bu bebeğin büyük epik eseri için bir hasat metaforu olduğunu söyledi. Pek çok kişi adamın ne dediğini anlamadı.

Haberci Roger o akşamüstü sona ermek üzereyken geldi. Peterson yine rapor edecek yeni bir haberi olmadığını bildirmiş ve John'ın ne yapmasını istediğini sormuştu. John adamları tüm limanlara, dükkânlara ve Louis'in müdavimi olduğu bilinen yerlere yerleştirmesini isteyen bir mesaj yolladı.

Mallory pazar akşamı John'ın kulübeye gelebileceğini düşündü ama o bunu yapmadı.

Sonunda bir sonraki cuma günü öğlen saatlerinde son arazi biçildi. John son demeti eline alıp başmın üzerine kaldırdığında herkes kutlama çılgınları attı.

Yaşlar Mallory'nin gözlerinden aşağı süzüldü. John başarmıştı. Yaptığı sadece hasat değildi, Sylvie ile Bayan Irongate'e göre o köye daha önce var olmayan bir birlik getirmişti.

Kutlamaların ortasında Mallory'yle John'ın bakışları buluştu. John ona doğru gelerek saman demetini ona uzattı. "Başardık," dedi.

"Hayır, *sen* başardın."

"Sen olmasaydın teşebbüs bile etmezdim."

Hiçbir övgü sözcüğü kulağına bu kadar tatlı gelmezdi. "Sen çok özel bir adamsın John Barron."

"Ve benimle evli olduğun için memnun musun?"

Mallory sadece gülümsedi ve oradan uzaklaştı, bu tepkisinin John'ın kalbinde doğru yeri bulduğunu biliyordu.

O gece erkekler iki kuyu kazarak etleri kızartmaya başladılar. Bir fıçı şarap onlara eşlik ediyordu. Mallory kulübenin yanındaki masaya oturdu ve erkeklerin kahkahalarını, şakalaşmalarını ve şarkı söyleyişlerini dinledi.

Yatağa gitme kararı aldığı sırada John'ın kulübeye yaklaştığını gördü. Boyun bağı çözülmüş ve boynuna asılmıştı. Kollarını sıvamıştı ve biraz yalpalıyordu. Mallory hızla koşarak kapıyı açtı, onu gördüğü için mutluydu. "İçeri gel John."

John başını eğerek alçak eşikten geçti ve içeri girdi. Bu hasattan önce ayrılışından bu yana kulübeye ilk girişiydi. Mallory bir an için ellerini adamın geniş ve güçlü sırtında gezdirme arzusuna kapıldı ama hemen ardından onun hafifçe sallandığını ve bakışlarının donuklaşmış olduğunu fark etti.

John kısık bir iç çekişle adını söyledi. "Mallory."

Nefesinin kokusu Mallory'yi neredeyse yere serecekti. "John, içkilerin tadına mı bakıyordun!"

"Biri yapmalıydı," diye itiraf etti John pişman bir tavırla, uzun bedeni sağa doğru eğilmeye başladı.

Mallory ona destek oldu ve birlikte yatağa gittiler. Mallory onu yatağa oturttu. John ona sırttı, oldukça komik görünüyordu. "Beni gördüğüne sevindin mi?"

"Evet, çok."

İri bir yavru köpek sevimliliğiyle kollarını Mallory'nin beline sardı ve onunla birlikte sırtüstü yatağa devrildi.

Mallory onun üzerindeydi, John onu sımsıkı sarmıştı. Ona bu kadar yakın olmak çok güzeldi. Başını John'm göğsüne yasladı. John'ın parmakları saçlarıyla oynuyordu.

John esneyerek fısıldadı: "Seni özledim Mallory."

Mallory elinin tersiyle onun çıkmaya başlamış olan sakallarıyla kaplı çenesini okşadı. "Ben de seni çok özledim."

"Kocan olmama izin vermene yetecek kadar mı?" diye sordu döşeğe iyice yerleşerek.

"Ah John, yetecek kadardan çok daha fazla." Mallory öpmek için onun dudaklarına uzandı ve sızmış olduğunu gördü. Bir an bakakaldı, onunla oynuyor olmalıydı.

John horlayınca bunun bir oyun olmadığını anladı.

Gülümseyerek kalktı, zorlu bir mücadele vererek çizmelerini çıkardı ve John'ı örtülerin arasına soktu. Sonra çırlıçıplak soyunarak mutlulukla onun yanına kıvrıldı.

Ertesi sabah vurulan kapı ikisini de uyandırdı. John hemen doğruldu ve başını tutarak inledi.

Mallory kahverengi elbisesini giyerek kapıya baktı. Gelen Wadham'dı. Mallory'yi başıyla selamladı. "Bay Dawson'a ihtiyacımız var. Bu sabah geldiğimde şarap fiçilerinin hirinin boşalmış olduğunu gördüm. Ziyafet için yenisine ihtiyacımız olacak."

Mallory başını çevirerek John'a baktı, yüzü çok solgundu. "John, adamların şimdiden bir fiçi şarabı bitirmiş olduklarını söylüyor. Bu konuda bir şey biliyor musun?"

John güçlükle kalktı, çizmelerini giydi ve kapıya yürüdü. "Çok iyi biliyorum." Dudaklarını Mallory'nin alnına bastırdı ve "Çok işimiz var, ağılı parti için temizlemeliyiz," diyen Wadham'ı takip etti.

Mallory hızla giyinerek ağıl temizliği yapan kadınlı erkekli gruba katıldı. Bayan Irongate ve hasat ekibinden kadınların

yardımına rağmen ziyafet hazırlıkları en az hasat kadar zorlu bir çalışma gerektirdi. Ayrıca Mallory bugünün çok özel olmasını istiyordu.

Akşamüstü saat dörtte her şey hazırды ve ilk aileler gelmeye başladı. Bütün aileler herkesle paylaşmak üzere en az bir çeşit yemek getirmişti. Servis masasının üzeri kısa sürede bir çiftçinin bahçesinde bulunabilecek her tür sebzeyle doldu. Patatesler, lahanalar, şalgamlar ve havuçlar... Sosisler ve peynir kesme tahtalarının üzerine konmuştu, yanlarına da sepetler dolusu küçük ekmekler yerleştirilmişti. Yemeğin en vurgulayıcı bölümü tatlılar olacaktı. Çocuklar ayrı bir masaya konmuş olan vişneli ve elmalı turtalardan gözlerini alamıyorlardı. Bayan Watkins ile Lucy kendi üretimleri olan üç büyük puding ve bir kâse vanilyalı kremayla içeri girince çocuklar "aah" "ooh" nidalarıyla el çırpıldılar.

Mallory çocukların bu heyecanına gülümsedi. Pek çoğu ilk önce pudingi tattı, pek azı vanilyalı kremayı denedi. Bayan Watkins gururla şişindi.

Lord Woodruff yazı masasında oturuyordu, çocukların vanilyalı kremaya verdikleri tepkiyi anlatacak en uygun kelimeleri bulma çabasıındaydı. Son hafta boyunca sürekli olarak yazmıştı, Mallory adamın çıkardığı işten memnun olduğunu hissetti. Elbette ki yere atılmış birkaç kâğıt topu vardı. Köylüler de adamın garipliklerine daha bir hoşgörülle bakar olmuştu.

Mallory birdenbire ziyafetin başlamak üzere olduğunu fark etti, daha hazır değildi. Bayan Irongate'ten eti paylaşdırma görevini üstlenmesini rica etti ve kulübeye doğru koşmaya başladı.

Yoldaki dönemeçte karşı yönden gelen John'la çarpıştı. John onu kollarından tutarak dengesini bulmasını sağladı. "Yanlış yöne gidiyorsun."

Mallory başını kaldırıp ona bakınca öylece kalakaldı. John temiz gömlek ve ceket giymişti. Londra'dan getirmiş olduğu

dantelli boyun bağıni da bağlamıştı. Beyefendi bir çiftçiydi; çok yakışıklı bir beyefendi çiftçi. "Tıraş olmuştun," diye saçmaladı.

"Ve bu akşamüstü biraz uyumayı da başardım." Ellerinini Mallory'nin kollarında yukarı aşağı gezdirdi. "Mallory, ben kahrolası bir aptalım. Seni çok özledim..."

"Dawson!" Kalabalığın gittikçe artan gürültüsünün arasından Hanson'ın sesi duyuldu. "Şövalye şapkan nerede? Sen ziyafetin lordusun dostum ve öyle görünmelisin!"

John elinde tuttuğu altın renkli tüyleri kirlenmiş eski şapkayı kaldırarak başına koydu. Ağıldan o tarafa bakmakta olan herkes kahkahalara boğuldu. Mallory bu anı kullanarak oradan kaçtı.

Hızla kulübeye gitti, "kullanışlı" gri elbisesini güzel sarı muslinle değiştirdi. Sırtına uzanarak bağları iyice sıktı ve keşke bir aynam olsaydı diye düşündü. Saçlarını parlayana kadar taradı, tepeden toplayarak yeşil kurdeleyle bağladı. Saçları bukleler halinde omuzlarından aşağı döküldü. John'ın böyle sevdiğini biliyordu.

Midesi hem sızlıyor hem uçuşuyordu, elini karmna bastırdı. Ya John planladığı şeyden hoşlanmazsa? Hemen bu kuşkuları zihninden sildi. John onu seviyordu, artık bunu biliyordu; tıpkı onun hayatında sevebileceği tek adam olduğunu bildiği gibi.

Geç olduğunu fark ederek hızla ağıla gitti. Herkes ziyafetin başlamasını bekliyordu. Yetişkinler masaların arasında durup sohbet ederken çocuklar oradan oraya koşuşuyorlardı.

Peder Luridge Mallory'nin yanında belirdi. Kolunu tutarak elini okşadı. "Hazır mısın?"

İçini bir ürperti sardı. "Sanırım."

"Hiçbir şeyden haberi yok mu?"

Mallory başını iki yana salladı. "Sürpriz olacak."

Peder Luridge onu Cardiff Hall porselenleriyle hazırlanmış olan ana masanın yanına götürdü. "Müsaadenizi rica ediyorum," diye seslendi. "Dikkatinizi bana verebilir misiniz lütfen?"

Kalabalık birbirini susturdu. Fıçıların yanında duran John dönüp onu gördü ve bakışları takdirle yumuşadı. Mallory kendini son derece dışı hissetti.

"Bu muhteşem ziyafet yemeğini kutsamadan önce," diye söze başladı Peder Luridge, "benden başka küçük bir tören yapmam istendi. Bay Dawson buraya gelebilir misiniz?"

John şövalye şapkasını Hanson'a verdi ve kalabalığın arasından ilerleyerek Mallory'nin yanına geldi.

"Eşiniz, Bayan Dawson ziyafet başlamadan önce evlilik yeminlerinizi tekrarlamak istedi," dedi Peder Luridge.

John'ın yüzü şaşkınlık ve mutlulukla ışıldayıp elini tutana kadar Mallory kendini gerçek bir gelin gibi huzursuz hissetti. "Bundan daha iyi bir şey düşüneyim," dedi John.

Peder Luridge topluluğa döndü. "Tüm seremoniyi yapmayacağım çünkü hepimiz açız ama oldukça önemli şeyler söyleyeceğim. Bildiğiniz gibi bu sembolik bir tören, tarlalardaki zorlu çalışmanın ardından yapılan bu harika kutlama gününde bu çift yeminini tekrarlamak istiyor çünkü evlilik de zorlu bir iştir. Bel bükücü olabilir..."

Erkeklerin çoğu bu gözlem karşısında ağızları açık kalarak baktılar.

"Meyveleri de olabilir," diye devam etti Peder başıyla yemeğe başlamak için sabırsızlanan çocuk grubunu göstererek. "Ama her zaman insanı kamçılayan bir şeydir, en azından iyi evlilikler böyledir." Dikkatini önünde duran çiftte çevirerek ezberindekileri söylemeye başladı.

"John Dawson, bu kadını yasalar ve Tanrı'nın huzurunda evliliğin kutsal birliğinde birlikte yaşamak üzere karın olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta onu sevip mutlu edeceğine, onurlandırıp koruyacağına ve bütün bunların yanı sıra hayatınızın sonuna kadar onun yanında olacağına söz verir misin?"

John hiç tereddüt etmedi. "Veririm."

Peder Mallory'ye döndü. "Mallory Dawson, bu adamı yasalar ve Tanrı'nın huzurunda evliliğin kutsal birliğinde birlikte yaşamak üzere kocan olarak kabul ediyor musun? Hastalıkta ve sağlıkta onu sevip mutlu edeceğine, ona itaat edeceğine," John "itaat" sözcüğü sırasında elini hafifçe sıktı, "onu onurlandırıp koruyacağına ve bütün bunların yanı sıra hayatınızın sonuna kadar onun yanında olacağına söz verir misin?"

"Veririm."

Peder Luridge onlara kutsayan bir tebessümle baktı. "O zaman ben de sizi karı koca ilan ediyorum." Ellerini ovuşturdu. "Şimdi hasat duası zamam."

"Bir saniye Sayın Peder," dedi John. Cebinden Mallory'nin alyansını çıkardı. "Bu yüzüğü Mallory'nin parmağına takmak istiyorum ve mümkün olduğu kadar çok şahidin önünde bana *itaat* sözü veren bu kadına," bu sözlerinin karşılığında birtakım kıkırtılar geldi, "şunu söylemek istiyorum, bu yüzüğü bir daha asla parmağından çıkarmayacak." Safir ve elmas halkayı Mallory'nin sol elinin yüzük parmağına taktı.

"Yüce Tanrım," dedi Peder Luridge şaşkınlıkla. "Bu yüzük bir servet değerinde olmah."

"Annemindi," dedi John gözlerini Mallory'nin gözlerinden ayırmadan. Sonra ağır hareketlerle eğilerek gelinini öptü.

Bunun ardından hasat sonu ziyafeti gerçek bir kutlamaya dönüştü. Odadaki kadınların pek azının gözü kuru kalmıştı. Bayan Irongate'le Bayan Watkins gözlerinden yaşlar akarak Mallory'yi kucakladılar, yüzüğü gördükleri anda yaşlar kurudu. Bilmiş bakışlarla ona değer biçtiler.

"Birinci sınıf," dedi Bayan Watkins.

"Böylesine kaliteli bir elmas görmeyeli çok uzun zaman oldu," diye onayladı Bayan Irongate.

Sonunda herkes ziyafet masalarına oturdu, güzel bir yemekti. John Mallory'yi, damatların gelinlerine yaptığı gibi, kendi tabağından beslemek konusunda ısrarcıydı.

Lord Woodruff yanlarında oturuyordu. "Bu çok eğlenceli. Seneye mutlaka tekrarlamalıyız."

"Evet," diye onayladı John Mallory'ye bir komplocu gibi gülümseyerek.

Mallory, Lord Woodruff dolaşmaya çıkana kadar bekledi, kim bilir nereye gitmişti. "Bunu özleyeceksin, değil mi?"

John etrafına bakındı. Çocukların çoğu yemeklerini bitirmiş, annelerine bir parça turta ya da bir kaşık vanilyalı krema vermeleri için yalvarmaya başlamışlardı. Erkekler şarap fiçilerinin etrafında toplanmıştı, kadınlar gruplar halinde çocukların ve masaların arasında duruyorlardı.

"Evet, özleyeceğim. Buraya gelmeden önce sadece iyi bir asker ve savaşçı olabileceğimi düşünüyordum. Ama şimdi bir şey ekmenin ki bu basit bir fikir bile olabilir ve ardından onun büyümesini izlemenin çok daha büyük bir mükâfat olduğunu düşünüyorum." Ona doğru eğildi. "Teşekkür ederim Mallory."

"Ben bir şey yapmadım."

"Ah, yaptın. Geçen hafta sinirlerin bozulduğu, çiftçilerin arasında ufak tefek kavgalar çıktığında, yorgunluktan tükendiğimde hep devam ettim çünkü sana, beni işe yaramaz bir koca olarak görmenin yanlış olduğunu kanıtlayacaktım."

"Yanılmıştım," diye itiraf etti Mallory.

Daha başka bir şey konuşmadan dansın başladığına dair çağrı yapıldı. Mallory, bu kez dansa katılmakta tereddüt etmedi. John küçük orkestrayla birlikte çalmak zorundaydı ama onunla üç dans edecek kadar kaçmayı başardı. Sonuncusu bir valsti.

Mallory daha önce hiç vals yapmamıştı ama John'a güvendi. John onu kollarının arasına aldı, bir eli belindeydi; diğer çiftlerin arasına katılarak ağılda dönerek süzöldüler.

John valse devamı ederek onu dışarı, kadife geceye çıkardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Mallory.

"Yalnız kalabileceğimiz bir yere."

Elini tutarak Mallory'yi patikaya yönlendirdi. Aynı fikirde olan tek çift onlar değildi. Ay ışığıyla aydınlanan patikada başka çiftler de yürüyordu, bir kısmı da çalılıkların ardına gizlenmişti.

Kulübeye girince John kapıyı demirledi, kepenkleri kapadı. Döndü ve mumu yakmakta olan Mallory'yi seyretti. Mumun ışıltısı küçük odayı doldurdu.

Karısı... zarif, güzel, sakin, akıllı, esprili ve zorlu. Bir erkeğin hayat arkadaşında bulmak istediği her şey...

Kapıdan uzaklaşarak ona doğru yürüdü. "Bu gece ağıla adım attığın andan beri bunu yapmak istiyorum."

Onu kollarının arasına alarak geriye yatırdı ve inanılmaz bir açlıkla öpmeye başladı. Mallory de ona karşılık verdi, tutkusu John'inkiyle uyumluydu.

John yüzünü onun boynuna ve güzel kokan saçlarına gömdü. Mallory ona olan arzusunun büyüklüğünü hissedene kadar onu bedenine bastırdı.

"Seni kaybetmek istemiyorum."

Mallory'nin kolları telaşla onu kucakladı. "Kaybetmeyeceksin. Ben seninim John. Senin olmak istiyorum."

John mutlu bir çığlıkla onu tekrar öptü ve kucaklayarak yatağa götürdü. Dudakları buluştu, John elbisesinin arkasını çözerken Mallory'nin dili onunla oynadı.

Mallory'yi yatağa koydu. Kasıkları ona sahip olma isteğiyle zonkluyordu ama acele etmeyecekti. Bu gecenin unutulmaz olmasını istiyordu.

Bir dizinin üzerine çöktü, Mallory'nin ayağını kaldırdı ve eskimiş oğlak derisi ayakkabısını çıkardı. Bunlar icra memurlarından kaçtıkları gece giymiş olduğu ayakkabılardı. "Ben Craige

Vikontu John Barron, sen Craige Vikontesi Mallory Barron'u eşim olarak kabul ediyorum." Ayakkabısının diğer tekini de çıkararak yere koydu.

Mallory çorap giymemişti, John parmağı delik olan çorabı hatırlayarak gülümsedi. Elini baldırlarında gezdirdi, eteklerini yukarı doğru sıyrarak uyluklarına vardı. Önce bir bacak içine ardından da diğerine birere öpücük kondurdu.

Başını kaldırıp Mallory'ye baktı. Arkasını açmış olduğu elbisenin yakası seksi bir şekilde omuzlarından aşağı süzülüyordu. Saç kurdelesinin fiyongu dans sırasında gevşemişti. John uzanarak onu çekti. Saçları omuzlarından aşağı dökülüyordu. John burnunu elbisenin yakasına sürterek onu usul usul aşağı indirmeye başladı, bir noktada Mallory onu durdurdu.

Başını ona doğru kaldırdı. "Ben Craige Vikontesi Mallory Barron, sen Craige Vikontu John Barron'u eşim olarak kabul ediyorum." Sesi son derece kendinden emin, dişi ve sahipleniciydi.

John'ın ceketini omuzlarından aşağı kaydırdı. Çıplak uylukları adamın bedeninin iki yanındaydı ve kıpırdamaması için iki yandan ona bastırıyordu. Boyun bağını çözmeye başladı. "Seni seveceğime," dedi boyun bağını kenara atarken. Gömleğini pantolonunun içinden çekip çıkardı. "Rahat ettirip onurlandıracağıma söz veririm."

Bu sözleri söylerken gülümsedi. John uzanıp boynunu öptükten sonra kulağına fısıldadı. "İtaat' kısmını unuttun," diye hatırlattı ona.

Mallory güldü, sesi baştan çıkarıcıydı. "Ah hayır, Lordum. İtaat istiyorsanız *hak etmelisiniz*." Geri çekilerek gömleğini başının üzerinden çıkardı.

John, Mallory'nin yanına, yatağın kenarına oturdu, çizmelerini çıkardı ve ayağa kalktı. "Peki, nasıl hak edecekmişim?"

"Beni ve bu evliliği onurlandırarak."

"Sana tapıyorum." Mallory'yi çekip ayağa kaldırdı, karşı karşıya durdular. Açgözlülükle elbisesini ve kombinezonunu aşağı indirirken dudakları memesinin üzerine kondu. Göğüs ucu onun için çoktan sertleşmişti. John onu ağzına aldı, tadıyla kendini şımartırken Mallory'yi de keyifle inletti. Mallory parmaklarını onun saçlarına geçirerek üst üste adını söyledi.

John sarı muslin elbiseyi ve pamuklu iç çamaşırlarını kalçasından aşağı indirerek onun hazla puslanmış gözlerinin içine baktı. "Seni hiç kimseyi sevmediğim gibi seveceğim, seni hayatımın sonuna kadar rahat ettireceğim ve onurlandıracağım," diye yemin etti.

Mallory onun önünde diz çöktü. Gözleri ona duyduğu aşkla parlıyordu, John daha güzel bir kadınla hiç karşılaşmamış olduğuna yemin edebilirdi.

Mallory'nin parmakları pantolonunun düğmelerini çözmeye başladı. "Kocam, ben de sana itaat edeceğim, sana olan sevgim ve saygımdan dolayı sana itaat edeceğim. Hep yanında olacağım ve karın olmaktan hep gurur duyacağım."

Mallory'yi kucaklayarak kendine çekti. "Yüce Tanrım, Mallory... Benim için senin aşkından daha büyük bir ödül yok. Sensiz yaşayamam."

Yaşlar Mallory'nin yüzünden aşağı süzüldü ama bunlar mutluluk gözyaşlarıydı; John her birini öptü, ardından da o kahkahalarla gülene kadar çillerini öptü.

John'm parmakları ona dokundu, onu yatağa uzatırken içine kaydı. Mallory'nin kalçası yükseldi.

"John, seni içimde istiyorum. Sana ihtiyacım var."

Mallory'nin üzerine yerleşti. "Mallory, bu bizim zifaf gecemiz. Bu bizim ilk birlikteliğimiz." Onu öptü, öpmeye devam ederken içine girdi, orgamının etrafında kasılarak onu daha derinlere çeken kasların tadını çıkardı.

Onunla sevişmeye devam etti. Daha önceden sahip olabileceği tüm kötü anıları silmeye çalıştı.

Ama Mallory ağırdan almak istemiyordu. Kalçalarının ah-laksızca hareketleri John'inkilere mükemmel bir uyum sağladı ve John o an itibarıyla kimin baştan çıkaran kimin baştan çıkarılan olduğunu bilemez hale geldi.

Mallory bacaklarını beline sararak onun daha derinlere çekti. Tempoları arttıkça bedenleri terle kaplandı, John tekrar tekrar içine girip çıkarak ona sahip olduğu her şeyi vermeye çalıştı.

Bir süre sonra Mallory'nin içindeki sarsıntıyı hissetti. Mallory adını haykırarak kendini yaşadığı büyüğü ana tamamıyla verdi, bütünleşme ve gevşeme...

John onun içine gömüldü ve kendini kaybetti. Onun için başka bir kadın olamazdı. Bunu tüm benliğiyle hissediyordu, hayatında ilk kez yuvasını bulmuştu. Tam burada, Mallory'nin kollarında...

Sonrasında uzun bir süre öylece yattılar, John kıpırdayabilecek enerjiyi bulduğunda başını kaldırarak sordu. "Nasıl hissediyorsun?"

Cevap verirken koyu renk gözleri hâlâ arzuluydu. "Evli."

John o gece, karısıyla üç kez daha sevişti. Ona doyamıyordu.

Onunla sevişmediği zamanlarda onu kollarının arasında tuttu ve sohbet ettiler.

Oradan ayrıldıklarında Lord Woodruff'in ne yapacağını merak ettiler, Freddie Hanson idarecilik görevini kabul ettiği takdirde iyi olacağına karar verdiler. Daha önce başkalarıyla asla ama asla konuşmadıkları sırlarını paylaştılar.

Planlar yaptılar. Mallory başı onun göğsüne yaslıyken tek parmağıyla John'ın meme ucunun etrafında bilinçsiz daireler çizdi. "İngiltere'yi terk etmeye zorlanırsak ne olacağından korkuyordum." Elini göğsüne koyarak John'ın kalp atışlarını hissetti. "Artık korkmuyorum, seninle olduğum sürece önemsiz."

John ona sınıksı sarıldı. “Öyle bir şey olmayacak.”

“Olursa da artık gelecekten korkmuyorum.”

John onu alnından öptükten sonra ayağını onun baldırında gezdirdi. “Kendime Louis’i bulmak için nereyi düşünemediğimi sorup duruyorum çünkü kesinlikle buralarda bir yerlerde. Bunu yıllardır planlıyordu ama yanına bırakacağımı sanıyorsa çok aldanıyor.”

Mallory çenesini onun göğsüne yasladı. “John, seni seviyorum.”

John ona gülümseyince bir kahkaha attı.

“Komik olan ne?” diye sordu John.

“Gamzen. Orada zaman zaman ortaya çıkan gizli bir gamzen var.” Dilini dudağının kenarına bastırarak gamzenin yerini gösterdi.

Mallory’nin hareketleri onu yeniden heyecana getirdi, uyarılan organı karnına baskı yapınca Mallory kıvrandı.

Sırtüstü dönmeye yeltendi ama John onun olduğu yerde kalmasını sağladı. “Sana yeni bir oyun öğreteyim,” diyerek onu kaldırıp üzerine oturttu.

“Ah John,” diye fısıldadı Mallory, “bu oyunu sevdim.”

John’ın içindeki ses onu sabaha karşı uyandırdı. John olduğu yerde dönerek yeniden uyumaya çalıştı ama ses susmak bilmiyordu. Daha önce dile getirdiği sözleri söyleyip duruyordu. *Onu arayacağın en son yer neresi olabilir?*

Mallory’nin sesi düşüncelerinin arasına girdi. “John, uyanık mısın?”

“Evet.” Onu kendine çekti.

“Craig Şatosu’nun yeni sahibini düşünmekten kendimi alamıyorum,” dedi Mallory. “Annem mektubunda kimsenin onu görmediğini yazmış. Tek başına oturuyormuş. Umarım kiracılarla ilgilenir.”

John başıyla onaylarken onun yeni söylediği sözleri düşünerek durdu. “Yeni sahibin tek başına kaldığını söyledin.”

“Hı-hı.” Mallory yeniden uyumak üzereydi. “Annem mobilyaları için endişeleniyor. Bu yeni adam sigara içiyor, enfiye kullanıyor-muş. Annem muhtemelen masalarda yanık izleri oluşmasından korkuyor. John, anneme Craige Şatosu dışında da güzel bir yaşam olduğunu öğretmemiz gerekiyor.”

John doğruldu aklına gelen şey onu şoka sokmuştu. “Hayır, Louis olamaz.”

“Ne olamaz?” diye sordu Mallory dönüp ona bakarak.

“Craige Şatosu’nda,” dedi John.

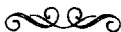
“Pardon?”

John yataktan kalktı. “Louis Craige Şatosu’nda.”

“Ciddi olamazsın.”

“Çok ciddiylim. Ashında düşündükçe daha da haklı olduğumu görüyorum. Olabileceği tek yer orası.” Mallory’yi yataktan kaldırarak öptü. “Gizemi çözdük Mallory. Servetimizi geri alacağız.”

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Eğer kırıcı olmazsan,

Sonsuza dek seninle kalırım.

Madam, seni seveceğime dair yemin ettim.

Fikrimi değiştirmemi ister miydin?

Ah hayır John! Hayır John! Hayır John! Hayır!

“Ah Hayır John!”

O sabah kilisenin ardından John, Lord Woodruff'ı çalışma odasında ziyaret ederek o gün oradan ayrılacaklarını bildirdi. Lord Woodruff bu haberi hiç hoş karşılamadı.

“Ben ne yapacağım? Bana kim bakacak?” diye sordu adam kadehini ağzına kadar şarapla doldururken.

Mallory, hasat sırasında çalışma odasına kapanmayan Lord Woodruff'ın o sırada çok az şarap içtiğini keşfettiğinde çok şaşırmıştı. Adam yine eski alışkanlığına dönmüştü.

“Cardiff Hall'u kim idare edecek?” diye devam etti adam. “Ben Tyndale'e ne diyeceğim?”

“Cardiff Hall'u idare edecek kişi Freddie Hanson'dır,” dedi John. “Zaten buradaki yönetici evinde oturuyor ve Tyndale'in istediği raporları hazırlıyor. Bu sabah özgür irademle onunla ko-

nuştum. İşi yapacak ama ona iyi bir ödeme yapmanız koşuluyla. Bu paraya değeceğinden eminim. Tyndale'e gelince ona bir şey söylemek zorunda değilsiniz. Benden haberdar değil."

Lord Woodruff mürekkep lekeli parmağıyla çenesini kaşıdı. "Yani, soyulduğunuz konusundaki hikâye tümüyle bir düzmece miydi?"

"Tam olarak değil," dedi John acı bir sesle ama ayrıntıya girmede.

Mallory, Bayan Irongate ve Bayan Watkins'le vedalaşmakta zorlandı. Onlara tüm hikâyeyi anlattı.

"Bir Vikontes!" diye haykırdı Bayan Irongate, Mallory'ye veda etmek üzere sarılırken.

"Ah, gözlerini kurula Lydia," dedi Bayan Watkins. "Dün gece parmağına taktığı yüzüğü gördüğümüz anda bunu anlamalıydık."

"Ah ama Emma," dedi Bayan Irongate, "Bayan Dawson'a, yani Leydimize demek istedim, söylediklerimizi bir düşünsene..." Ağzını elleriyle örttü. "Ah, hayır, bu doğru değil."

"Vikontes," dedi Bayan Watkins onun yerine.

"Evet," Bayan Irongate bir reverans yaptı. "Vikontes." Yeni yaşlar yanaklarından süzölmeye başladı. "Çok romantik. Dün gece sarı muslinle çok güzeldin hayatım. Gerçek bir leydiydin."

Mallory ağlayarak mutfak kapısından el sallayan iki kadının yanından ayrıldı. John, kilisenin ardından hâlâ atların bağlı olduğu arabayı Lord Woodruff'tan ödünç almıştı. Giysilerini ve sepette sakladıkları özel eşyalarını aldılar. Freddie Hanson onları Horsham'a götürecekti, oradan bir araba kiralayacaklardı. John yolda Roger'la karşılaşacaklarını umuyordu. Karşılaşmazlarsa Binbaşı Peterson'a, Horsham Postanesi'nden mektup yollayacaktı.

John arabayla meşgulken Mallory kulübeye döndü. Sahipsiz ve kimsesiz göründü gözüne.

Açık kapıdan geçerek odanın ortasında durdu. Çarşafarla örtüyü Bayan Irongate'e geri verdiği için döşek boştu. Beyaz duvarlardaki is lekeleri şu an daha fazla göze çarpıyordu, odayı terk etmiş olan taze ekmek kokusunu şimdiden özlemişti.

Bu kulübe ilk yuvalarıydı, burayı çok özleyecekti.

"Gitmek için hazır mısın?" dedi John eşikten. İçeri girdi. "Mallory, ağlıyorsun. Ne oldu?" Başparmaklarıyla gözlerinden süzülen birkaç damla yaşı sildi.

Mallory kollarım ona sararak yüzünü boynuna gömdü. "Seni çok seviyorum ama korkuyorum. Ya buradan ayrıldıktan sonra beni buradaki kadar çok sevmediğini düşünürsen?"

John gözlerine bakabilmek için onu kendinden uzaklaştırdı. "Mallory, seni hep seveceğim. Aklını, ince zekânı, gülüşünü, ağlayışını seviyorum." Bir yaşı daha sildi. "Ama en önemlisi cesaretini seviyorum ve en kötü zamanımda yanımda durdun. Bir erkeğin karısında aradığı her şeye sahipsin. Kulübede ya da büyük bir şatoda yaşıyor olması bir şeyi değiştirmez."

Ardından onu öptü. Öpüşmeyi bitirdiğinde Mallory değil onun aşkından şüphe etmek ayaklarının üzerinde zor duruyordu.

On beş dakika sonra Craige Şatosu'nda onları bekleyen kadere doğru yola çıkmak üzere Lord Woodruff'ın arabasına yerleşmişlerdi.

Cardiff Hall'dan çıktıklarında Roger'la karşılaştılar. John mesajını vererek onu geri yolladı, Binbaşı Peterson'la mümkün olan en kısa zamanda Londra ile Craige Şatosu'nun tam orta yolunda bulunan Chelmsford'da buluşacaklardı.

Horsham'da Hanson onları iyi şans dileyerek Tanrı'nın izniyle uğurladı ve eski arabayla Cardiff Hall'a doğru yola çıktı. John bir sürücü ve güçlü atların çektiği iyi bir araba kiraladı.

"Düzgün bir yolculuk yapmalıyız," dedi Mallory'ye arabanın tavanına vurup yola çıkması için sürücüye işaret verirken.

“Günler boyu yolda olacağız. Nasıl vakit geçireceğiz?” diye sordu Mallory. Hafta içi, dükkânların açık olduğu bir gün değil de pazar günü yola çıktıkları için üzgündü. Craige Şatosu’na giderken vakit geçirmek için bir kitap ya da küçük bir oyun alabilirlerdi.

“Ah, ben seni eğlendirecek pek çok şey bulabilirim,” dedi John anlamlı bir tebessümle.

“Eğlendirmek mi? Nasıl?” diye sordu.

John arabamın camlarındaki gölgelikleri kapadı ve Mallory’yi gerçekten de çok eğlendirdi.

Geceleri araba hangarlarında geçirdiler. Binbaşı Peterson tutmuş olduğu beş adamla birlikte onları Chelmsford’da bekliyordu.

Mallory, John’ın adamlarla birlikte at sürmek istediğini biliyordu ama onunla birlikte arabada kalmıştı. Mallory suçluluk hissetti.

“Beni burada bırakıp Binbaşı Peterson’la gidersen zaman kazanırsın,” dedi.

“Oraya ne zaman varırsak varalım Louis orada olacak,” dedi John ona.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Çünkü bizim ülkeden ayrıldığımızı sanıyor ve anlaşılan o ki amcam benim aptal olduğuma inanıyor.” John gülümsedi. “Kapıdan içeri girdiğimde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

Chelmsford’dan Doğu Anglia’ya varmaları bir günlerini daha aldı. Varış noktasına yaklaştıkça John da Mallory de sessizleşmişti.

Mallory gittikçe daha aşına gelen manzarayı izledi. Sonunda tüm cesaretini toplayarak kocasına döndü. Koltuğun üzerinde duran eline dokundu. “John, Craige Şatosu’na gitmeden önce annemi görmek istiyorum.”

John kaşlarını çatarak ona baktı. “Senin toprak beyinle birlikte değil mi?”

Mallory onun karşısındaki koltuğa geçti. "O artık benim toprak beyim değil. Ama evet, onu da görmem lazım." John'ın itiraz etmek üzere açılan ağzını parmaklarıyla örttü. "John, hayatındaki diğer kadınları kıskanmam için bir sebep var mı?"

John bu sohbetin nereye varacağını biliyormuş ve durumdan hiç hoşlanmamış bir tavırla ondan uzaklaştı. "Elbette yok."

"O zaman senin de Hal'i kıskanmana gerek yok ama ona olanlar hakkında bir açıklama borçluyum. Bunu şimdi yapmalıyım John. Bekledikçe kolaylaşmayacak. Ayrıca Hal hâkim. Bize yardımcı olabilir ama önce onunla yüzleşmeliyim."

John Mallory'nin parmağına bir öpücük kondurduktan sonra başını camdan çıkararak sürücüye kenara çekmesi için seslendi. "Sürücüye Toprak Beyi Thomas'ın evinin yolunu söylemen lazım."

Hava kararmadan birkaç saat önce Toprak Beyi Thomas'm evinin önüne vardılar.

John etkilendi. Şekilsiz ev Cardiff Hall'dan daha büyüktü ve çok daha zengin görünüyordu. Giriş yolundaki kaldırım taşları yepyenydi. Kapıyı gelenleri karşılamak üzere bir uşak açtı. Mallory'yi görünce adamın gözleri yuvalarından uğradı ve ona yardım etmek üzere arabaya koştu.

Bir dakika sonra Leydi Craige ve bir adam telaşla onu karşılamaya geldiler.

Mallory, John'm elini sıktı. "Lütfen bana onlarla yalnız geçireceğim birkaç dakika ver."

John hiç mutlu olmadı ama Mallory onun onayını beklemedi. Yürümeye devam ederek annesine sarıldı.

Leydi Craige hâlâ John'ın hatırladığı gibiydi. Mallory ona, annesinin, babasının ölümünden sonra siyahlara büründüğünü ve onları bir daha üzerinden çıkarmadığını anlatmıştı. Mallory'den biraz daha kısaydı, aynı renk ve hatlara sahip olmalarına rağmen

Leydi Craige'in bakışlarında John'ın karısında hayran olduğu netlik ve kıvraklık yoktu.

Hal Thomas ise tamamıyla bir sürprizdi.

Kısa boylu, tıknaz, kel ve kendini beğenmiş bir toprak beyi değildi, boyu neredeyse John kadardı. Kadınların çoğunlukla çekici bulduğu John'ınsa efemine olarak görmek istediği dalgalı siyah saçları vardı. John'ın en çok canını sıkan şeyse Thomas'ın, John'm hayatı boyunca gıpta ettiği şeye sahip olmasıydı; iyi bir aileden ve soydan geliyor olmanın yarattığı o saygın hava ve duruş. Bu adamın adına hiçbir skandal bulaşmamıştı. Boşanmış bir kadınla evlenmek istediğine göre Mallory'ye çok büyük bir sevgi besliyor olmalıydı.

Thomas John'ın varlığını yok sayarken Leydi Craige ateş püsküren gözlerle ona baktı ve ardından üçü birlikte eve girdiler. John onların gidişini izledi: Siyahlar içindeki Leydi Craige, özel dikim ceketi ve parlayan çizmeleriyle Thomas ve hasat sonunda giydiği güzel sarı elbisesiyle Mallory. O ve Thomas güzel bir çift oluşturunyorlardı. John bu fikirden nefret etti.

Üç dakikalık bir bekleyişin ardından eve girip Mallory'yi omzuna atıp kaçırmak için inanılmaz bir arzu duymaya başladı. Bunun yerine giriş yolunu arşınlayıp duran adımlarını yavaşlattı.

Peterson ve diğer adamlar bu eve dönüşü sessizlik içinde izlemişlerdi. Peterson yanma geldi. "Dinlenmiş atlar bulmak için yol üzerindeki hanlardan birine gideceğiz. Bize katılmak ister misin yoksa biz mi sana bir at getirelim?"

"Siz getirin," dedi John kısaca.

Peterson gülümsedi. Eliyle bu ifadesini gizlemeye çabaladı ama John'un gözünden kaçmadı. "O kadar komik olan ne?" diye hırladı.

"Sensin," dedi Peterson. "Seni bir gün âşık göreceğimi hiç sanmazdım."

John inkâr etmedi. "O benim hayatım."

Peterson elini arkadaşının omzuna koydu. "Senin adına mutluyum."

"Onu elimde tutabileceğimi umut ederim."

"Craig, o senin için deli oluyor. Âşık olmasa hiçbir kadın seninle şu geçtiğimiz birkaç haftayı geçirmezdi."

John, Thomas'ın giriş kapısına baktı. "Buna inanıyorum ama o adam ona çok daha fazlasını verebilir."

"John, kıskanç bir aptal olma. Kadının seni seviyor."

Peterson diğerleriyle birlikte gitti. John giriş yolunu adım-lamaya devam etti.

Kapı açılıp Mallory dışarı çıktığında aradan saatler geçmiş gibi geldi John'a. Leydi Craig'e Thomas ardı sıra kapıdan çıktılar, ifadeleri acıydı.

Arabaya yaslanarak duran John doğruldu. Mallory'nin yüzünü inceledi, oradan yansıyan duyguların değişmiş olmasından korkuyordu.

Mallory kaldırım taşı giriş yolunu geçerek yamna geldi, teskin edici bir tebessümle koluna girdi. "Anne, John'ı hatırlarsın."

"Evet." Leydi Craig'in sesi Thames Nehri'ni bile dondurabilirdi.

"Sizi yeniden görmek çok güzel leydim," diyen John kadının karşısında resmi bir hareketle eğildi. Ona fazla yaklaşmaması gerektiğinin farkındaydı.

"Bu da Hal Thomas, anneme ve bana karşı hep çok iyi bir dost olmuştur."

John adamın gergin duruşundan onun da Mallory'nin seçimin-den en az Leydi Craig kadar mutsuz olduğunu anladı. Thomas bir adım öne atarak ona elini uzatınca şaşırды.

"Kutlarım Craig," dedi toprak beyi.

John, Mallory'nin koluna giren elinden ayrıldı ve adamın elini sıkması için gereken birkaç adımı attı. "Teşekkür ederim."

John aniden atılan bir sol kroşenin gücüyle yerde yatarken buldu kendini.

Mallory dehşetle haykırırken gözlerinin önünde yıldızlar uçuştı. John başını salladı ve dirseğinin üzerinde doğruldu. Çenesini usulca ileri geri oynatarak kırılmadığından emin oldu.

Mallory yanına diz çöktü ama John elini kaldırarak ona gerilemesini bildirdi. Başını kaldırıp Thomas'a baktı. "Güçlü bir solun var."

"Öyle derler," diye sakın bir cevap geldi. Toprak beyi, John'm kalkmasına yardımcı olmak için elini uzattı.

John bu yardımı kabul etti. "Sanırım bu Mallory içindi."

"Evet ve onu yalnız bıraktığın yedi yıl için."

"Pekâlâ, bu yumruğu hak ettim." Elini uzattı.

Thomas bu kez bu eli sıkı. "Bu kez kazandın ama eğer ona bir yanlış yaparsan onu toparlamak için orada olacağım Craige. Bu kez onu kaybetmeyeceğim."

"Bir dahaki sefer olmayacak," diye söz verdi John.

Thomas kadınları da sohbetlerine katmak için döndü. "Haydi, içeri gidelim ve şu senin amcam adaletin karşısına çıkarmak için ne yapabiliriz bir bakalım."

Yaptıkları plan basitti. Thomas'ın birkaç hizmetlisi de dahil olmak üzere on kişilik bir atlı ekip hazırladılar ve doğruca Craige Şatosu'nun sınırlarına doğru ilerlediler. Mallory arkada bırakılmaktan hiç hoşnut değildi ama John da Thomas da onun hayatını riske atmak istemiyordu.

Karanlık ve yoğun sisli bir geceydi, yeni yapılmış duvarların bulunduğu eski avluya girene kadar kimseyle karşılaşmadılar.

Orada üç kaba saba adam saçakların altına sığınmış, kuru kalmaya çalışıyorlardı. Tüfekleri vardı.

John diğerlerini beklemeden atından indi ve adamlara doğru ilerledi. "İyi akşamlar beyler."

Adamların en irisi yoluna çıktı. "Burada ziyaretçilerden hoşlanmayız," dedi adam Thames mavnacılarının aksanıyla.

John, Louis'in orada olduğundan artık emindi. Hiç vakit kaybetmeden böğründen iterek çenesine yapıştırdığı yumrukla adamı yere serdi.

Diğer iki adam üzerine doğru atıldılar ama Peterson'ın sesi ikisini de oldukları yere mıhladı. "Üzerinize çevrili birçok silah var. Silahlarınızı yere bırakmanız en iyisi."

Adamlar hemen söz dinlediler.

Thomas'ın hizmetlilerinden bir tanesi adamları bağlarken Toprak Beyi John'a seslendi: "Yumruğun hiç fena değil."

"Bunu unutmasan iyi olur."

Thomas güldü. "Anlamadığım şey şu, neden silahlı bir adama yumruklarınla saldırdın?"

"Barutunun ıslak olduğuna dair bir kumar oynadım," diye cevapladı John ve ardından Craige Şatosu'na giden yolda öne geçti.

Louis Barron'u büyük salonda tek başına yemek yerken buldular. John diğer adamlara karanlıkta durmalarını işaret ederek ilerledi.

"İyi akşamlar amca," dedi John.

Amcası doldurulmuş horozun üzerinden ona baktı ve yüzünün tüm rengi çekildi. Louis, Barron hatlarına sahipti. John'ın babası gibi kısa boyluydu, açık mavi gözleri ve kırılaşmaya başlayan sarı saçları vardı. Sarı kadife akşam ceketinin üzerine peçete koymuştu. "Geri döndün. Dönmüş olamazsın. Senin dönmeyeceğinden emin olmak için İtalya'ya adamlar gönderdim. Seni öldürmediler, değil mi?"

John masanın kenarına oturdu. "İtalya'ya hiç gitmedim amca."

"Ama kanıtını gördüm. Biletler vardı."

"Satın alındılar ama kullanılmadılar." John uzanarak peçeteyi tuttu. "Bunu neden yaptın Louis?"

Adamın gözlerinde yaşlar birikti. Konuşmadan önce bir süre boşluğa baktı. "Yaşamak için çalışmaktan ve fakir olmaktan bıktım."

John bu fikri hor gördü. "Hiç de fakir değildin."

"Bilmiyorsun. Benim gibi harcamaların yok. Hiçbir zaman benim kadar rahatına ve konfora düşkün olmadın. Bu hiç adil değil."

"Adil olmayan nedir?"

"Mirasın sana kalması. Sen bir piçsin. Gerçek Craige Vikontu benim. Bunların hepsi benim olmalıydı..."

"Sen de çaldın."

Louis ellerini masaya koydu. "Ben sadece bir adaletsizliği düzelttim."

John bir an için adama acıdı ama bu duygu aynı hızla yok oldu. Louis, John'ın parasını çalmaktan fazlasını yaptığını ve onun ölüsünü görmek istediğini kendi itiraf etmişti. John'ın kendi yaşamına dair bir korkusu yoktu, esas kızdığı şey Louis'in Mallory'yi tehdit etmiş olmasıydı.

"Ben de intikam için buradayım," dedi John ciddiyetle.

Louis'in gözleri fal taşı gibi açıldı. İskemlesini geriye iterek kaçacak yer aradı ama sonunda John'ın önünde diz çöktü. "Hayır, John. Yapamazsın."

"Evet, yapabilirim. Para nerede Louis?"

Amcası titremeye başladı. "Bir kısmı bende ama çoğunu kaybettim."

"Anlat bana."

"Kumarda kaybettim, John. Ağır bir oyunda borçlandım."

“Bu ne zamandır sürüyor?”

“Yıllardır. Ağabeyim bana yardımcı olmadı ve bu beni kızdırdı çünkü hepsi benim olmalıydı. Sonra senin paranın bende olduğunu hatırladım, annenden gelen fonun bir kısmını borç aldım.”

“Borç mu?”

“Geri koyacaktım. Bunu planlamıştım.”

John başını iki yana salladı. “Onu sana verirdim ama sen çalmayı tercih ettin ve karımı parasız bıraktım.”

“John, etrafına baksana. Şato iyi durumda,” dedi Louis, bunlar birkaç saniye süreyle son sözleri oldu; John adamı boyun bağından öylesine yakalamıştı ki adam nefessiz kaldı.

Peterson yanlarına gelerek John’ın koluna dokundu. “Onu öldürme John, buna değmez.”

John durdu ve Louis yere düştü, orada aksırarak nefes almaya çalıştı.

“Peki ya paranın geri kalanı ne oldu?” diye sordu John sabırsızlıkla.

Louis ayağa kalkmaya çabaladı. “Çoğu gitti,” diye viyakladı. “Onunla kumar oynamaya devam ettim, kayıplarımı geri alacağımı umuyordum, öylesine battım ki tefecilere gitmek zorunda kaldım. Bu yıllar önceydi. O zamandan beri senin adını kullanarak onlardan borç alıyorum.”

“Ben savaştan dönünce gitmeye karar verdin,” diye bir tahmin yürüttü John.

“Daha fazla sürdüremeyeceğimi biliyordum. Tam olarak benim olması gerekeni, Craige Şatosu’nu aldım ve Londra’yı terk ettim.”

John biraz daha yakınında durursa adamı boğacağından korkarak topuklarının üzerinde döndü ve uzaklaştı. Sonunda kendini kontrol etmeyi başardı ve sordu: “Geriye kalan bir şey var mı?”

“Yüklü bir miktar var,” dedi Louis. “Yatak odamda kasada.”

John karanlığın içinden çıkan Thomas'ı gösterdi. "Bu adam Toprak Beyi Thomas, Louis. O bir yerel hâkim. Seni onun gözetimine veriyorum. Elveda Louis. Bir daha hiç görüşmeyeceğiz."

"Peki ya bana ne olacak?"

"Seni sürgün edeceğim," diye cevapladı Thomas. "Özellikle de yaptığın bu itirafın ardından."

Mallory. Hal'in giriş holünü arşınlayıp duruyordu. Annesi de endişeliydi. Oturma odasında oturmuş, mendilini büküp duruyordu.

Giriş yolundaki atların sesini aynı anda duydular. Kapıya ilk ulaşan Mallory oldu ve kapıyı ardına kadar açtı.

John baklakırı bir atla kapının önündeydi. John'ın amcası dışındakiler atlarından inmişlerdi. Mallory adamı düğünden hayal meyal hatırlıyordu. Adamın elleri arkasından bağlıydı. Thomas'ın yardımcılarının birinin onu attan indirmesini bekliyordu.

John elini ona uzattı. "Mallory, gel."

Mallory arkasına hiç bakmadan ona doğru gitti. John uzanarak bileğini yakaladı. onu yukarı çekerek önüne oturttu. Mallory sarı muslin eteklerini bacaklarının üzerine yaydı.

"Bekle!" dedi Leydi Craige onlara doğru yürümeye başlayarak. "Nereye gidiyorsun?"

"Eve," diyen John atını mahmuzladı.

Mallory'nin gözü kapalı olarak bile ilerleyebileceği Craige Şatosu'na giden yolda John'ın bedeni bir kalkan vazifesi görerek onu gecenin neminden koruyordu.

"Onu bulmuşsun?" dedi Mallory.

"Evet."

"Ya parayı?"

"Biraz kalmış." Çenesi öfkeyle kasılınca Mallory onu eliyle okşadı.

“İyi olacağız,” dedi.

John ona gülümsedi. “Evet olacağız. Peterson mülklerimin ve tüm eşyalarımın satışının borcumu kapadığını söyledi. Craige Şatosu dışında kalan her şeyi satmışlar. Louis evraklarda sahtekârlık yaparak Craige Şatosu’nu kendi üzerindeymiş gibi göstermiş.”

Birkaç dakika sonra çok sevdiği evinin bahçe kapılarından içeri girerek ön kapıya vardılar. John attan indi, yardım etmek için ellerini Mallory’nin beline koyduğu sırada duraksadı. “Biliyor musun Mallory, Louis bunları yaptığı için çok üzüldüğümü söyleyemeyeceğim.”

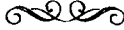
“Üzgün değil misin?”

“Hayır.” Onu eyerden çekip kollarının arasına aldı. “Çünkü o paramı çalmış olmasaydı şu an bildiğim şeyi asla bilemeyecektim.”

Mallory kollarını onun boynuna doladı. “Peki, şu an bildiğin şey neymiş?”

“Mutlu bir evliliği olan bir erkeğin yeryüzündeki en zengin adam olduğunu, aşkım.” Kapının kulpunu çevirdi ve Mallory’yi eşikten kucağında geçirdi. “Eve hoş geldin sevgilim.”

SONSÖZ

*Artık o benim gelinim,
Sevincim ve sevgilim,
Ve artık her yerde hep yanımda yürüyecek.*

“John Erkeğim”

Craige Vikont ve Vikontesi, John ve Mallory Barron evliliklerinin elli birinci yılını birlikte geçirecek kadar uzun yaşadılar.

Lord Craige, Lordlar Kamarası'ndaki yerini aldı ve Parlamento'nun en saygın üyelerinden biri oldu. Zekâsı, merhameti ve özellikle de tarımla ilgili konulardaki bilgisiyle tanındı.

Wellington Dükü'nün partisi iktidara gelince Dük, Lord Craige'den kabinesinin bir üyesi olmasını rica etti. Lord Craige 1830 yılına kadar iki yıl süreyle orada çalıştı. O süre zarfında önce İtalya'da ardından da çok daha zor bir yerde, Fransa'da büyükelçilik yaptı.

Hükümettekiler onun elçilikteki başarısının, çekiciliği ve karısının zarafeti yüzünden olduğunu düşündü. Leydi Craige bir baca temizleyicisinden bir kraliçeye kadar her seviyedeki insanla bir anda sohbete koyulabiliyordu, sosyetedeki etkisi o kadar güçlüydü ki neredeyse çilleri bile moda olacaktı.

Çiftin beş çocukları oldu; dört erkek ve bir kız. Hepsi devlet ve sosyete de başarılı pozisyonlarda yer aldılar.

Craige Şatosu günümüze kadar hep Barron ailesine ait oldu.

Merak eden okuyuculara bir not: Lord Bartholomew Woodruff'ın yazdığı hiçbir eser günümüze ulaşmadı. Büyük destanı, "Hasat Tarlaları" adlı eserini bitirip bitirmediği bile bilinmiyor, tabii yayıncılar yayınlamamış da olabilirler. Tunleah Mews'da bulunan St. Michael's'daki yerel kayıtlarda Bartholomew Woodruff tarafından düzenlenmiş birkaç hasat şiiri okuma etkinliği bulunmaktadır. Bunlar 1814 ve Woodruff'ın ölüm tarihi olan 1827 yılları arasında yapılmıştır.

Kayıtlarda hasat sonlarının 1813 yılından sonra her yıl Cardiff Hall'un büyük ağlında gerçekleştiği de yazılıdır.

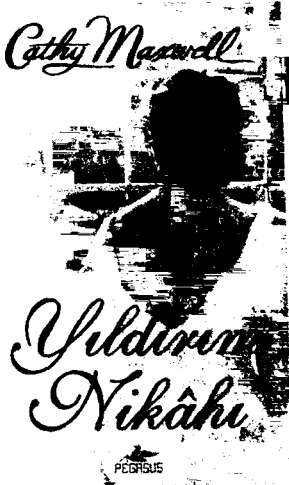
Ağıl sonsuza kadar müzik, aşk ve kahkahalarla çınlasın.

ASİ BİR GENÇ KIZ, ONURU
İÇİN SAVAŞAN BİR ADAM VE
BEKLENMEDİK BİR AŞK...

“Yetenekli hikâyeci Maxwell olağanüstü karakterleri nefis, duygusal ve büyüleyici bir romansta bir araya getiriyor. Katıksız zevk için tekrar tekrar okunası bir kitap; bu tarihi romans okurlara mizah ve duygusallıkla harmanlanmış tutkulu bir aşk hikâyesi sunuyor.”

Kathe Robin, *Romantic Times*

TUTKULAR AŞKA, YALANLAR
SEVGİ DOLU SÖZCÜKLERE
DÖNÜŞEBİLİR Mİ?

“İnsanın kalbinden geçenleri anlayan ve öyküleri ruhumuza dokunan bir yazar.”

Romantic Times

“Maxwell kesinlikle yükselen bir yıldız. Gözünüzü ondan ayırmayın, keyfini çıkarın.”

Amazon.com

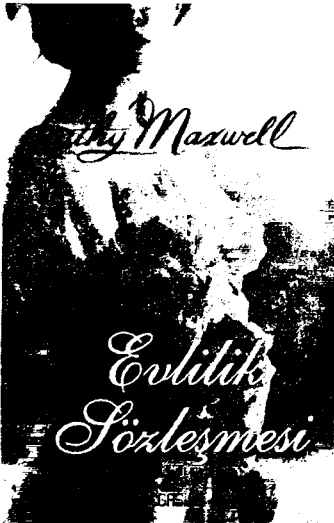
AŞK, SKANDALLARA GÖĞÜS GEREBİLİR Mİ?

“Kahkaha ve gözyaşı konusunda
kimse Cathy Maxwell’le
yarışamaz!”

Jill Barnett

“Maxwell unutulmaz hikâyeler
yaratabilmek için mizahı ve
titizlikle yaratılmış karakterleri
harmanlıyor.”

Publishers Weekly

GERÇEK AŞKI BULMAK İÇİN TEK ŞANSLARI EVLENMEKTİ

“Sempatik karakterleri ve ustaca
yazılmış öyküsüyle Maxwell’in
bu yeni romanı hem eski
hayranlarını hem de yeni okurları
memnun edecek.”

Publishers Weekly

“Maxwell bir kez daha ilginç
karakterleri, tarihsel gerçekleri ve
inanılmaz bir aşk öyküsünü bir
araya getirmeyi başarmış.”

Library Journal

**DENİZ ONA BİR EŞ GETİRDİ
AMA BU GÜZELİN GEÇMİŞİ ONLARI AYIRABİLİRDİ**

"Beklenmedik ne varsa bekleyin!"

Affaire de Coeur

**"Maxwell bir kez daha tutkulu bir çiftin öyküsünü detaylarla
örülü, ustaca bir üslupla anlatmış."**

Library Journal